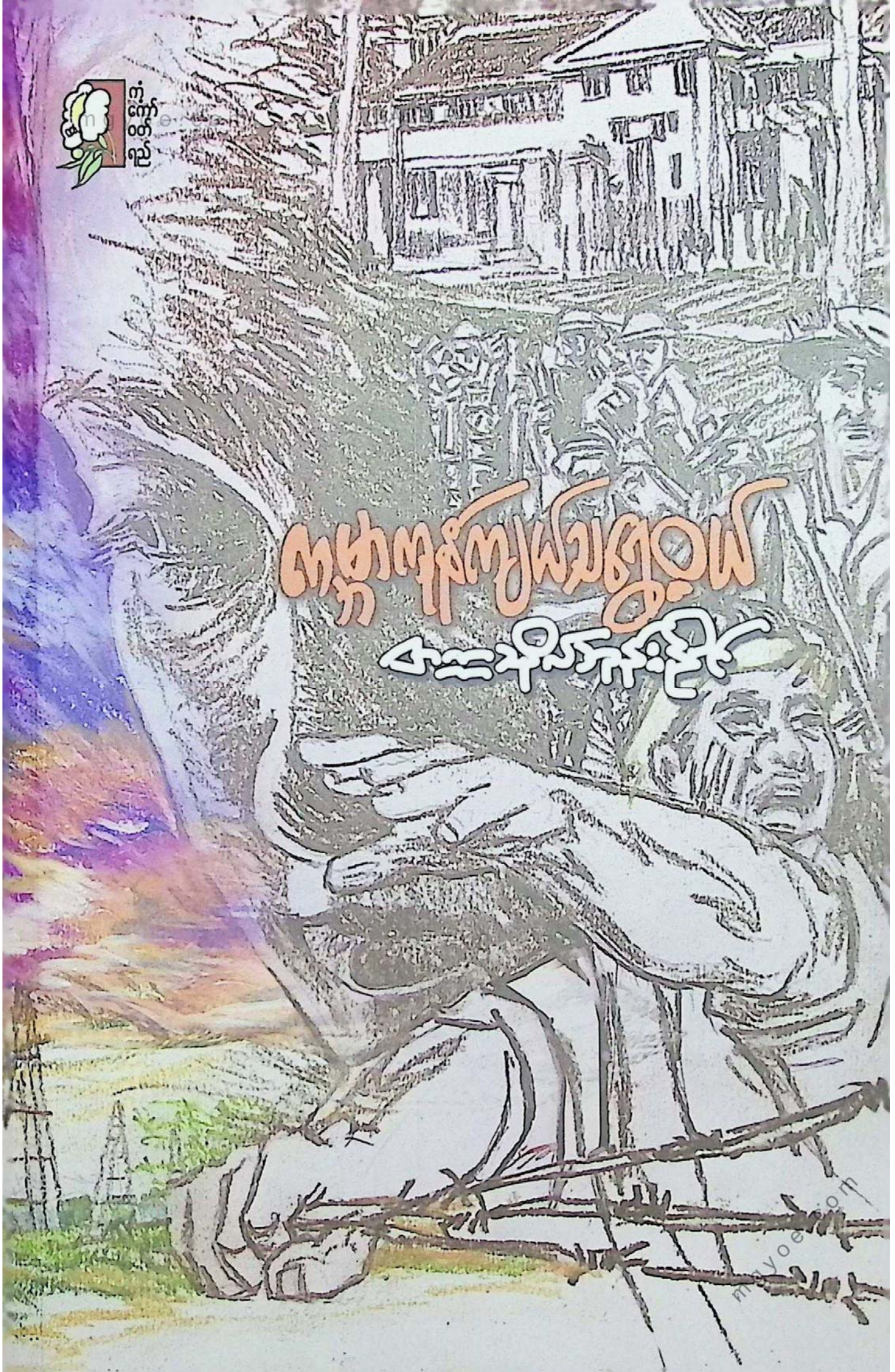




# မိမိတို့အတွက် အလှူငွေ



myoerwin

mglobe.com

SAMPLE BOOK

# အလှူဒါနအကျိုးစီးပွား

# အကျိုးစီးပွား



ISBN 978-99986-52-21-7

K0509



9 789998 652217 >

**ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း**

- 
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)  
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - ပထမအကြိမ် - ပထမတွဲ၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၆၆ ခုနှစ်။  
ဒုတိယတွဲ၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၆၆ ခုနှစ်။  
တတိယတွဲ၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၆၆ ခုနှစ်။ မြစာပေ။
  - ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။  
(ပ+ဒ+တ) လုံးချင်း။
  - တတိယအကြိမ် - ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ နဝရတ်စာပေ။  
(ပ+ဒ+တ) လုံးချင်း။
  - စတုတ္ထအကြိမ် - ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ FTIG.  
(ပ+ဒ+တ) လုံးချင်း။
  - ပဉ္စမအကြိမ် - စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်။  
(ပ+ဒ+တ) လုံးချင်း၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
  - ဆဋ္ဌမအကြိမ် - မတ်လ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
  - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
  - မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)  
- အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - မြင့်မောင်ကျော်
  - တန်ဖိုး - ၂၇၅၀၀ ကျပ်



ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

စကားသစ္စာ  
 မှန်သောခါဝယ်  
 သြဇာလေးနက်  
 ပေါ်ဆီတက်၍  
 နွယ်မြက်သစ်ပင်  
 ဆေးဖက်ဝင်၏။ ။  
 ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ  
 ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ  
 မရှုံးစေသာ၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်  
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ  
 တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်  
 ငါဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါမွန်အမြတ်  
 ငါအတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်  
 ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါသော်ဆရာ  
 မလုပ်ပါတည်း။ ။  
 တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

စာရေးသူ၏ အမှာစာ  
(ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းမှ)

အမှန်မှာ အမှာစာကို ကျွန်တော် မရေးချင်သေးပါ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး ဆုံးမှ အမှာစာ ရေးရသည်မှာ အရသာလည်း ရှိသည်။ အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိသည်။ စာဖတ်ပရိသတ် များလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်နိုင်သည်။

ဤ ‘ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်’ ဝတ္ထုကြီးကို မူလက အစအဆုံး ထုတ်ဝေနိုင်လိမ့်မည် ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ ယခုမူ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကြောင့် အတွဲ ခွဲထုတ်လေရပြီ။ စာဖတ်သူများ မကျေနပ်လေမည် ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော် လည်း စိတ်ထိခိုက်ပါသည်။ အတွဲခွဲ၍ အမြတ်ရှာသူ ဖြစ်လျှင် ‘မြစာပေ’ ကိုသန်းကြွယ်ကို ကျွန်တော် အားပေးမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်နှင့် မြစာပေ ကိုသန်းကြွယ်တို့၏ ကျေးဇူးရှင်များကား အခြားမဟုတ်။ စာဖတ်သူ ပြည်သူတို့သာ ဖြစ်သည်။ ဤစကားကိုမူ စာရေးသူတိုင်း၊ ထုတ်ဝေသူတိုင်း လိမ္မာစွာ ဆိုနိုင်သည်။ ဆိုကြသည်။ ဆိုရိုးတို့လည်း ရှိခဲ့လှပြီ။ ကျွန်တော်တို့က ဤသို့ ဆိုရိုး ဆိုလိုသည် မဟုတ်။

သည်ဒေသ၌ မိုးတို့က စွေကာ လယ်တို့က စိမ်း၍ တောတောင်တို့က မှိုင်းသည်။ သည်ကလွန်လျှင်မူ မိုးကား ညို၏။ မရွာ။ လယ်ကို ထွန်၏။ ပျိုးက မစိမ်း။ တောတို့က မှိုင်းရန်ဝေးစွ။ စိမ်း၍ပင် မနု။ မုတ်သုံပိုင်းမှ ကန္တာရပိုင်းသို့ ခရီးနှင်လာသူတို့ ကြုံရမြဲ သဘာဝပန်းချီတည်း။

မုတ်သုံပိုင်းမှ ကန္တာရပိုင်းသို့ ခရီးနှင့်လာသူ သုံးဦးသော သတ္တဝါတို့ ရှိကြဖူး၏။ ကျွန်တော်၊ တက္ကသိုလ် ခင်မောင်အေးနှင့် မြစာပေ ကိုသန်းကြွယ်... တို့တည်း။

ကျွန်တော်က ကန္တာရ၏ အလှအပကို သူတို့အား ပြောပြလာ၏။ ထိုစဉ် တွင် ကံကြမ္မာက ကျွန်တော်တို့ကားကို တိမ်းမှောက်ပစ်လိုက်သည်။ ကားနောက် ပိုင်းမှ ထိုင်လိုက်လာကြသူ ကျွန်တော်၊ ခင်မောင်အေးနှင့် ကိုသန်းကြွယ်တို့ အပြင် ကျွန်တော့် တပည့်လေးတစ်ဦးပါ မြေပြင်သို့ လွင့်စဉ်သွားကြသည်။ တစ်လောကလုံးသည် မှိုင်း၍ မှောင်ကာ မိုက်၍ မည်းသွားသည်။

ကျွန်တော် သတိရပြီး ကားပိနေသော ကားမောင်းသူကို သွား၍ ပွေ့သော အခါ ကျွန်တော့်လက်ကား သွင်သွင်ကျိုး၍ သွေးဖြိုင်ဖြိုင် စီးကျနေပြီ။ အားလုံး သည်လည်း ဒဏ်ရာတကြီးနှင့် မေ့မြောနေကြသည်။ ကျွန်တော့် ရုံးအုပ်ကြီး ဦးအောင်မြင့်ဝင်းနှင့် ပါဏဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းမှူး ကိုသောင်းရွှေတို့က ဒဏ်ရာ ရသူများကို မနိုင်မနင်း ပြုစုကြရရှာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်နေစဉ် ကြက်မောက်တောင်ဆီမှ အလုပ်သမားကြီးများက ကားဖြင့် ရောက်လာပြီး ကယ်ဆယ်ကာ မိတ္ထီလာ ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ပေးကြသည်။

မိနစ်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် စာပေ ဖြန့်ချိရေး ဝန်ထမ်းတို့ ကျွန်တော်၏ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား မိဘများနှင့် အတူ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြုစုကြသည်။ အစာကျွေးကြသည်။ မွေ့ရာ၊ ခေါင်းအုံး ကောင်းကောင်းပေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်များတည်း။

မိတ္ထီလာ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၊ မိတ္ထီလာတပ်မတော် ဆေးရုံကြီးနှင့် ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီးမှ ဆရာဝန်၊ ဆရာမ၊ သူနာပြုဆရာမကြီး၊ ဆရာမလေး အားလုံးတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော့်လက်သည် ပြန်ကောင်းခဲ့ရသည်။ ဝေဒနာနှင့် ဒုက္ခကိုမူ လနှင့်ချီ၍ ခံစားခဲ့ရသည်။

မိတ္ထီလာဆေးရုံကြီး၌ ရှိစဉ် လာရောက်ကြသော သတင်းထောက် များကို ကျွန်တော့်လက်မှ ဒဏ်ရာ ကြီးကြောင်း မဖော်ပြဘဲ ဖော့ရေးပေးရန် ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့၏။ ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ်များကို လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကို လည်းကောင်း မထိတ်လန့် မပူပန်စေလိုသော

ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းထောက်များကလည်း တာဝန်သိစွာ ကျွန်တော့် မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို လက်ခံခဲ့ကြသည်။

လနှင့်ချီ ခံရသော ဝေဒနာ ဒုက္ခကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပိုမိုအရေးကြီးသော တာဝန်များကြောင့် လည်းကောင်း ကျွန်တော် စာမရေးနိုင်ခဲ့။ ထိုအခါ မလိုတမာသူတို့က သတင်းအမျိုးမျိုး လွှင့်ပေးသည်။ စာတိုပေစတို့နှင့် ဝိုင်းအုပ်ကြသည်။ ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးထံမှ စုံစမ်း မေးမြန်းလွှာများ တစ်ပုံတစ်ပင် ရောက်လာကြ၏။

ဤအမှာစာမှာ 'ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်' ဝတ္ထုကြီးအတွက် အမှာစာကား မဟုတ်ပါ။ တစ်နှစ်ကျော် စာမရေးနိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အား ဘာကြောင့် စာမရေးနိုင်ရသလဲဟု မေးမြန်းစုံစမ်းလာသော ကျေးဇူးရှင် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ကျွန်တော်၏ ရှင်းပြချက်သာ ဖြစ်ပါလေ၏။

မေတ္တာရည်၍  
တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

## IN TIME OF 'THE BREAKING OF NATIONS'

1

ONLY a man harrowing clods  
In a slow silent walk  
With an old horse that stumbles and nods  
Half asleep as they stalk.

2

Only thin smoke without flame  
From the heaps of couch-grass;  
Yet this will go onward the same  
Though Dynasties pass.

3

Yonder a maid and her wight  
Come whispering by:  
War's annals will cloud into night  
Ere their story die.

THOMAS HARDY

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်

(၁)

ဖြည်းဖြည်းညင်ညင်၊ ထွန်ရေးငင်သည်၊  
 လယ်ရှင်ယောက်ျား၊ တစ်လူသားတည့်။ ။  
 ခေါင်း ခြေ လှုပ်ရှား၊ တိမ်းကပါးဖြင့်၊ ရုန်းအားမပို၊ သူ့မြင်းအိုနှင့်။ ။  
 လူကလည်းငိုက်၊ မြင်းလည်းငိုက်နှင့်၊ စရိုက်ဘာသာ၊  
 ချမ်းသာစွာ၏။ ။

(၂)

အလျှံမပါ၊ ရေးရေးသာတည့်၊ နေစာညွန့်မြက်၊  
 အပုံထက်မှ၊ တိုးတက်အူအူ၊ လယ်ခိုးလူလျက်။ ။  
 အဝေးဆီဝယ်၊ တော၏မယ်လည်း၊ သက်လှယ်သခင်၊  
 မောင်နှင့်ယှဉ်၍၊ တိုးညင်ချစ်ခွန်း၊ ပျံ့ပျံ့မွန်းရှင့်။ ။

(၃)

ပလ္လင်နန်းမြိုင်၊ ရာထီးဆိုင်တို့၊ မခိုင်ပျက်ယွင်း၊ နိစ္စကင်း၏။ ။  
 မော်ကွန်းဝှဲလှိုင်း၊ စစ်သမိုင်းလည်း၊ မှန်မှိုင်းညနယ်၊  
 ပျောက်၍ကွယ်လိမ့်။ ။  
 မြင်းအိုသခင်၊ လယ်ကြီးရှင်နှင့်၊ လယ်ပြင်မီးခိုး၊  
 လယ်မျိုးလုံမ၊ လုလင်လှ၏၊ သာစွဂုဏ်ပေါင်း၊ လူ့ဇာတ်ကြောင်းသည်၊  
 မဟောင်းကမ္ဘာကုန်ကျယ် ဆက်လိမ့်တည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်  
 ၂၅-၆-၆၆

1. Introduction

2. Chapter 1

3. Chapter 2

4. Chapter 3

5. Chapter 4

6. Chapter 5

7. Chapter 6

8. Chapter 7

9. Chapter 8

10. Chapter 9

11. Chapter 10

12. Chapter 11

13. Chapter 12

14. Chapter 13

15. Chapter 14

16. Chapter 15

17. Chapter 16

18. Chapter 17

19. Chapter 18

20. Chapter 19

21. Chapter 20

22. Chapter 21

23. Chapter 22

24. Chapter 23

25. Chapter 24

26. Chapter 25

27. Chapter 26

28. Chapter 27

29. Chapter 28

30. Chapter 29

31. Chapter 30

32. Chapter 31

33. Chapter 32

34. Chapter 33

35. Chapter 34

36. Chapter 35

37. Chapter 36

38. Chapter 37

39. Chapter 38

40. Chapter 39

41. Chapter 40

42. Chapter 41

43. Chapter 42

44. Chapter 43

45. Chapter 44

46. Chapter 45

47. Chapter 46

48. Chapter 47

49. Chapter 48

50. Chapter 49

51. Chapter 50

52. Chapter 51

53. Chapter 52

54. Chapter 53

55. Chapter 54

56. Chapter 55

57. Chapter 56

58. Chapter 57

59. Chapter 58

60. Chapter 59

61. Chapter 60

62. Chapter 61

63. Chapter 62

64. Chapter 63

65. Chapter 64

66. Chapter 65

67. Chapter 66

68. Chapter 67

69. Chapter 68

70. Chapter 69

71. Chapter 70

72. Chapter 71

73. Chapter 72

74. Chapter 73

75. Chapter 74

76. Chapter 75

77. Chapter 76

78. Chapter 77

79. Chapter 78

80. Chapter 79

81. Chapter 80

82. Chapter 81

83. Chapter 82

84. Chapter 83

85. Chapter 84

86. Chapter 85

87. Chapter 86

88. Chapter 87

89. Chapter 88

90. Chapter 89

91. Chapter 90

92. Chapter 91

93. Chapter 92

94. Chapter 93

95. Chapter 94

96. Chapter 95

97. Chapter 96

98. Chapter 97

99. Chapter 98

100. Chapter 99

101. Chapter 100

အခန်း - ၁

ခရီးသည်

မန္တလေးမြို့တော်၏ ချမ်းမြသာစည်လေဆိပ် လေယာဉ်ပြေးလမ်း မြောက်ပိုင်း အစွန်၌ ယူဘီအေအဖွဲ့ပိုင် ဒါကိုးတား လေယာဉ်ကြီးသည် တောင်ဘက်သို့ ဦးတည် လျက် အားယူပျံသန်းရန် အဆင်သင့်ရှိနေသည်။

ဖြူစင်သော အသားအရေ၊ ချိုပြုံးနုနယ်သော မျက်နှာ၊ ကြော့ရှင်းသော ကိုယ်ဟန်နှင့် ချောမောလှပသော လေယာဉ်မယ်ကလေးက ကြွရည်သုတ် လင်ပန်းလေးတွင် ထည့်ထားသော သကြားလုံးများကို ခရီးသည်များအား လိုက်လံ ဝေငှပေးနေ၏။

အချိန်ကား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ အိမ်စောင့်အစိုးရက ရွေးကောက်ပွဲ တွင် အနိုင်ယူ တက်လာသော ဦးနု၏ ပြည်ထောင်စုပါတီ အစိုးရလက်သို့ အာဏာလွှဲပြောင်းပေးပြီးစ ဖြစ်သည်။ အိမ်စောင့်အစိုးရ၏ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊ တိုင်းပြည် ငြိမ်ဝပ်အေးချမ်းရေး လုပ်ငန်းစဉ်တို့၏ အောင်မြင်မှု အရှိန်သည် ဆက်လက်တည်ဆဲ ဖြစ်သောကြောင့် ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်းတို့ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းလျက် ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်နေသည်။ ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးတို့ ကြား၌ နေ့ရထား၊ ညရထားတို့ အဆက်မပြတ် ပြေးဆွဲနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှေးယခင်အခါ

များက အထူး လူကျပ်လေ့ ရှိသော လေယာဉ်အတွင်း၌ ယခုမှ ခရီးသည် အနည်းငယ် သာ ရှိနေ၏။

လေယာဉ်၏ လက်ယာဘက် ထိုင်ခုံများအနက် ပြတင်းနှင့် ကပ်လျက် ရှိသော ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် အသက် သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ဦးသည် ထိုင်လျက် ရှိနေ၏။ သူ့ဘေးမှ ထိုင်ခုံကား လွတ်နေ၏။

လူရွယ်၏ အရပ်အမောင်းမှာ ရှည်သွယ်၍ အသားမှာ အတန်အသင့် လတ်သည်။ စတစ်ကော်လာအင်္ကျီ အဖြူ၊ မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ သက္ကလတ် အပါးစား တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ရေညှိစိမ်း နောက်ခံတွင် အပြာရောင် ကွက်ကျဲဖော် ထားသော ဗန်ကောက်လုံချည်တို့ကို အဆင်ပြေပြေ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထား သည်။ နှာတံပေါ်ပြီး မျက်ခုံးများက ထူထဲနက်မှောင်၍ ကြည်လင်သော မျက်လုံး များမှာမူ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည်။ မေးရိုးထောင့် ပေါ်ထင်သော မျက်နှာထား သည် ဣန္ဒြေကြီးမှုဘက် လှသော်လည်း ပါးသော နှုတ်ခမ်းများက ဖော်ရွေမှု ရှိတတ်ကြောင်းကိုလည်း ပြနေ၏။

လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် လူရွယ်၏အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး သကြားလုံး လင်ပန်းကို ရှေ့ထိုးပေးသောအခါ လူရွယ်က ချိုသာယဉ်ကျေးစွာနှင့် မလိုချင် ပါကြောင်း ပြန်ကြား၏။ လေယာဉ်မယ်သည် ရှေ့ဆက်ထွက်သွားမည် ပြုပြီးမှ ခေါင်းကလေး ပြန်ငဲ့ကာ လူရွယ်အား စူးစိုက်ကြည့်သည်။ လှပသေးသွယ်သော မျက်ခုံးကလေးများက ခေတ္တ တွန့်သွားပြီးနောက် မျက်တောင်ကလေးများက ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လှုပ်ရှားလာ၏။ ခဏ၌မူ လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် တစ်စုံ တစ်ခုကို ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးရိပ်ဝေဝေနှင့် ထွက်ခွာသွား၏။

လေယာဉ်၏ ပန်ကာများ စမ်းသံသည် ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာ သည်။ မကြာမီပင် လေယာဉ်သည် အရှိန်နှင့် ပြေးကာ ငှက်သွင်ပျံကြွလျက် တောင်စူးစူးသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

လူရွယ်သည် ပြတင်းမှနေ၍ အောက်မြေပြင်ဆီသို့ ငုံ့မျှော်ငေးကြည့် ရင်း ပါလာခဲ့၏။

တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရေရှင်စီးသည့် ဆည်ချောင်းမြောင်းတို့၏ ဌာန ချမ်းမြသာစည် စိမ်းရိပ်လည်သော မန်းမြေစရိုက်သည် ကွေ့ဝိုက်ပတ်ကာ ရွေ့လျော့နောက်ချန် ကျန်လေရစ်သည်။

နောက်ကြောင်းပြန်ချည် ရှေ့စီးချည်နှင့် စက်ဝန်းပြတ် အထပ်ထပ်ကို ဆက်စပ်ထားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အကွေ့အကောက် လွန်အပ်သော ဒုဋ္ဌာဝတီ မြစ်သည် လည်းကောင်း၊ နွေဦးရိပ်ဝယ် မျှင်မျှင်သွယ်သွယ် နီလာရေရောင် အခြယ်ခြယ်ထက် သောင်စွယ်ကျွန်းလှ ပေါ်ထွန်းစသည့် မြစ်မ ဧရာဝတီအနောက် ကမ်းဝယ် မြှောင်ဆွယ်ဖြောင့်တန်း ဝပ်စင်း လျောင်းတည်လေသော ဂူပုထိုးစေတီ အလီလီတို့ကြောင့် ရှုမြင်တိုင်း ကြည်နူးဖွယ်ရာ စစ်ကိုင်းတောင်တော်သည် လည်းကောင်း၊ မြူငွေ့ငွေ့တို့ တိမ်နှင့် တွေ့စဉ် ဖြစ်၍ ဝေဝေမှုန်မှုန် ကမ္မလာပါး သိုင်းရစ်ခြုံသော ရှမ်းရိုးမမင်း ဘောင်နန်းဘုံသည်ပင် လည်းကောင်း အဝေးဝယ် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တရေးရေး ပျောက်ကွယ် နေရစ်လေပြီတကား။

ရှုမြင်ခင်းကို ငေးကောင်းခိုက် လူရွယ်၏ နားတွင် သိမ်မွေ့ညင်သာ သော ခြေသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အပါးတွင် လာရပ် နေပြန်သော လေယာဉ်မယ်ကလေးကို တွေ့ရ၏။

လေယာဉ်မယ်၏ လက်တစ်ဖက်တွင် သတင်းစာတစ်စောင် ကိုင်ထား သည်ကို မြင်သောကြောင့် သူက အသာအယာ ငြင်းသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ သတင်းစာ မဖတ်တော့ပါဘူး။”

လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် နေရာမှ ခွာမသွား။ တောင့်တောင့်ကလေး ရပ်ရင်း မျက်တောင်ကော့များကို တဖျတ်ဖျပ် ပုတ်ခတ်လျက် သူ့အား ကြည့် နေပုံမှာ ဆရာတစ်ဦးရှေ့၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ခွင့်တောင်းလို၍ ရပ်နေသော ကျောင်းသူ လေးတစ်ဦးနှင့် တူနေ၏။

လေယာဉ်မယ်ကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ယို၍ သူ့ဘေးရှိ နေရာ အလွတ်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ အံ့အားသင့်နေစဉ် ကလေးမက အော်တိုဂရပ်(ဖ်) စာအုပ် တစ်အုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း ယဉ်ကျေး လေးစားစွာ တောင်းပန်၏။

“ဆရာ့ကို နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအထဲမှာ ကျွန်မအတွက် တစ်ခုခု ရေးပေးစေလိုပါတယ်”

သူက မျက်မှောင် မသိမသာတွန့်၍ လေယာဉ်မယ်ကလေးအား တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ဤအကြည့်သည် စူးရှ၍ ထက်မြက်လေရကား လေယာဉ် မယ်ကလေးသည် မိမိ တောင်းဆိုမိသည်မှာ မှားသွားလေသလောဟု နောင်တ ရ၍ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ခဏမှာပင် သူက ပြန်ပြုံးလာ

သည်။ ပြုံးရာတွင် မျက်လုံးများက အရင်စပြီးမှ နှုတ်ခမ်းများဆီ ကူးစက်လာကြောင်း လေယာဉ်မယ်ကလေးက ဂရုပြုမိ၏။

သူက အော်တိုဂရပ်(ဖ်)စာအုပ်ကို ယူလိုက်ပြီး ဟိုလှန် သည်လှန် ကြည့်သည်။ တွေ့မြင်နေကျ သာမန်အော်တိုဂရပ်(ဖ်)မျိုး မဟုတ်။ ထင်ရှား ကျော်ကြားသော သတင်းစာဆရာများ၊ စာရေးဆရာများနှင့် အနုပညာရှင်များ၏ လက်မှတ်များကို တွေ့ရသည်။

သူက တစ်စုံတစ်ခုကို အော်တိုဂရပ်(ဖ်)ပေါ်၌ ရေးလေသောအခါ လေယာဉ်မယ်လေးသည် သွယ်ပျောင်းရှည်လျားသော သူ၏ လက်ချောင်းကြီးများကို ချီးမွမ်းအံ့ဩလျက် ကြည့်နေသည်။ သူ၏ လက်ချောင်းများသာ သွယ်ပျောင်းရှည်လျားသည် မဟုတ်။ ညီညာစွာ လှီးဖြတ်ထားသော သူ၏ လက်သည်းခွံများကလည်း ရှည်သွယ်၍ လှပသည်။ သူ့လက်ဖဝါးများကလည်း နူးညံ့ဟန်ပေါ်၍ ပန်းနုရောင် ရဲနေသည်။

သူက “ကျေနပ်ပြီလား” ဟု မေးသော မျက်နှာအသွင်နှင့် အော်တိုဂရပ်(ဖ်)ကို လေယာဉ်မယ်လေးအား ပြန်ပေးသည်။

လေယာဉ်မယ်လေးက အော်တိုဂရပ်(ဖ်)ကို လှန်ကာ ဖတ်ရှုသည်။ လက်ရေးက ကဗျာလက်ရေးဟု ခေါ်ရမည့် ဝိုင်းစက်ညီညာ လှပ သပ်ရပ်သော လက်ရေး ဖြစ်သည်။ ရေးသားချက်မှာလည်း ရိုးရိုးလေးနှင့် ဣန္ဒြေပြည့်ပြည့်ပင် ဖြစ်၏။

ထာဝစဉ် ကျန်းမာ ရွှင်လန်း၍ မြင်သူတိုင်းအတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါစေသတည်း။

သက်ခိုင်

ဤမျှသာ ဖြစ်၏။

လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးပြီး-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ပြီးတော့ ဆရာ ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါလို့၏လို့ ကျွန်မ ဆန္ဒပြုပါတယ်” ဟု ဆို၏။

ကလေးမလေး၏ ကျေးဇူးတင်စကားကို သူက အပြုံးနှင့်သာ တုံ့ပြန်သည်။ စကားကတော့ ဆက်မဆို။ သို့ရာတွင် ကလေးမကမူ ပြောစရာတွေ ကျန်သေးဟန် တူ၏။

“မကွေးကိုတင်ပဲနော် ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မကွေးတင်ပါပဲ”

“ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအတွက် သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ စာမေးပွဲကိစ္စနဲ့ပါ”

လေယာဉ်မယ်လေးသည် သူ့ဘာသာသူ ဘာကို သဘောကျမိသည် မသိ၊ အသံလေးထွက်အောင် ရယ်ပြီး ဆိုပြန်၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကြားဖူးတာက စာရေးဆရာတွေအတွက် ခရီးထွက် ရင် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပုဒ် ရတတ်တယ်လို့ ဆိုတာပဲ”

“ဒါလဲ မှန်ပါတယ်၊ ရတဲ့အခါ ရတတ်ပါတယ်”

“အခုတစ်ခေါက်လဲ ဆရာ ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပုဒ် ရပါစေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ...”

ကလေးမက စကား တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်ထားသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်က မော့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

လေယာဉ်မယ်လေးသည် ခေတ္တ တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေး ဖြစ်သွားပြီး နောက် ချိုသာ တောင်းပန်သော အသံနှင့် ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့... ဒီတစ်ခါ ဆရာ ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ခါတိုင်းလို အသည်း နှင့်နှင့်နဲ့ လွမ်းစရာ မဟုတ်ဘဲ အဆုံးမှာ အားလုံး ပေါင်းရပြီး ပျော်စရာကောင်း တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်”

လေယာဉ်မယ်ကလေးသည် ဤစကားနှင့် ဆုံးပြီး ကျေးဇူးတင် ကြောင်း ထပ်မံပြောဆို၍ နေရာမှ ခွာသွားသောအခါ ကိုသက်ခိုင်မှာ မသိမသာ ဝိုင် ကျန်ရစ်သည်။ အပြင်ပန်း မျက်နှာ ဣန္ဒြေမှာ မပျက်သော်လည်း သူ့စိတ်မှာ ခပ်သိမ့်သိမ့် လှုပ်ရှားလာပြီး ရင်၌ ငွေ့ငွေ့မြည့်မြည့် ဝေဒနာတစ်ရပ် ပေါ်လာ ၏။

ပြတင်းမှ လှမ်းငုံ့မျှော်ကြည့်နေမိစဉ် အောက်မြေပြင်ဝယ် စိမ်းလန်း သော တောင်တန်း မြက်ခင်းတို့ ကွယ်ပျောက်လျက် မွဲခြောက်ညှိမှောင်သော အရိုင်းပထဝီ အနေအထားတို့ကို မြင်ရသည် ထောက်၍ အပူပိုင်းဇုန်အတွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်မိပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကိုသက်ခိုင်က သိမိသည်။ ဤရှုခင်းတို့က သူ့စိတ်ကို ပိုမို လှုပ်ရှားစေသည်။

အမြင့်မှ စီးမြင်ရသည် ဖြစ်ရကား ကြိုးမျှင်သဖွယ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး သေးသေးသွယ်သွယ် ရှိသည့် ဖုန်သဲထူသော လှည်းလမ်းကြောင်းများ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ကျိုးကျိုးကျဲကျဲနှင့် ဆင်ငိုမြက်ခြောက်ပင်ဖုတ်ပမာ ထင်ရသော ထန်းတောအုပ်ကလေးများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရသည့် လက်ယက်အိုင် မျှနှယ်ထင်ယိုးဖွယ် ရေခန်းစကန်များ၊ ဤအရပ် ဤဒေသ၏ ဤသဘာဝ လက္ခဏာများက သူ့ရင်ကို ခုန်စေသည်။

ငေးကြည့်နေဆဲ ခက်မာသော တောင်ကတုံးတို့သည် မြင်ကွင်း၌ ပေါ်လာပြန်၏။ ဤတောင်ကတုံးတို့ဆီမှ အဖျားခံလျက် ရေမဲ့နေပြီဖြစ်သော သဲချောင်းဖြူဖြူတို့သည် ညိုမွဲသော မြေပြင်အား အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ခွဲခြမ်းယှက်ဖြာလျက် ကွေ့ကာ ဝိုက်ကာ ပြေးနေကြသည်။

ချောင်း ကိုးဆယ့်ကိုးတို့ ရေဦးသောက်၍ ကျောက်နွားသိုး ကိုးကောင် ရှိရာဟု ကျော်စောသော ပုပ္ဖားတောင်မင်းလည်း အဝေးဝယ် မြူငွေ့ရီရီနှင့် လှမ်းမြင်ရသည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး လက်ဆွဲသားရေ အိတ် အလတ်စားတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အိတ်အတွင်း၌ မန္တလေးတက္ကသိုလ်၏ ချိပ်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ် ပိတ်ထားသော စာမေးပွဲ မေးခွန်းလွှာအထုပ်များ ရှိနေ၏။ ဤမေးခွန်းလွှာအထုပ်များ ကြားမှ သားရေဖုံး ခိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ခိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ အတန်ပင် အိုမင်း ဟောင်းနွမ်းသော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

ဤခိုင်ယာရီစာအုပ်သည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ် မဟုတ်လေမှန်း ကိုသက်ခိုင်သာ အသိဆုံး ဖြစ်သည်။ သူသည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ဝတ္တရားတစ်ခုအဖြစ် ရေးလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့ရသမျှတိုင်းသည်လည်း အရေးတယူ မှတ်တမ်းတင်ထားဖွယ် မဟုတ်ကြ။ သူ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်တို့မှာ သူ့ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်များသာ ဖြစ်လေသည်။ သူတစ်ဦးတည်းအတွက် သက်သက်သာ ဖြစ်သော ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက် မှတ်တမ်းတို့သာ ဖြစ်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်သည်။ ဖတ်နေကျ စာမျက်နှာကို အလွယ်နှင့် လှန်မိ၏။ အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်နေကျ ဖြစ်သောကြောင့် စာပုဒ်များကို အလွတ်ပင် ရနေပေပြီ။

မမနွယ်...

မမနွယ်နဲ့ မောင် ကြုံခဲ့ရသမျှ ဘဝအစဉ်ကို ပုံပမာ တင်ပြ  
မယ် ကြိမ်လေတိုင်း မမနွယ်နဲ့ မောင် ကောင်းကောင်း သိကြတဲ့  
ရေနံချောင်း - ချောက်လမ်းကို သတိရမိတယ်။ ဗမာပြည်မှာ အကောင်း  
ဆုံးလို့ ပထမဆု ရထားတဲ့လမ်းပီပီ ဖြောင့်လိုက်ပါတဲ့ လမ်းရယ်နော်၊  
မျက်စိတစ်ဆုံးမှာ ဝေးလွန်းလို့ လမ်းအစဟာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထဲ  
ရှူးချွန်မြဲမြဲ ပျောက်သာသွားရော အကာအဆီး အကွေ့အကောက်  
ရယ်လို့ မတွေ့ရလေဘူး။ ဒါပေမဲ့... ဝှေးချိုလဲ ရောက်ရော ချောက်  
ဘက် သွားသွား၊ ကျောက်ပန်းတောင်းဘက် သွားသွား လမ်းဟာ  
ခလုတ်တံသင်း၊ အဆင်း အတက်၊ အနိမ့် အမြင့်၊ အကောက် အလှည့်  
တွေနဲ့ မပြေမပြစ် ခက်ခဲလွန်းလှပေတယ်နော်။

ဒီလိုပဲလေ... မောင်နဲ့ မမနွယ်တို့ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး  
ကလေးဘဝအရွယ်နဲ့ လူပျို... အပျို လောကဓံ ဆောင်းရိပ်ဦးစဉ်  
တုန်းကတော့ ဘဝဆိုတာဟာ တစ်မျဉ်းခင်းတဲ့ လမ်းပမာ သမုဒယ  
နယ်ဘုံ... ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ် ပျော်စလေ့မှန်မှန် မျှော်လင့်  
ချက် ပြည့်ဝမှု အတန်တန်နဲ့ မဖောက်မပြန် ဧကန်ရှိလိမ့်မယ်လို့  
ယုံစား ထင်မှားမိခဲ့ကြဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝခရီးစဉ်ဟာ အလင်းရောင်  
အား လှိုင်းလမ်းကြောင်းပမာ မဟုတ်ဘဲ နွေဦး လေရှူးရှေ့က ရော်ရွက်ဝါ  
လွင့်ပါးရပုံမျိုးသာ ပါကလား မမနွယ်ရယ်။ မောင်နဲ့ မမနွယ်ဟာလဲ  
နာမ်မဲ့တဲ့ ရော်ရွက်ဝါတွေ မဟုတ်ဘဲ သိတတ်... ခံစားတတ်... ရယ်  
တတ်... ငိုတတ်ကြတဲ့ လူသားတွေ ဖြစ်နေလို့ ခက်လှချေပါကလား၊  
သိတတ်... ခံစားတတ်တဲ့ လူသားပီပီ ရယ်ဖွယ် တစ်ခန်းရပ်ပြီဆို  
ငိုတတ်ကြသမျှ ငိုကြစတမ်းလို့ ဆိုပြန်တော့လဲ လူ့ဘဝရဲ့ အနက်  
အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘယ်လိုများ ရှိထင်တော့မှာလဲ မမနွယ်ရယ်...

ကိုသက်ခိုင်သည် မျက်လုံးများကို ဖြည်းညင်းစွာနှင့် စာအုပ်မှ  
ခွာလိုက်ပြီး ပြတင်းမှနေ၍ အောက်မြေပြင်ရှုခင်းကို ငေးကြည့်မိပြန်၏။

ရှုခင်း၌ ကျယ်ပြန့်သော လွင်တီးခေါင်ကို မြင်ရသည်။ ဆိတ်သုဉ်း  
သော ဤကန္တာရတစ်ပိုင်း လွင်တီးခေါင်ကို ပုန်မဲ့ ဝါညိုသည့် ချုံစေးပျစ်တို့နှင့်  
စောင်ချမ်းချွန်ချွန်တို့ကသာ တတ်အားသမျှ ကွက်တိကွက်ကျား တန်ဆာဆင်ထား  
ကြသည်။

မြူငွေပြာပြာလည်း လွမ်းအုပ်ပျံ့ကာ ရှိနေ၏။

ဆိတ်သုဉ်းသော နွေ၏ ဤကန္တာရဝယ် တေးဆိုမည့် ဥဩငှက်ပင်  
ရှိပါလေစ။

သို့ရာတွင် ကိုသက်ခိုင်က လေယာဉ်မယ်ကလေး၏ ဆန္ဒစကားကို  
ပင်ပင်ပန်းပန်း သတိရနေမိ၏။

“ဒီတစ်ခါ ဆရာ ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ အဆုံးမှာ အားလုံး ပေါင်းရပြီး  
ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်”



အခန်း - ၂

သံသရာ

မကွေး လေယာဉ်ကွင်း ထိန်းသိမ်းညွှန်ကြားရေး မျှော်စင်ထက်၌ တာဝန်ခံ အရာရှိသည် သာမန်လူတိုင်း နားမလည်နိုင်သော အင်္ဂလိပ်စကား၊ မြန်မာစကား၊ အချက်ပြသင်္ကေတစကား သုံးမျိုး ရောပါနေသော ဘာသာတစ်မျိုးနှင့် ရေဒီယိုစကားပြောခွက်တွင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။ သူ စကားရပ်တိုင်း သူ့နားနှစ်ဖက်တွင် အုပ်ထားသော စကားလက်ခံ နားကြပ်များမှလည်း လျှပ်စစ်နှင့် သတ္တုသံ ရောသော စကားများ မြည်ထွက်နေ၏။

အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်ပြောဆိုခြင်း ပြီးသောအခါ အရာရှိသည် သူ့နားပေါ်မှ နားကြပ်များကို ဖြုတ်ချွတ်လိုက်ကာ သူ့လက်ထောက်အား လှမ်းပြော၏။

“ဝိုး... အိုက်ရ ပူရတဲ့အထဲ ငှက်အိုနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆင်းမယ်၊ အိုကေ... ချာလီ၊ ကွန်ထရိုးကို မင်း ယူလိုက်တော့၊ ငါ အေးဂျင့်နဲ့ အလုပ်သမားတွေကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

အရာရှိသည် သူ့လက်ထောက် ချာလီအား ဤသို့ ရခိုင်သံဝဲဝဲနှင့် ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး မျှော်စင်မှ ဆင်း၍ လေယာဉ်ဆိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်

လာခဲ့သည်။ အဆင်သင့် တွေ့ရသော ယူဘီအေကိုယ်စားလှယ်ကို ခပ်သွက်သွက် ဆက်လက် ညွှန်ကြားပြီး သူ့လျှာနည်းအတူ သွက်သော ခြေများနှင့် စခန်း ရှေ့ပိုင်း သို့ ဆက်လက်ထွက်လာ၏။

စခန်းအနီး နေပူကျဲကျဲတွင် စိမ်းပြာနုရောင် ဟေး(လ်)မင်းကားနှင့် ကြက်ဥနှစ်ရောင် ဗောက်(စ်)ဟော(လ်)ကား နှစ်စီး အပါအဝင် ကားငါးစီးခန့် ရပ်ထားကြ၏။

စခန်းရိပ်သာတွင်း ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ ခုံရှည်ပေါ်၌ လူသုံးယောက် တို့ ထိုင်နေကြသည်။ တစ်ဦးမှာ အသက် လေးဆယ်ခန့်ရှိ၍ ခေါင်း၌ ဖော့ဦးထုပ် ဆောင်းထား၏။ စတစ်ကော်လာအင်္ကျီကို လည်ပင်းကြယ်သီး ဖြုတ်ပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ပင့်လိပ်တင်ထား၏။ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ မပါ။ ချည်လုံချည်ကို တိုတိုဝတ်ထား၏။ ကျန်နှစ်ဦးကား အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်များ ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးလုံး ပိုးလုံချည်၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီတို့နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်ကြ၏။ တစ်ဦးမှာ အသားညိုပြီး ကျောက်ပေါက်မာသက်သက် ရှိကာ ရွှေတစ်ဝက် ကော်တစ်ဝက် ကိုင်းနှင့် မျက်မှန် တပ်ထားသည်။ အခြားတစ်ဦးကား ဖြူဖြူ ဝင်းဝင်း ဖြစ်၍ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ ရှိသတည်း။

အရာရှိသည် မျက်မှန်နှင့် သူ့ကို အရင်တွေ့သည်။

“ဟာ... ဆရာ ဦးမြသန်းပါလား”

တစ်ဖက်လူက စကားမပြန်မီ သူက နှုတ်ခမ်းမွေးစစနှင့် တစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြန်၏။

“ဟယ်... ဆရာ ဦးတင်မောင်လတ် ပါလား”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူက ဖော့ဦးထုပ်နှင့် လူကို မြင်သွားပြန်၏။

“အိုး... ကျောင်းအုပ်ကြီးလဲ ပါသကိုး၊ နေပါဦး... ကိုကြီးရီ၊ ဘယ်သူ့ လာကြိုကြတာလဲ”

ကျောင်းအုပ်ကြီး ခေါ် ကိုကြီးရီ ခေါ် ဦးဘရီက ရှေ့ဆောင်စကားပြန်သည်။

“မန္တလေးတက္ကသိုလ်က ကထိကတစ်ဦး စာမေးပွဲ မေးခွန်းတွေနဲ့ ရောက်လာမှာမို့ လာကြိုနေကြတာ”

“ဪ... အင်း အင်း၊ ကျွန်တော်တို့ အသိထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“မသိဘူး၊ ကထိကတစ်ယောက်လို့ပဲ သံကြိုးရတယ်၊ ဒါထက် ဖိုးစံရွှေလေယာဉ်ပျံ ဆင်းခါနီးပြီလား”

အရာရှိ ဖိုးစံရွှေသည် ခပ်တွန့်တွန့်ဆံပင်များ ရှိသော သူ့ခေါင်းကို မြန်မြန်သွက်သွက် ကုတ်လိုက်သည်။ သူ့ ခေါင်းကုတ်ဟန်မှာ စိတ်ပျက် စိတ်ညစ်ခြင်းနှင့် မည်သို့မျှ ဆိုင်ဟန်မတူ။ ဝသီပါနေ၍သာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူသည် ဤသို့ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ခေါင်း ငါးချက်ခန့် ကုတ်လိုက်ပြီး ဖြေ၏။

“ဆိုက်တော့ ဆိုက်တော့မယ်၊ မန္တလေးက မဟုတ်သေးဘူး၊ ရန်ကုန်က ကောင်က အရင်ဆင်းမယ်”

ဦးဘရီက အနည်းငယ် အံ့သြဟန်နှင့် ပြန်မေးသည်။

“ရန်ကုန်က၊ ခါတိုင်း ဒီနေ့ ရန်ကုန်လေယာဉ်ပျံ မဆိုက်ပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အင်းလေ... မဟုတ်ဘူး၊ အခုဟာက အထူးလေယာဉ်ပျံဆိုပါတော့၊ နေဦး... အထူးလေယာဉ်ပျံလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလေ... အဆင်သင့်လို့ ဆိုပါတော့၊ ဒီမှာ ဆင်းမယ်၊ ဟဲဟိုး သွားမယ်၊ ကျိုင်းတုံ သွားမယ်၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန် ပြန်မယ်၊ ခရီးသည်ရှိ ရှိသလိုပေါ့၊ အိုကေ... ကျွန်တော် တောင်ဝါ (မျှော်စင်) ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဖိုးစံရွှေသည် သုတ်သုတ်ပြောကာ သုတ်သုတ်ခွာ၍ အခြား ကြိုဆိုလာသူများကိုလည်း ဝတ္တရားမပျက် သုတ်သုတ် နှုတ်ခွန်းဆက် စကားပြောပြီး မျှော်စင်ဆီသို့ သုတ်သုတ်ပင် ပြန်တက်သွား၏။

ဦးဘရီက အသာရယ်မောရင်း ကျန်နှစ်ဦး သိအောင် မှတ်ချက်ချသည်။

“ဖိုးစံရွှေက ကျောင်းသားကတည်းကလဲ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ၊ ဆရာကြီးတို့နဲ့ ပြည်နဲ့ တကောင်းကျောင်းဆောင်မှာ အတူနေခဲ့ကြတာ၊ အမြဲတမ်း လျှာရော ခြေရော သုတ်သုတ်နဲ့ သွက်သွက်ပဲ၊ လူတိုင်းကိုလဲ ခင်တယ်၊ လူတိုင်းအတွက်လဲ အမြဲ တာဝန်ကျေချင်တယ်၊ ဒီတော့ သူ့ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် အမြဲတမ်း သုတ်သုတ် သွက်သွက်ပဲ”

ဦးဘရီက စကားအဆုံး၌ ဆက်လက် ရယ်မောနေ၏။

ထိုစဉ် ရန်ကုန်လေယာဉ်သည် တောင်ဘက်မှ ပေါ်လာကာ နိမ့်ဆင်း ဆိုက်ရောက်လာ၏။

လေယာဉ်ထက်မှ ခရီးသည် ဆယ်ဦးခန့် ဆင်းလာကြသည့်အနက် မိန်းမသားနှစ်ဦးမှာ ထင်ရှားလှပြီး လူတိုင်း၏ အာရုံကို သိမ်းယူ ဆွဲငင်ထားကြ၏။

တစ်ဦးမှာ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ရှိမည် ထင်ရ၏။ ဖြူသော အသားသည် မွတ်ညက် ကြည်လင်သန့်စင်သည်။ ကြော့ရှင်းသော ကိုယ်နေနှင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သော ကိုယ်ဟန် ရှိသည်။ ချောမောနုနယ်သော မျက်နှာလေးသည် ထက်မြက်ရဲရင့်မှုကိုလည်း ပြနေ၏။

အခြားတစ်ဦးကား အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်။ အသားရောင်သည် ပယင်းရွှေရည်ဝင်းဝင်း ဖြစ်သည်။ ပုံပုံဝန်းဝန်းနှင့် ပြည့်ဖြိုးရုံ ပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် သွယ်မောင်းသော အရပ်ကြောင့် ပျောင်းပျောင်းနွဲ့နွဲ့တော့ ရှိ၏။ လှပခြင်းနှင့် ခုံတည်မှု ရောသော မျက်နှာသွင်ပြင်သည် အတွင်းစိတ်၏ သိမ်မွေ့နှူးညံ့မှုကိုလည်း ဖော်ပြနေ၏။

ဒုတိယမိန်းမရွယ်သည် မိခင်နည်းတူ အသားဝါဝါရွှေရွှေနှင့် ချစ်စဖွယ်သော အသက် ငါးနှစ်ခန့် သမီးလေးတစ်ဦးကို လက်ဆွဲထား၏။

သူတို့အားလုံးနောက်မှ မဟာနဖူးကျယ်ကျယ်၊ ဆံပင်ပါးပါး၊ ကိုယ်ထည်မဝတဝနှင့် မြင်ရုံဖြင့် စိတ်သဘောကောင်းမှန်းလည်း သိသာ၍ အရာရှိကြီးတစ်ဦးလည်း ပုံဖမ်းနိုင်သော အသက် လေးဆယ်ခန့် ယောက်ျားတစ်ဦးက လိုက်ပါလာ၏။

လေယာဉ်စခန်းတွင်းသို့ အသားဖြူဖြူနှင့် ကြော့ရှင်းသော မိန်းမပျိုက အရင်ရောက်လာသည်။ မိန်းမပျိုသည် ဦးဘရီတို့ အသိုက်ကို မြင်သော် ပြုံးရွှင်စွာ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဪ... ဆရာကြီးပါလား၊ ဆရာတို့ကော ပါသကိုး၊ ဘယ်သူ့ လာကြိုကြတာလဲ”

“မန္တလေးက ဧည့်သည်တစ်ဦး လာကြိုတာပါ။ ဒါထက် မမြင့်ဝေကို အောင်စာရင်းမှာတော့ တွေ့လိုက်တယ်၊ ဘယ်မှာ တာဝန်ကျသလဲ”

“မန္တလေးမှာပါ ဆရာကြီး၊ အခု မေမေတို့ ဖေဖေတို့နဲ့လဲ ဝင်တွေ့ရင်းကိုကိုကလဲ ခွင့်ရတာနဲ့ လိုက်လည်လို့”

ဦးဘရီက မမြင့်ဝေတို့ အစ်ကိုတို့ဘက် လှမ်းကြည့်သည်။

မမြင့်ဝေ၏ အစ်ကိုက လေယာဉ်စခန်းရုံး အမှုထမ်းများကို လက်မှတ်များ ပြ၍ စောစောက ကြိုရောက်နှင့်နေသော လူတစ်ဦးနှင့်အတူ ပစ္စည်းများ စစ်ယူနေ၏။

အသားဝါဝါနှင့် မိန်းမရွယ်က ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ သမီးငယ်၏ မျက်နှာတွင် စို့ထွက်နေသော ချွေးပေါက်တို့ကို ယုယကြင်နာစွာ တို့သုတ်ပေးရင်း ပြုံးရွှင်ရယ်မောလျက် တစ်စုံတစ်ခု ပြောပြနေ၏။

ဘေးတိုက် လှမ်းမြင်ရသည် ဖြစ်လေသောကြောင့် မိန်းမရွယ်၏ ပုံကျတန်းထင်သော နှာတံ၊ မယုံနိုင်လောက်ဖွယ် ရှည်လျားသမျှ ကော့ပျံ နက်မှောင်သော မျက်တောင်ကြီးများ၊ ဝင်းစင် ရှင်းသန့်သော နဖူးပြင်ထက် နဂိုသဘာဝအတိုင်း ခွေနှယ်ဝဲကျလျက် ရှိသည့် ဆံပင်များ စသည်တို့ကို ဦးဘရီသည် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။

အပြုံးကို ထာဝစဉ် ဆောင်ထားသော ဦးဘရီ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တည်ကြည်သွားသည်။ မျက်ခုံးများပင် မသိမသာ တွန့်သွားပြီး မိန်းမရွယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ဆက်ကြည့်သည်။

ထိုစဉ် ထုံးစံအတိုင်း ပျာယီးပျာယာနှင့် ဖိုးစံရွှေ ပေါ်လာပြန်သည်။

“မန္တလေး လေယာဉ်ပျံလဲ နောက်ဆယ်မိနစ်ဆို ဆင်းတော့မယ်ကိုကြီးရီ၊ အခု ဒီမှာ ကားမများရင် ကျွန်တော် ဂိတ်ဖွင့်ပြီး လွှတ်နှင့်မလို့၊ အဲဒါ... အဲဒါ...”

ပြောရင်းဆိုရင်းက ဖိုးစံရွှေ၏ မျက်လုံးများသည် မိန်းမရွယ်နှင့် ကလေးဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုခဏ၌ပင် သူ့မျက်လုံးများက ပြူးသွားပြီး အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝစွာနှင့် ဦးဘရီအား ပြန်ကြည့်သည်။

ဦးဘရီသည် အလွန်သတိပြုမိမှသာ မြင်နိုင်ရုံ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြီး လေယာဉ်ကွင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လျက် အမှတ်မထင်ဟန်နှင့်ဆို၏။

“လာကြိုကြတဲ့ ကားလဲ နည်းသားပဲ၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာလဲ ကားပြတ်နေတယ်”

ဖိုးစံရွှေသည် မိန်းမပျိုကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နေရာမှ ခွာသွား၏။

လေယာဉ်နှစ်စီး လာဆုံသဖြင့် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော စခန်းရုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်နေသည်။

မမြင့်ဝေသည် ခပ်သွက်သွက် နှုတ်ဆက်၏။

“ကဲ... မမြင့်ဝေ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဪ... ဆရာဦးမြသန်း၊ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကို တွေ့ရင် ပြောပြပေးပါ။ ညနေ မမြင့်ဝေ လာခဲ့မယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ သူလဲ ဝမ်းသာမှာပါပဲ၊ ဆရာ ဦးဗိုလ်သင်းက မန်းစက်တော်ရာ သွားနေလို့ အခု အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းရယ်”

မကြာမီ ရန်ကုန် လေယာဉ်ပါ ခရီးသည်တို့သည် လေယာဉ်ကွင်းမှ ထွက်ခွာကြ၏။

ဦးဘရီက လူကြီးပီပီ ဣန္ဒြေနှင့် အခြားဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသော်လည်း လူငယ် ဆရာနှစ်ဦးက မမြင့်ဝေတို့ ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ စိမ်းပြာနုရောင် ဟေး(လ်)မင်းကားလေးကို မမြင့်ဝေ ကိုယ်တိုင် မောင်းထွက်သွားကြောင်း သူတို့နှစ်ဦး မြင်ကြရသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး မကြားအောင် ဦးမြသန်း၏ နားနားကပ်၍ ဦးတင်မောင်လတ်က ဆိုသည်။

“မမြင့်ဝေ ချောလှပြီလား အောက်မေ့တယ်၊ သူ့အစ်မက ပိုချောနေတယ်”

“အစ်မ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်မ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အင်းလေ... အတူတူပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အတူတူပါပဲ၊ အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများ သားသမီးများကျတော့ ကံကောင်းကြရှာတယ်”

ဦးမြသန်းက သူ့ဘာသာသူသာ နားလည်မည် ဖြစ်သော မှတ်ချက်ကို ချ၏။

စခန်းရုံးရှေ့ ဂိတ်ဝဋ် ဆိုက်ထားသော လေယာဉ်သည် ပန်ကာများ လည်၍ ရွေ့လျားပြီး တစ်နေရာသို့ ဖယ်ပေးသည်။ လေယာဉ်တစ်စီး ဆိုက်တော့မည်ကို အချက်ပေးသည့် သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်လာပြီး မကြာလှမီမှာ ပင် မြူကြောင့် ပြာဝေဝေရှိသော လွင်တီးခေါင်၏ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှနေ၍ လေယာဉ်တစ်စီးသည် ငှက်ငယ်ပမာဏအရွယ်နှင့် စတင်ပေါ်လာ၏။ လေယာဉ်၏ အသွင်သည် တစစ ကြီးမားလာကာ စက်သံလည်း ပေါ်လာ၏။

လေယာဉ်သည် ဘီးနှင့် မြေထိ၍ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြေးလာနေ ဆဲ၌ ဦးဘရီတို့က ဂိတ်ဝသို့ ရောက်နှင့်ကာ ကြိုဆိုကြသည်။

ခရီးသည်အားလုံးနောက်မှ ကိုသက်ခိုင်သည် အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေကားရင်း မြေပြင်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ခေတ္တ ရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးလှည့် ဝေ့ကြည့်မိသည်။

မကွေး လေယာဉ်ကွင်းသည် ချမ်းမြသာစည် လေယာဉ်ကွင်းကဲ့သို့ပင် ရှင်းလင်းပြန့်ပြောသည်။ နွေဦး၏ သွေ့ခြောက်သော ရာသီ၌ ဖြစ်သောကြောင့် မြက်ခင်းတို့သည် အားလျော့လျော့ စိမ်းနေသည်။ လေယာဉ်ကွင်းဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်၌ စိတန်းစိုက်ထားသော ရွက်သေးဆူးချွန် ပင်ပုမျိုးတို့ကလည်း မြရည် ကို တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ထားဆဲ ဖြစ်၏။

လေယာဉ်ဆိုက်ချိန် ဖြစ်သောကြောင့် မကွေး-ရေနံချောင်း ကားလမ်း ကို တန်းထိုးဖြတ်ကာ တားဆီးထားသဖြင့် ယာဉ်အသီးသီးတို့ ရပ်နားနေကြရ သည်။ သို့ရာတွင် စောစောက ပြေးနှင့်ထားသော ကားတို့၏ အဟုန်ကြောင့် ဖုန်မှုန့်တို့သည် ဝေဝေလူလူ လေ၌ ဆိုင်းရစ် ပျံ့လွင့်နေကြဆဲတည်း။

ဖျော့သော အစိမ်း၊ ဝေသော ဖုန်မှုန့်တို့ကြောင့် ပြာရီသည့် နွေပန်းချီ သည် ပြည့်စုံကုံလုံ၍ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရှိသည်ဟု ကိုသက်ခိုင်၏ ရင်၌ ခံစားနေရ၏။

“ဟယ်... လက်စသတ်တော့ ဖိုးသက်ခိုင်ကိုး”

အံ့ဩခြင်းနှင့် ဝမ်းသာမှုတို့ ရောသော အသံနှင့်အတူ လက်တစ်ဖက် က သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ရင်းနှီးစွာ ကျရောက်လာခါမှ ကိုသက်ခိုင်သည် စိတ်ကူးမှ နိုးလျက် ဦးဘရီကို ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာပင် ပြန်နှုတ်ဆက်ရ၏။

“ဟာ... ကိုကြီးရီ... ကျွန်တော် မမြင်မိဘူး၊ အင်းလေ... ကိုကြီးရီကို မြင်တောင် ဒီအဝတ်အစားနဲ့ဆို ဘယ်မှတ်မိမလဲ”

ဦးဘရီက သူ့အဝတ်အစားကို ပြန်ငုံကြည့်ပြီး တစ်ချက် ရယ်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုကြီးလဲ အိုက်တာ၊ ပူတာနဲ့ ဖြစ်သလိုဝတ် ထွက်လာ တာ၊ တောသူကြီးဂိုက် ပေါက်နေပြီ ထင်တယ်”

ဦးဘရီက ရယ်မောပြောဆိုပြီး ကိုသက်ခိုင်အား ကျန်ဆရာနှစ်ဦးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးသည်။ ဦးတင်မောင်လတ်ကိုမူ ရန်ကုန်မှ ပြောင်းလာသူ ဖြစ်သော ကြောင့် ကိုသက်ခိုင်က မသိ။ ဦးမြသန်းမှာမူ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ထွက် ဖြစ် သောကြောင့် တပည့်တစ်ဦးအဖြစ် ကိုသက်ခိုင်က သိပြီး ဖြစ်သည်။

ဦးမြသန်းတို့က လောကဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ကိုသက်ခိုင်၏ လက်မှ အထုပ် အပိုးတို့ကို ဆွဲငင်ယူကာ ရှေ့မှ ထွက်သွားနှင့်သည်။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြရင်း ဦးဘရီက တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးပြီး မှတ်ချက်ချ၏။

“ကထိကတစ်ဦး လာမယ် ဆိုတော့ ထင်တော့ ထင်သာ၊ ဖိုးသက်ခိုင်ပဲ လာမလား၊ ဖိုးချစ်ဆွေပဲ လာမလား၊ ဖိုးသာလှိုင်ပဲ လာမလား၊ ဒီသုံးယောက် ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ထင်ထားတာ၊ အခုတော့ ဖိုးသက်ခိုင် ဖြစ်နေတာ ကို၊ အင်း... တိုက်ဆိုင်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်”

ဦးဘရီ၏ နောက်ဆုံးစကား၌ အနက်အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပေါ်လွင်နေ သောကြောင့် ကိုသက်ခိုင်က ဖျတ်ခနဲ မေးမိ၏။

“ဘာတိုက်ဆိုင်နေလို့လဲ ကိုကြီးရီ”

ဦးဘရီ၏ မျက်ခုံးများသည် တစ်ချက် တွန့်သွား၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် ရယ်လိုက်ပြီး ဖြေသည်။

“ဪ... ငါ့ညီကလဲ... စာရေးဆရာပီပီ စကားလုံး အကျ ကောက်ပြီး အနက်တွေ ထွေထွေထူးထူး ကောက်နေပြန်ပါပြီ၊ ကိုကြီး ပြောတာက ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံကြရတာကိုပါ၊ အခု ဒီမှာ ကိုကြီးလဲ ရှိတယ်၊ ဖိုးစံရွှေကြီးလဲ ရှိတယ်၊ အတော်ပဲ... ဟိုမှာ ဖိုးစံရွှေ၊ ဟေး... ဖိုးစံရွှေ ဒီမှာ ဘယ်သူလဲ”

ဖိုးစံရွှေက လှမ်းကြည့်သည်။ ခေတ္တ ပါးစပ်ကြီး ပြသွားပြီးနောက် မပြေးရုံ တစ်မည် လှမ်းလာ၍ ကိုသက်ခိုင်၏ လက်ကို အားရပါးရ ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“အစစ အလှအပ ရှိရဲ့နော် ကိုကြီး”

“အား... အစစ အလှအပ ရှိတယ်နော် ကိုကြီး၊ ဟား ဟား... ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“စာမေးပွဲ မေးခွန်းတွေ လာပို့တာပါ”

“ဟုတ်ပြီ... သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး လာဆိုကြတာပဲ၊ ဒီမှာ... ထွန်းငွေ ကို မှတ်မိလား... မောင်ညိုမှိုင်းလေ၊ အေး ဟေး ဟေး... အံမာ သူက အခု သူ့ထက် ရှစ်နှစ်ကြီးတဲ့ ဇနီးအကြီးစားနဲ့ပျ၊ ပြီးတော့ ဘဲတွေရော... ကြက်တွေ ရော... ဝက်တွေရော... အကောင်ပလောင်တွေ အစုံမွေးနေတယ်၊ သူ့ဆီ သွားရင်

ဟင်းကောင်းကောင်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လည်လှီး ချက်ကျွေးတယ်၊ ဘုရားစူး... တကယ့်ကောင်ပဲ၊ အဟုတ်”

ဖိုးစံရွှေသည် ကိုသက်ခိုင်ကို စကားဆက်ပြောခွင့် မပေး၊ ကွဲကွာနေ သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းပီပီ သူ ပြောချင်ရာတို့ကို အားရပါးရ မရပ်တမ်း မှုတ်လွှတ်နေတော့၏။ သူ ခေတ္တ လေအပြတ်တွင်မှ ကိုသက်ခိုင်က ပြောရ၏။

“ဒီလိုဆို သိပ်ဟန်ကျတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ကိုကြီးရီ တစ်ယောက် ကိုပဲ တွေ့ရမယ် မှတ်တာ၊ အခုတော့ ခင်ဗျားရော... မောင်ညိုမှိုင်းရော... မောင်ညိုမှိုင်းကိုတော့ သိပ်တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

“တွေ့လိုက်ဦး၊ တွေ့လိုက်ဦး၊ သူက ခင်ဗျားကို ဟင်းချက်ကျွေးမှာပဲ၊ ဒီမှာ... ခင်ဗျား မင်းဘူးဘက်လဲ ကူးသွားပါလား၊ ဟိုမှာ ဖိုးထင်ကျော်ကြီးက ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးတဲ့နော်၊ ဘာမှတ်သလဲ၊ ဟင်း... ခြောက်လုံးပြူးကြီးနဲ့၊ မျက်နှာ ကြီးကလဲ ပြုလို့၊ ဗိုက်ကြီးကလဲ ရွဲလို့၊ ခန့်ခန့်ကြီးမှ တကယ့် ခန့်ခန့်ကြီး လူရေ... အဲဒါထက် တိုက်ဆိုင်ပုံက စောစောက ရန်ကုန်လေယာဉ်ပျံ ဆိုက်တော့ မောင်ရင့် ဟိုသင်း... အဲ မောင်ရင့်... ဟို...”

ဖိုးစံရွှေသည် သူ့သဘာဝ မဟုတ်စွာ စကားထစ်ငေါ့ ဖြည်းလေး ရပ်သွား၏။

“လေယာဉ်ဆိုက်တော့... ကျွန်တော့် ဘာလဲ... ဆက်ဦးလေ”

ဖိုးစံရွှေက ဦးဘရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးဘရီသည် ဖိုးစံရွှေသာ သတိပြုမိရုံ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါ၏။ ဖိုးစံရွှေသည် အတန် ကသိကအောက် ဖြစ်သွားပြီး စကားကို လှီးလွှဲဆိုသည်။

“ဟိုသင်းပါ... အဲ... ခင်ဗျား အသိထဲက ဖြစ်မလား မသိဘူး၊ ဆရာဝန် မလေးတစ်ယောက် တွေ့လိုက်လို့ နိုး... နိုး... ခင်ဗျား အသိ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူက အများကြီး ဂျူနီယာကျတာပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့သာ သိတာ၊ အဲဒါ ပြောမလို့ပါ၊ ကဲ... လေယာဉ်ပျံ နှစ်စီးတောင် လွှတ်ပေးရဦးမယ်၊ အိုကေ... သွားမယ်၊ ဆီးယူ”

ဖိုးစံရွှေသည် မသပ်မရပ် နှုတ်ဆက်ကာ အပါးမှ အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် ထွက်ခွာသွား၏။ ကိုသက်ခိုင်ကသာ မကျေမနပ် မရှင်းမလင်းနှင့် ကျန်ရစ် သည်။ ဦးဘရီက ခွင့်လွှတ်စွာ ရယ်၍ ဆိုသည်။

“လာပါ ငါ့ညီ သွားကြစို့၊ စံရွှေကြီး အကြောင်းလဲ သိသားပဲ၊ သူက အချိန်အနည်းဆုံးမှာ စကားအများဆုံး ပြောချင်တော့ တစ်ခါတလေ ဘာဆိုလို့ မှန်း မသိတော့ဘူး၊ ကဲ... သွားကြစို့”

မကျေနပ်လှသော်လည်း ကိုသက်ခိုင်သည် ဘာမျှ မတတ်နိုင်သဖြင့် သဘောတူသယောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကားဆီသို့ လိုက်လာခဲ့၏။

ဦးတင်မောင်လတ် မောင်းသော ဗောက်(စ်)ဟော(လ်) ကားဝါသည် လေယာဉ်ကွင်းမှ ထွက်၍ ရေနံချောင်း-မကွေး လမ်းအတိုင်း မြို့တွင်းဆီသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

အစသော် လမ်းက အနည်းငယ် ကြမ်းကာ ဖုန်ထူသည်။ မြို့တွင်း ဝင်မိ၍ အတန်ကြာသောအခါ လမ်းမှာ ပြေပြစ်လာပြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မြင့်မားထွားကျိုင်းသမျှ အရိပ်ကောင်းသော တမာပင်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။

ကိုသက်ခိုင်က နှုတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသောကြောင့် ဦးဘရီက မေးသည်။

“ဘယ့်နှယ်... ငြိမ်လှချေလား”

ကိုသက်ခိုင်က မဖြေသောအခါ ဦးမြသန်းက ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။

“အင်း... မကွေးရာသီက ဆရာ့ကို ငိုက်မျဉ်းစေပြီနဲ့ တူတယ်”

သည်တော့မှ ကိုသက်ခိုင်က ဝန်ခံ၏။

“မကွေးရာသီနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော့်ကို ငိုက်မျဉ်းစေရုံမက ဘူး၊ မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကိုတောင် ပြန်မက်ခိုင်းနေတယ်လေ”

ကိုသက်ခိုင်က ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခြင်း ပြုသော်လည်း ကျန်လူများက ဟာသတစ်ရပ် ထင်ကာ ပြိုင်တူ ရယ်မောကြသည်။

“အံ့ပါရဲ့ ဖိုးသက်ခိုင်လေး၊ ကိုကြီးဖြင့် အိုက်လွန်းလို့ စိတ်ပျက်နေတာ၊ ကိုယ့်ညီက အိပ်တောင် မက်ချင်တယ် ဆိုတော့ ကောင်းကွာ၊ အင်းလေ... စာရေးဆရာ ဆိုတော့ နေရာမရွေး အချိန်မရွေး စိတ်ကူးယဉ်နိုင်တယ် ထင်ပါရဲ့”

ကိုသက်ခိုင်က ပြန်မဖြေ။ သူ ပြောခဲ့သော စကားကိုသာ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

ဖြစ်ခဲ့ပြီး၍ လွန်လေခဲ့သော အကြောင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ မဖြစ်ဘဲ နှင့် အစစ်ပမာ မြင်ရသော အိပ်မက်တို့သည် လည်းကောင်း နှစ်မျိုးလုံးသည်

မရှိခြင်း သဘော၌ အတူတူပင် ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်မျိုးလုံးသည် ဥပါဒါန်ကိုလည်း ပေးလေတတ်သေးသည်။

ထိုစဉ် မော်တော်ကားက မကွေး ဥပစာကောလိပ်ရှေ့၌ ဆိုက်မိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြန်မာကုက္ကိုပင်ထက်မှ ဥသြငှက်သံက ကိုသက်ခိုင်ကို ဆီးကြိုနေလေသည်တကား။



အခန်း - ၃

နှင်းမြူရိပ်လျှင်

အပြင်ဘက်တွင်မူ နွေဦး၏ ငွေလရောင်သည် ရွန်းရွန်းမြမြ ကျဆင်းနေသည်။ အခန်းတွင်း၌ကား လျှပ်စစ်မီးရောင်ကြောင့် ထိန်ဝင်းနေ၏။

“ဘယ့်နှယ် ကိုသက်ခိုင်... ခင်ဗျား ပြောသလို ဖြစ်ရင် မြို့မှာ လူပြုပြင် လို့ နုလာရတဲ့ အယဉ်က တောမှာ ပေါက်တဲ့ သဘာဝပင်ကို အရိုင်းထက် သာ တယ်လို့ ယူဆစရာတွေ ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာတွေ... ကဗျာ ဆရာတွေပဲ သီကုံးဖွဲ့နွဲ့လေ့ ရှိတဲ့ စာချိုးတွေနဲ့ မညီပါလား။”

ဦးဘရီက ဆီးတော်သီးတစ်လုံးကို လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြား၌ ညှပ်ကိုင် စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါတော့ ကိုကြီးရီ... လူနတ်မကျို၊ ကမ္ဘာလိုဖြင့်၊ နဂိုဓမ္မစစ်၊ ကတ္တား နစ်သား စတဲ့ အရိုင်းကို အလေးပေး အမွမ်းတင်ထားတဲ့ ဦးပုညရဲ့ ကဗျာ သဘောမျိုးတွေ၊ အရိုင်းစံပယ်မို့ ပစ်ပယ်၊ ပန်တော်မဝင်တယ်၊ ငွေသင်္ဃေ ကြူမွေးကို သူ ရွေးပြီထင်အားငယ်... ဆိုတဲ့ ကိုစောငြိမ်းရဲ့ တေးသဘောမျိုး တွေ၊ အဲဒီအနုပညာတွေမှာ ဆိုလိုတဲ့ အရိုင်းနဲ့ အယဉ်ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ခု ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့ လူမှုသိပ္ပံရေးဆိုင်ရာ အရိုင်းနဲ့ အယဉ်ရဲ့ အနက် အဓိပ္ပာယ်တွေကို မရောထွေးထိုက်ဘူး ထင်တယ်”

ညစာ ထမင်းစားပွဲပြီးစ ကိုသက်ခိုင်တို့၏ စကားဝိုင်းမှ နိဒါန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘရီ၏ ချစ်ဇနီးမှာ ရန်ကုန်တွင် အလုပ်တာဝန်ကြောင့် တက္ကတပြား နေနေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ အိမ်ဖော် တပည့်ကျော်ကြီး ဦးဘနှင်း ချက်ကျွေးသော ထမင်း၊ ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ဘဲဥကြော်တို့အား တရုတ်ဆိုင်မှ အစိမ်း ကြော်၊ ဘဲကင်တို့နှင့် မြန်ရက်စွာ စားသောက်အပြီး အချိုဝိုင်း ထိုင်ရင်း စကား စမြည် ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အချိုဝိုင်း၏ အဓိက စားသောက် ဖွယ်မှာ မကွေး ဆီးတော်သီးပင် ဖြစ်၏။

စကားဝိုင်း အစတွင် ဦးဘရီက-

“အေးဗျ... ဆီးတော်သီး ပေါတဲ အရပ်သာ ဆိုတယ်၊ တကယ်ချို့တဲ့ ဆီးတော်သီးက ရှားသားလား။ တချို့က အလုံးသာ ကြီးတယ်၊ အရသာကတော့ ဖန်ခါးပဲ၊ ဒီဆီးတော်ကတော့ တကယ်ချို့တဲ့ အပင်က ထွက်တာ၊ ဦးဘနှင်းပဲ သိတယ်၊ ခင်ဗျား လာတုန်း စားရအောင် တမင် အထူးရှာခိုင်းပြီး ကျွေးရတာ” ဟု ဆို၏။

ဦးဘရီ ချီးမွမ်း ဂုဏ်ယူလောက်အောင်ပင် မကွေး ဆီးတော်သီးမှာ ချိုမွှေး အေးမြ အရသာချိုလေး ထူးကဲလှပေသည်။

“အင်မတန် အရသာရှိပါတယ် ကိုကြီးရီ၊ ဒါပေမဲ့... အဲဒီလို အရသာ ထူးကဲပြီး အဲဒီထက် ကြီးတဲ့ ဆီးတော်သီးမျိုးဟာ ဆီးပင်တိုင်းက ထွက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တောင်သူလယ်သမားကြီးတွေဟာ အရင်းနည်းနည်းနဲ့ ဦးရေ များများ ရောင်းချနိုင်သမျှ ပြည်သူအများဟာလဲ ဈေးပေါပေါနဲ့ အကောင်းဆုံး ကို အလွယ်တကူ လိုသမျှ ဝယ်ခြမ်း သုံးဆောင်နိုင်တဲ့ ဘဝကို ရောက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

ဦးဘရီက နားမလည်သယောင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကိုသက်ခိုင် အား ကြည့်သည်။

ဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ဆရာ ဦးမြသန်းက-

“ဆရာ ဆိုလိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး” ဟု ဝင်ပြော၏။

“ဒီလိုပါ ဦးမြသန်း၊ လွတ်လပ်ပြီးလို့ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ကြာခဲ့ပြီ၊ အလုပ်သမား.. လယ်သမားတို့ရဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်ကို ထူထောင်အံ့လို့ ကျွန်တော်တို့

နိုင်ငံရေး ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေက ဘယ်လိုပဲ ကြွေးကြော်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ရဲ့ တောင်သူလယ်သမားကြီးတွေဟာ အခုအထိ အရိုင်းပင်က ထွက်တဲ့ အရိုင်းသီးကို အရိုင်းနည်းနဲ့ပဲ ထုတ်လုပ်ရောင်းချပြီး ရာဇဝင်တည်စက ဖွတ်မဲ့ ပြာစု ခရုဆန်ကျွတ် ဘဝက မလွတ်သေးဘဲ နေကြရတုန်း ရှိသေးတယ်”

“အဲဒါနဲ့”

“အဲဒါနဲ့... ကျွန်တော် စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ ဆိုင်နေ ပါတယ် ဦးမြသန်း၊ ဥပမာ... ဆီးတော်သီးချိုချိုဟာ ဈေးကောင်းရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆီးတော်ပင်တိုင်းက ဆီးတော်သီးဟာ မချိုဘူး၊ အကြောင်းက ဆီးတော်သီး ချိုချို ရဖို့ သဘာဝအတိုင်း ရှားရှားပါးပါး ပေါက်တဲ့ ဆီးချိုပင်ကို အားကိုးနေရ တယ်၊ သဘာဝပြုသမျှ နုရတဲ့ အရိုင်းကို အားကိုးနေရသမျှ လိုရာတွေဟာ ရမလာနိုင်ဘူး”

ဤတွင် ဤအခန်းအစ၌ ဖော်ပြသကဲ့သို့ ဦးဘရီက အရိုင်းနှင့် အယဉ် ဆွေးနွေးခန်းကို ဖွင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က စကားကို ဆက်ရ၏။

“အနုပညာ... ကဗျာ... တေးသီချင်းတွေ အနေနဲ့တော့ ကျွန်တော်လဲ ခပ်မေ့မေ့နဲ့ ခပ်ရောရောပဲ၊ အဲ... ဘာတဲ့...”

မပူပေါင် နောက်ဆီက ချမ်းရောသလား၊

ကရင်အို ယာပြင်ကြီးမှာကွယ်၊ မီးထည့်လို့ လှုံ... ဆိုတာတို့၊

ပြီးတော့...

ခလောက်ကလေးရယ်တဲ့ ခိုးခိုးဒေါင်...၊

ပျိုတို့မောင် ယာမလုပ်တယ်၊ ဝါး... ခုတ်တဲ့တောင်၊

နွားညီနောင်... စီအောင်ကွဲ့ ဖေကျောင်း...

ဆိုတာတို့ဟာ ကြည့်နူးလွမ်းဆွတ်ဖွယ် ကောင်းပေမယ့် လူ့ဘဝ တိုးတက်မှုအနေနဲ့ ကြည့်ရင်... အဲဒီ ကရင်ယာသမားအိုကြီးဟာ ချမ်းချမ်းစီးစီး မှာ မီးလှုံပြီး နွေးအောင် လုပ်ယူတာထက် လျှပ်စစ်ဟီတာ (အနွေးစက်)တို့၊ အဲယားကွန်းဒစ်ရှင်းနင်း ဆိုတဲ့ လိုတရ လေပြုပြင်မှု ယန္တရားတွေနဲ့ စက္ကရီ တေးရီယက်ကအတွင်းဝန်မင်းဘုရားများနည်းတူ နေနိုင်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ပြီးတော့ နွားညီနောင်အစား ထရက်တာ ခေါ်တဲ့ လယ်ထွန်စက်... သစ်ခုတ် စက်ကြီးတွေကို သုံးနိုင်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“နေဦး... နေဦး... အားလုံးပဲ ကောင်းပါသည် ခင်ဗျားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ညီ စကား အဆက်ပြတ်နေတယ်”

ကိုသက်ခိုင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှိ ဖွာလိုက်၏။

“အဆက်မပြတ်ပါဘူး ကိုကြီးရီ၊ ခုနစ်က အရိုင်းနဲ့ အယဉ်ကို ဆက်ရ အောင်၊ ခုချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လယ်သမားကြီးတွေဟာ အရိုင်းပင်က ထွက်တဲ့ ကုန်ရိုင်းကို အရိုင်းနည်းနဲ့ပဲ ရောင်းပြီး နွားကျောင်းလို့ ချမ်းရင် မီးလှုံ ရတဲ့ ဘဝမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ လောကဓာတ်နည်းအရ ဟော်မုန်းနယ်စီ ကရေးရှင်း ခေါ်တဲ့ ပင်တွင်း အဖုအကျိတ်ထွက် သြဇာဓာတ်အား ပြောင်းပေး ခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေ ရေ လေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုပြင်ပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း တိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံတွေမှာ အသီးအနှံတွေကို လိုချင်တဲ့ အနံ့၊ အရသာ၊ အရွယ်အစား ပင်ထွက်ဦးရေတွေကို စိတ်တိုင်းကျ လိုသမျှ ရအောင် ပြုပြင် ယဉ်အောင် လုပ်နိုင်ကြတယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ခေတ္တ စကားရပ်နားလိုက်၏။

“ဆိုပါဦးလေ...”

ဦးဘရီက တိုက်တွန်းသည်။

“ခုနစ်က ဆီးသီးကပဲ စကြာရအောင်၊ လောကဓာတ်ပညာအရ ရွေးယူ ပြုပြင်စိုက်ပျိုးထားတဲ့ မျိုးကောင်းမျိုးသန့် ဆီးပင်က ဘာဒီလို့ ခေါ်တဲ့ အညွန့် အညောက်ကို ယူ၊ ဂရပ်ဖတင်း ခေါ်တဲ့ ပင်ချင်းဆက်နည်းနဲ့ ပူးဆက် စိုက်ပျိုး၊ ဆီးရိုင်းပင် ရှိသမျှက ကြက်ဥလောက် ကြီးပြီး ပျားရည်လို ချိုတဲ့ ဆီးမျိုးကောင်း ပင်ခွဲတွေ မွေးဖွားလာမယ်၊ ဒီနည်းနဲ့ ဆီးရိုင်းက ဆီးယဉ်၊ လိမ္မော်ရိုင်းက လိမ္မော် ယဉ်၊ သရက်ရိုင်းက သရက်ယဉ် စသည်တွေကို ဖန်တီး ထုတ်လုပ်နိုင်တယ်၊ အခု ဒီနည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ် စိုက်ပျိုးရေးဌာနမှာ စတင် သင်ကြား လက်တွေ့ပြုစုနေပြီ၊ အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီနည်းတွေဟာ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှာ တောင်သူလယ်သမားတွေလက် ရောက် မလဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော် မသိဘူး။ ပြီးတော့ စိုက်ပျိုးရေးပညာတတ် လူငယ်တွေ ဟာ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှာ ရွံ့လူးတဲ့ တောင်သူလယ်သမားကြီး တွေနဲ့အတူ လယ်ယာကွင်းမှာ ရုန်းကန်ပြီး နိုင်ငံကို ထူထောင်ကြမလဲ၊ အဲဒါလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး”

ဦးဘရီက ပြုံးသည်။ ထို့နောက်...

“ကိုယ့်ညီက စိုက်ပျိုးရေး အကြောင်း ဆိုတော့ ကိုယ်က ပြောရဦးမယ်၊ မကွေးက တမာပင်ကြီးတွေကို သတိပြုမိလား”

ဦးဘရီက တစ်ခါတစ်ရံ ကိုသက်ခိုင်အား ချစ်စနိုး ‘ညီ’ ဟု ခေါ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရာထူးအလိုက် ‘ကျွန်တော်’၊ ‘ခင်ဗျား’ ဆို၍ ‘ဦး’တပ် ခေါ်ချင် ခေါ်လေ့ရှိ၏။ ‘ကိုယ့်ညီ’ ဟု ခေါ်သံကို ကိုသက်ခိုင်က ပိုကြိုက်သည်။

“မကွေး တမာပင်ကြီးတွေမက ဗမာကုက္ကိုပင်ကြီးတွေကိုပါ ကျွန်တော် သတိပြုမိပါတယ် ကိုကြီးရဲ့ အင်မတန် အောင်မြင်ဖွံ့ထွားပြီး အေးမြသာယာတဲ့ အရိပ်ကို ပေးကြပါတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“အဲ... ဒုတိယ အဓိပတိနဲ့ ပါမောက္ခတွေ ဒီလာစဉ်က တမာပင်ကြီး တွေ ကြည့်ပြီး အားရလွန်းလို့ မန္တလေး တက္ကသိုလ်တစ်ဝိုက် ဒီတမာပင်ကြီးမျိုး တွေ စိုက်ရအောင် ကိုကြီးဆီက မျိုးစေ့ တောင်းတယ်၊ ကိုယ်ကလဲ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလောတကြီးမို့ တမာသီးတွေပဲ ပေးလိုက်ရတယ်၊ ဟိုကျတော့ စိုက် တာ မပေါက်ဘူး တဲ့၊ ဘာပြုလို့လဲ... သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“သူတို့က တမာသီးကို ဒီအတိုင်း မြေမြှုပ်စိုက်တာကိုး၊ တမာသီးက ချိုတော့ ပုရွက်ဆိတ်က သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဒီတိုင်း မြေမြှုပ်စိုက်တော့ အသီးတင် မက အထဲက အဆန်ကိုပါ ပုရွက်ဆိတ်က နှိပ်ပစ်လိုက်တော့ ဘယ်မှာ တမာပင် ပေါက်တော့မလဲ၊ ဟား ဟား”

ကိုသက်ခိုင်နှင့် ဦးမြသန်းတို့ကလည်း ရယ်ကြသည်။

“ဒါထက် ကိုယ့်ညီ၊ စောစောက ကိုယ့်ညီ ပြောတဲ့အထဲမှာ ပညာတတ် လူငယ်တွေဟာ ရွံ့ပေမယ့် လယ်တောထဲ ဘယ်တော့ ဆင်းမလဲ မသိဘူးလို့ ပါတယ်၊ စကားစပ်လို့ ပြောရဦးမယ်၊ လူငယ်တွေ မပြောနဲ့၊ ဆရာတွေလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ရန်ကုန်က ဘွဲ့ရတဲ့ လူတွေဟာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကိုတော့ ပူတယ်ဆို မလာချင်ကြဘူး၊ တက္ကသိုလ် ဆိုတာဟာ ရွံ့နဲ့ အဝေးကြီး ရှိပါသေး တယ်၊ အဲ... မန္တလေးတောင် မလာချင်တော့ မကွေးဆို ပိုဝေးတာပေါ့၊ အမှန် တော့ မကွေးဟာ ထင်သလောက် မပူပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဟောဒီ မကွေးရာသီနဲ့ အလိုက် အရိပ်မြန်မြန်ရအောင် ကိုကြီး စိုက်ထားတဲ့ အပင်လေးတွေ ကြည့်စမ်း”

ဦးဘရီက ကိုသက်ခိုင်အား ပြတင်းဆီ ဆွဲခေါ်၍ အပြင်ဘက် လရောင် ပြာပြာဝယ် စိမ်းရင့်အုပ်မှိုင်းသော အပင်ငယ်လေးများကို ပြသည်။

“ဘာပင်တွေလဲ ကိုကြီး”

“အရပ်အခေါ်တော့ မသိဘူး၊ စိုက်ပျိုးရေးဌာနက လူတွေနဲ့ တိုင်ပင် ပြီး ဒီမြေ... ဒီရေ... ဒီရာသီအလိုက် မြန်မြန်ကြီးပြီး မြန်မြန် အရိပ်ရမယ့် သစ်ပင်မျိုး တောင်းယူတာ၊ သူတို့ကတော့ ကန္တာရပင်လို့ ခေါ်တာပဲ၊ နှစ်နှစ်သား လောက်နဲ့တင် အရိပ်ကောင်းကောင်း ပေးနိုင်တဲ့ အပင်မျိုးပဲ”

ကိုသက်ခိုင်က သစ်ပင်ကလေးများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရေ မြေ ရာသီအလိုက် ကောလိပ်ဝင်းအတွင်း ကျောင်းအုပ်ကြီးက ရွေးချယ် စိုက်ထားသည် ဆိုသော အပင်ငယ်များက ကိုသက်ခိုင်၏ အတွေးကို ကျယ်စေသည်။

“ကိုယ့်ညီ ဘာတွေနေတာလဲ”

“ဪ... ကိုကြီး စကားကို ဒီနေ့ ပညာရေးစနစ်နဲ့ စပ်ဟပ်ပြီး တွေးမိ လို့ပါ၊ ဒါထက် ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ မသိဘူး”

ဦးမြသန်းက ချဉ်းကပ်လာရင်း ဖြေသည်။

“တစ်ချက် ထိုးတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါ၊ နည်းနည်း အိပ်ချင်လာပြီ၊ မနက်ကို မြို့ထဲ ဆရာဦးသက်ခိုင်ကို လိုက်ပြမလို့လဲ ကြံထား တယ်၊ ဒါထက် ဆရာဦးသက်ခိုင်...”

“ဆိုပါဦး... ဦးမြသန်း”

“ဆရာ... အခုအိပ်မယ့် အခန်းမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် လာအပ် ထားတဲ့ တယောတစ်လက် ရှိတယ်၊ ဆရာ မအိပ်ချင်သေးလို့ တယော ထိုးချင်လဲ ထိုးပေါ့၊ ဓာတ်သိမ့် ပြောရတာပါ ဆရာ၊ ဒါပါပဲ”

ဦးမြသန်းက နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားသောအခါ ဦးဘရီကလည်း ထိတ်လန့်စွာ ဆိုသည်။

“ဟိုက်... တစ်ချက်တောင် ထိုးသွားပြီ၊ မဖြစ်ဘူး၊ အိပ်ကြမှပဲ၊ ကိုကြီးက မနက်စောစော ထပြီး စာမေးပွဲခန်းတွေအတွက် ပြင်ဆင်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

ဦးဘရီနှင့် ကိုသက်ခိုင်သည် ပြတင်းမှ ခွာ၍ အပေါ်ထပ်သို့ အတူ တက်လာခဲ့ကြ၏။

မကွေး ဥပစာကောလိပ် ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ နှစ်ထပ်တိုက်သည် ကျယ်ဝန်း ခုံညားသည်။ လူပျိုကိုယ် ဖြစ်သော ဦးမြသန်းက ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ အိမ်တွင်ပင် အောက်ထပ် အခန်းတစ်ခု၌ နေသည်။ ကိုသက်ခိုင်အတွက် အိမ်၏ အပေါ်ထပ် လက်ဝဲဘက်ရှိ အခန်းကို ပြင်ဆင်ပေးထား၏။

ကိုသက်ခိုင်အား သူ့အတွက် အခန်းဆီ လိုက်ပို့ပေးရင်း ဦးဘရီက ဆို၏။

“ခုနင်က ဦးမြသန်း ပြောသလိုပဲ မအိပ်ချင်သေးလို့ တယောတီးရင် တီးပေါ့၊ ကျောင်းသားတုန်းက ကိုယ့်ညီတို့... မောင်ရှိန်တို့... အေးဝင်းတို့ဟာ လသာရင် အိပ်တတ်ကြတဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ ကိုကြီး သိသားပဲ၊ လွတ်လွတ် လပ်လပ်ပေါ့။ မိန်းကလေး ကျောင်းဆောင်က ကျောင်းသူတွေလဲ အားလုံး ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ မန်းစက်တော် သွားနေကြလေရဲ့၊ ယောက်ျားလေး ကျောင်းဆောင် နဲ့လဲ ဝေးပါတယ်”

တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်သောအခါ ကိုသက်ခိုင်သည် ပထမသော် အိပ်စက် မည် စိတ်ကူးသည်။

တစ်နှစ်တာလုံး သင်ရိုးသင်တန်းများကြောင့် ပန်းခဲရသည်။ ဤသို့ ထွက်မလာမီကလေးတင်အထိ တာဝန်ကြီးလှသော မေးခွန်းထုတ်ရသည့် အလုပ် က နှိပ်စက်ခဲ့သည်။ ဤမှ ပြန်လျှင်လည်း ရှည်လျား၍ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှ သော စာမေးပွဲခန်း ကြီးကြပ်စောင့်ရှောက်ရသည့် ဝတ္တရားများက စောင့်နေပေ မည်။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် ဆိုက်သည့်တိုင်စေ အဖြေလွှာ စစ်ဆေးခြင်း လုပ်ငန်း၊ အောင်စာရင်းအတွက် စာမေးပွဲဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးများ၊ ဂုဏ်ထူး နှင့် မဟာဝိဇ္ဇာ ဘွဲ့ယူသူများအတွက် စာတမ်းများ စစ်ဆေးရေး၊ ထို့နောက် အဓိပ္ပာယ် မရှိလှသော ဇွန်လ နောက်ဆက်တွဲ စာမေးပွဲများအတွက် ပြင်ဆင်မှု... စသည့် စသည်တို့နှင့် အားရဖွယ် မမြင်။

ယခု ဤအခိုက်အတန့်တွင်မူ စိတ်မှာ လွတ်လပ်၍ ပေါ့ပါးနေသည်။ စိတ်လွတ်လပ် ပေါ့ပါးနေချိန်တွင် မျက်လုံးများက မမှိတ်ချင်။

မကွေး၏ နွေဦးည ငွေရောင်အလှကလည်း စွန့်ပစ် ငြင်းပယ်ရက်ဖွယ် မရှိ၊

ကိုသက်ခိုင်သည် မိမိဘာသာမိမိ ပြုံးလိုက်ပြီး တယောကို ယူလိုက် ၏။ အခန်းမီးကိုလည်း ပိတ်လိုက်သည်။ မီးမှောင်သွားခါမှ အပြင်လောက၏ ဆိတ်ငြိမ်သော ညနှင့် ပြာရီသော လရောင်တို့က ပိုမို ဆွဲဆောင်လာသည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ အိမ်ပြင် ထွက်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ရှိ ဥယျာဉ်၌ တယုတယ စိုက်ထားသော ပန်းခင်းရှိ ပွင့်လွှာနှင့် ရွက်ချပ်တို့ထက် နွေဦးည၏ နှင်းကြွင်းစက်များ ခိုတွဲနေ၏။ ညသည် မပူရုံမက အတန်လေးပင် ချမ်းမြမြ ရှိနေ၏။

ကိုသက်ခိုင်က အိမ်၏ လက်ဝဲဘက်... ဗဟိုကျောင်းဆောင်ကြီး၏ နောက်ကျောဘက် အတန်လှမ်းလှမ်းရှိ ကန္တာရပင်တန်း၏အနီး ထိုင်ခုံတစ်ခု ထက်၌ ထိုင်လိုက်သည်။

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ စာကျက်နေလျှင်မူ သူတို့ အာရုံ၌ မိမိ၏ တယောသံသည် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမည်ကို ကိုသက်ခိုင်က အမှန် ပူပန်မိ သည်။

သို့ရာတွင် မိန်းကလေးများ ကျောင်းဆောင်၌ မီးရောင် လုံးဝ မရှိ။ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ အိမ်နှင့် ကြားတွင် လက်ထောက်ကထိက အိမ်နှစ်အိမ် ခြားလျက် ခပ်ဝေးဝေးတွင်မူ ယောက်ျားလေး ကျောင်းဆောင် ရှိသည်။ ယောက်ျားလေး ကျောင်းဆောင်၌ တစ်ခန်း၊ နှစ်ခန်း မီးလင်းလျက် ရှိ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ကျေနပ်လေသောကြောင့် တယောကြိုးများကို အသံညှိသည်။

တပေါင်းလအခါ ဖြစ်သဖြင့် ဆောင်းနှင့် နွေသည် ရာသီကို ခွဲဝေခြမ်း၍ မျှမျှတတပြုရင်း ကိုယ်ပိုင်အလှတို့ကို သမအောင် ပေါင်းစပ် တင်ပြနေချေ သည်။ ငွေလရောင်က ကြည်လင်လိုသည်။ နှင်းကြွင်းတို့က ဖွေးဖွေးဖြူလို၏။ သို့ရာတွင် ငွေလရောင်လည်း မကြည်လင်လွန်းနိုင်။ နှင်းကြွင်းတို့၌လည်း ဖွေးဖွေးဖြူ အားမရှိ။ ထိုအခါ ညသည် ပြာပြာလွင်သတည်း။

မြောက်လေက သည်မြေကို မခွာနိုင်။ တောင်လေက သည်မြေဆီ ခရီးကျူးမိ၏။ ထိုအခါ လေပွေ့၍ ကြွေရွက်တို့က ကကြိုးကို ညင်ညင် သာသာ ဆင်၏။ ဥဩ၏ တေးသည် ဆွေးမြည့်ဖွယ် ရှိသတည်း။

ညသည် အိပ်မက်ဆန်နေ၏။

ကိုသက်ခိုင်က မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်သည်။ နှလုံး၏ တိုးတိတ် တိတ် ခုန်သံကို တေးအဖြစ် ဖွင့်လှစ်သီကျူးမိသည်။ ဥပါဒါန်၏ တေးတစ်ပုဒ် မျှသာတည်း။

နီလာ... မိုး... မိုး...တစ်ခွင်၊ ဖြန့်ဝန်း... နံ့... စင်၊ ငွေမင်ရည်မြ  
 ဆွေရှင်သီတ... စန်းလပုဏ္ဏမိ... မှန်ရိပြာလဲ့... သိုင်းဖွဲ့ဖွဲ့  
 ဝေဝေစည်... နဝင်းလဲ့... သင်္ဘါညီ....

ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြော၍ အိပ်မောကျနေသော နွေညတစ်ခွင်ဝယ်  
 တယောသံသည် လှိုင်းရိပ်ဆင်လျက် ငွေငွေပျံလွင့်နေ၏။ အဆိုသမားကို  
 ကိုယ်ချင်းစာလေသလော... ယှဉ်ပြိုင်လေသလော... မသိ။ ကုက္ကိုပင်ထက်မှ  
 ဥဩငှက်သည်လည်း သူ လွမ်းသမျှကို သူ စွမ်းသမျှ ရင့်ရုနေသည်တည်း။

ပင်ထက်ဟိုဆီ... ဘယ်အရေးကို ဆိုသည်၊ နွေတေးရှင် ငှက်မောင်  
 တစ်ကိုယ်ရည်... လွမ်းတေးကို သူပင် သိရော့မည်၊  
 ရော်ရည်မှန်းဆသည်၊ အိပ်မက်ဆန်တဲ့... နွေညပန်းချီ...  
 နွေညပန်းချီ...

မြောက်လေက အနိုင်ယူ တိုးဝှေ့ ဝင်လာသည်။ ရွက်ဝါတို့ကား မကြေ။  
 နှင်းမြူတို့သာ ဝန်းခြုံ မှန်ပိုင်းလာ၏။ ပြောင်းလဲခြင်း သဘာဝနှင့် တည်မြဲလို  
 သော ဆန္ဒတို့၏ ရုန်းကန်ခြင်း သရုပ်သာ မည်အံ့ ထင်သည်။ ဘဝ၏ လှည့်စား  
 ချက်ဟုလည်း ဆိုနိုင်လေမည်လော မပြောတတ်။

ကိုသက်ခိုင်က သူ၏ ခံစားမှုတေး၌သာ နစ်မြုပ်နေမိသည်။  
 နှင်းမြူရိပ်ကို မြင်လျှင်၊ အမှတ်မထင် ဝေဝေဝါး၊ ဘဝပမာလေလား၊  
 တင်စားမိသည်၊ ဆီးတားကာဂှက်၊ လ ရက် နာရီ အချိန် မင်ရည်...၊  
 အံ့ကာဆိုင်းလို့ မဝီ... တစ်ပိုင်းပြယ်လွင့်၊ နွေအဖွင့်သို့  
 လေသင့်ရာလျှော... မျော... ရွှေရင့်လွှာ သိင်္ဂီ...

မြောက်လေနှင့် တောင်လေ ဆုံကြပြန်သည်။ နှင်းမြူတို့ အပိုင်းပိုင်း  
 ကွဲကာ တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ ရွေ့လျားကြရသည်။ ဥဩသံ ခေတ္တငြိမ်သက်သွားခိုက်  
 ရွက်ဝါတို့က တသဲသဲ ကြွေ၍ တရှဲ့ရှဲ့ အော်မြည် ညည်းညူကြ၏။ ယိမ်းယိုင်  
 သွားသော ပင်စည်သည် ငိုကြွေး၍ တုန်လှုပ်နေပါသလား။ အမှန်မှာ သရစ်နု  
 ဝေချိန်နီး၌ ရွက်ဝါသည် မရှိထိုက်လေပြီတကား။

ကိုသက်ခိုင်သည် သူတေး၏ နောက်ဆုံးပိုဒ်ကို ပင့်သက်နှင့် ညည်း၏။  
 လွမ်း မော... သီကရီ၊ မေ့မရလေပြီ၊ ဂိမှာန်အခါတွင်းမည်၊  
 ဆောင်းရိပ်ကြွင်းသည့်နှယ်၊ နွယ်ဦးမွန်မို့ ချစ်ထွတ်တင်သည်...

ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်၊ ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်... သရွေ့ဝယ်၊  
 လွမ်းရမည်...၊ သံသာဝဲရစ်တွဲနှောင်ချည်၊ နွေရတု ခုမိန်ဆီ၊  
 ညောင်းရွက်ဝါတို့ ဈာန်ယဉ်ပြောင်းသည့်နှယ်၊  
 ပြယ်ကောင်းလေသော၊ စိတ်ဇော... မနသီမည်...

တယောသံက မျှဉ်းမျှဉ်းမြမြ ဆွဲငင်လေးဆေး ရပ်သွားသည်။ ကိုသက်ခိုင်  
 က ရင်မှ ရှိသမျှ ခံစားမှုတို့ကို တယောသံနှင့်အတူ လွင့်မျှောပစ်လိုက်သည်။  
 ကိုသက်ခိုင်သည် မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်မိချိန်၌ မှုန်ရီပြာလှဲသော  
 ငွေလရောင်ကို ရှေးဦးစွာ မြင်ရသည်။ ထိုနောက်...။  
 ငွေလရောင် ကျသော မြေပြင်၌ ထိုးကျ ထင်နေသော လူရိပ်တစ်ခု...။  
 “အို...”

ကိုသက်ခိုင်၏ နှုတ်မှ အံ့ဩ ရေရွတ်သံ ပေါ်လာပြီးနောက် လူမှာလည်း  
 အမှတ်မထင် ထိုင်ရာမှ ထမိလျက်သား ရှိနေ၏။  
 သူ့ရှေ့မှောက်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လျက် ရောက်နေ  
 လေသည်တကား။



အခန်း - ၄

အိပ်မပျော်သူနှစ်ဦး

မိန်းမပျိုက ညင်သာစွာ ပြုံး၍ စကား စဆိုသည်။

“ဆရာ... သိပ်အံ့ဩသွားတယ် ထင်ပါတယ်ရှင်၊ အသံမပြုဘဲ လာမိတဲ့ အတွက် မမြင့်ဝေကို ခွင့်လွှတ်စေလိုပါတယ်”

နူးညံ့သော စကားသံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ အမူအရာမှာလည်း ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့၏။

ထိုအခါကျမှ ကိုသက်ခိုင်ကလည်း အံ့ဩစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းမိပြီး-

“ရုတ်တရက်မို့ ဆရာ အံ့အားသင့်သွားမိပါတယ်၊ အမှန်တော့ တောင်းပန်ခြင်း တောင်းပန်ရင် အိပ်သူတွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် တယော ထိုးမိတဲ့ ဆရာကပဲ တောင်းပန်ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်” ဟု စကားပြန်ရ၏။

မမြင့်ဝေသည် မျက်တောင်ကော့များကို ပင့်လျက် ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်နှာ အား မော့ကြည့်ရင်း ညည်းဟန် ရောသော စကားတစ်ရပ်ကို ဆို၏။

“တယောသံဟာ... အိပ်သူတွေကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်စေပေမယ့်... အိပ်မပျော်နိုင်သူတွေရဲ့ ပင့်သက်ကိုတော့ ရပ်စေနိုင်လိမ့်မယ် လို့ မမြင့်ဝေ ထင်ပါတယ် ဆရာ”

မမြင့်ဝေက ဤစကားရပ်များကို ပေါ့ပါး ချောမွေ့စွာ ပြောလိုက်သော် လည်း လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ကြောင့် ကိုသက်ခိုင်မှာ ရုတ်တရက် မည်သို့ စကားပြန်ရလေမှန်း မသိ။

မမြင့်ဝေကသာ ပကတိ တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့် စကားဆက်၏။

“ထိုင်ပါလား ဆရာ... ပြီးတော့ မမြင့်ဝေကိုလဲ ထိုင်ခွင့်ပြုပါ။ ပြီးတော့ ဆရာ မအိပ်ချင်သေးဘူး ဆိုရင် မမြင့်ဝေနဲ့ ခဏ စကားပြောပါလား”

ခက်ချေပြီ... ယခုမှ ခက်လေချေပြီ။ မမြင့်ဝေက ခုံ၏ တစ်ဖက်စွန်း၌ အေးချမ်းစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်တိုင်အောင် ကိုသက်ခိုင်က မထိုင်မိသေး။ ယခု အထိ ပြန်ကြား ပြောဆိုရမည့် စကားကိုလည်း စဉ်းစားမရလေသေး။

ညချမ်းကာလ ငွေလရောင်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် နှစ်ကိုယ်ချင်း ထိုင်စကားပြောခွင့် ရသည်မှာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ဆန်လှလွန်းသဖြင့် ကိုသက်ခိုင် က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လက်မခံလိုမိ။ ကျောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်နေချေသော်... ကထိက ဆိုသည့် ဆရာ၏ ဂုဏ်ထူးဝိသေသနှင့် မသင့်မြတ်လှ။

ကိုသက်ခိုင်သည် ခုံတွင် ဝင်မထိုင်သေးဘဲ မမြင့်ဝေကို အကဲခတ် ကြည့်ရင်း...

“မမြင့်ဝေဟာ ဒီကောလိပ်ကပဲလား” ဟု စုံစမ်းသည်။

မမြင့်ဝေက ကိုသက်ခိုင်၏ ရင်တွင်းမှ သံသယနှင့် စိုးရိမ်မှုကို ရိပ်မိ လေဟန် မသိမသာ ပြုံးလိုက်ပြီး ရှင်းပြ၏။

“မမြင့်ဝေရဲ့ မျက်နှာဟာ ကောလိပ်ကျောင်းသူကလေး တစ်ဦးလို ထင်မှားရလောက်အောင် မနုဘူး ထင်ပါတယ်။ မမြင့်ဝေရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံ က ဒေါက်တာ မမြင့်ဝေပါ ဆရာ”

“ဪ... ဪ...”

ကိုသက်ခိုင်သည် ယခုမှ သက်ပြင်းလွတ်လိုက်နိုင်ပြီး ခုံ၏ အခြား တစ်ဖက်စွန်း၌ ဝင်ထိုင်သည်။

“မမြင့်ဝေရဲ့ မိဘများက မြို့ထဲမှာ နေပါတယ်။ ညနေက မမြင့်ဝေရဲ့ သူငယ်ချင်း မြန်မာစာ လက်ထောက်ကထိက ဦးဗိုလ်သင်းရဲ့ ဇနီး ဒေါ်မြင့်မြင့် ဆီ လာလည်ပါတယ်။ ဦးဗိုလ်သင်းက စက်တော်ရာ အဖူးသွားတဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို အုပ်ချုပ်ဖို့ လိုက်သွားရတော့ ဒေါ်မြင့်မြင့် တစ်ယောက်

တည်း ကျန်ရစ်တယ်၊ သူ့မှာလဲ... လေးလေးပင်ပင် ဖြစ်နေတော့ အဖော်ပြုရင်း မမြင့်ဝေ ဒီည ဒီမှာ အိပ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဪ... ဆရာ နားလည်ပါပြီ၊ ကိုဗိုလ်သင်းတို့... မြင့်မြင့်တို့နဲ့ ဆရာလဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမအရင်းတွေလို ခင်မင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ... မြင့်မြင့်ကလဲ ပြောပြပါတယ်၊ သူ့ဆီကပဲ ဆရာ ရောက်နေကြောင်း သိရလို့ ဆရာနဲ့ သိကျွမ်း ခင်မင်ချင်တာနဲ့ မနက်ကျ လာ တွေ့မလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ အိပ်မပျော်လို့ လမ်းထွက်လျှောက်ရင်း ဆရာ့ တယောသံလဲ ကြားတာမို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိကြရတာပါပဲ”

မမြင့်ဝေကသာ စကားကို အဆက်မပြတ် ဦးဆောင် ပြောနေသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်မှာ နားထောင်သမား သက်သက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

မမြင့်ဝေက ဆက်ပြန်လေသည်။

“ပြီးတော့လဲ ဆရာကသာ မသိတာ၊ ဆရာ့ကိုတော့ မမြင့်ဝေ သိခဲ့ရ တာ ကြာပါပြီ၊ မြင်လဲ မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ့အတွက်တော့ ဆန်းမယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ဦးဟာ အမြဲတမ်း လေးစားခင်မင် ရင်းနှီးနေတတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမြင့်ဝေ၊ ဆရာတို့ကလဲ ကိုယ့်စာဖတ် ပရိသတ် ကို အမြဲတမ်း လေးစားနေပါတယ်၊ အခွင့်ရရင်လဲ ခင်မင်ရင်းနှီး လိုလှပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ဝန်ခံပါရစေ ဆရာ၊ ဒီည ဆရာ့ကို မမြင့်ဝေ စကားပြောချင်တယ် ဆိုတာက စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးက စာရေးဆရာတစ်ဦး နဲ့ သာမန် ပြောလိုတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ဤထူးဆန်းသော စကားများကြောင့် ကိုသက်ခိုင်က မမြင့်ဝေကို တစ်ချက် အကဲခတ် ကြည့်မိပြန်သည်။

တည်ကြည်အေးချမ်းစွာ စကားပြောနေဟန်ကား ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရထားသူ ပီပီ တင့်တယ်ခုံညား၍ ဣန္ဒြေပြည့်သည်။ ငွေလရောင်ခြည်ကြောင့် ရှိန်းမြမြ မြင်ရသည့် ဖြူနုသန့်စင်သော မျက်နှာလေးသည် ကြည်လင် ချောမွေ့သည်မှာ လည်း မှန်၏။ သို့ရာတွင် သေသပ်သွယ်ထင်၍ ခပ်မြင့်မြင့်လေး ပေါ်သော နှာတံ၊ မထူမပါး ပြည့်ဝမြမြ စေ့စပ်သော နှုတ်ခမ်းများ၊ ထောင့်မထင်တတ် ထင်တတ်နှင့် သွင်ပြင်လက္ခဏာကိုမူ ပီသစွာပြသော မေးရိုးလေးများ၊ ဤသည်

တို့က မမြင့်ဝေသည် စိတ်ဓာတ် မခက်မာသော်လည်း ခိုင်ကျည်လေးနက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

မည်သို့ရှိစေ... ယခု အခိုက်အတန့်တွင်မူ ဆရာဝန်မသည် သူ ဝန်ခံခဲ့ သည့်အတိုင်း ငွေလရောင်နှင့် နွေညဝယ် အိပ်မပျော်လေ၍ စက်ခန်းကို စွန့်ခဲ့ လေသူ အပျိုချော တစ်ယောက်မျှသာတည်း။ အဘယ် သမုဒယကွန်ရက်က တုံ့ငင်ခြင်းကို ခံနေရပါသနည်း။ သို့မဟုတ် မြူရိပ်ပြာလွင်သော နွေဦးည လရောင် ၏ ဖမ်းစားခြင်းကို အငိုက်မိခံနေရပါသလော။

ခက်သည်မှာ ထူးဆန်းသော မမြင့်ဝေ၏ စကားများပင် ဖြစ်၏။

“မမြင့်ဝေ ပြောတာကို ဆရာ နားမလည်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မမြင့်ဝေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မမြင့်ဝေ ပြောပုံက မရှင်း လို့ပါ။ မမြင့်ဝေ ဆိုလိုတာက ဆရာ့ကို စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ ဖီလိုဆိုဖီ ကထိကတစ်ဦးအနေနဲ့ရော... ပြီးတော့ လူတစ်ဦးအနေနဲ့ရော မမြင့်ဝေ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို တင်ပြ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

စောစောက မမြင့်ဝေ ဆိုခဲ့သော စကားကို ကိုသက်ခိုင်က ဆန်းသည် ထင်ခဲ့သည်။ ယခု ဤစကားကိုမူ လန့်သည်။

“ဆွေးနွေးတာတော့ ဆွေးနွေးတာပေါ့ မမြင့်ဝေ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာ တစ်ရပ် ဆိုလိုတော့ လန့်မိတယ်၊ အမှန်က ဆရာတို့ စာရေးဆရာ ဆိုတာဟာ ပြဿနာကြီးတွေကို ဖြေရှင်းပြနိုင်တဲ့ ပါရဂူပညာရှင်ကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝ ဆိုတာဟာ ပြဿနာလိုတော့ ခံယူ နားလည်ထားတယ်။ အဲဒီလို ခံယူ နားလည်ထားလို့ မြင်တွေ့ရတဲ့ ပြဿနာတွေကို အရင်းတိုင်းပဲ သစ္စာရှိစွာ တတ်နိုင်သမျှ ဇာတ်လမ်းအဖြစ်နဲ့ တင်ပြပါတယ်၊ ဒီထက်တော့ မပိုချင်ပါဘူး၊ ပိုဖို့လဲ မထိုက်ပါဘူး။ နုစဉ်တုန်းကတော့ လူတတ်လုပ်၊ ဆရာလုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒီအတွက်လဲ နောင်တ ရပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာက ဖီလိုဆိုဖီ ကထိကတစ်ဦးပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒီအတွက်လဲ ပိုကြောက်မိပါတယ် မမြင့်ဝေ၊ ဖီလိုဆိုဖီကို လိုက်မိ ခါမှ ကိုယ် မပြောနဲ့... ကိုယ့် ဆရာ ဆရာကြီးတွေတောင်မှ မသိတာတွေဟာ အများ ဖြစ်နေလို့ ညည်းညူသွားကြတာကို သိရတယ်။ ဖီလိုဆိုဖီ ယူမိလို့ အမြတ် တစ်ခုတော့ ရပါတယ်၊ အဲဒါဟာ ငါ ဘာမှ မသိသေးဘူး ဆိုတဲ့ အသိပါပဲ မမြင့်ဝေ”

မမြင့်ဝေက ကိုသက်ခိုင်ကို တစ်ချက် စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“မမြင့်ဝေနဲ့ စကားမပြောချင်လို့ ဆရာ ငြင်းပယ်နေတာလား ဟင်”

“တောင်းပန်ပါတယ် မမြင့်ဝေရယ်... ဆရာ လူတွေနဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်၊ လူတွေနဲ့ စကားပြောရခြင်းဟာ အကောင်းဆုံး စာဖတ်ခြင်းပါပဲ၊ မမြင့်ဝေ အထင်မလွဲရအောင် ဆရာ ပုံတစ်ခု တိုတိုပြောပြချင်တယ်။ ဖိလိုဆိုဖာ၊ သို့မဟုတ် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ အကြောင်းပါပဲ”

“ပြောပြပါ ဆရာ”

“ယေဘုယျအဖြစ် သူ့ကို ပညာရှင်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြရအောင်၊ အဲဒီ ပညာရှင်ကြီးဟာ သိပ်ပညာရှိတယ်၊ သိပ်စေ့စပ်တယ်၊ သိပ်သေချာတယ်၊ သိပ်လဲ စဉ်းစားတယ်၊ သိပ်လဲ လက်တွေ့ဆန်တယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်လဲ ဂရုစိုက်တယ်။ တစ်ချိန်မှာ သူဟာ ဧရာမကျမ်းကြီးတစ်ခုကို ပြုစုနေသတဲ့၊ ညဉ့်အတော်နက်မှ သူဟာ အိပ်ရာဝင်တော့ သူဟာ စာရွက် တစ်ရွက်ပေါ်မှာ မှတ်ထားသတဲ့လေ၊ မှတ်ထားပုံက...

(၁) ဗိုဠ်မြေပြုကျမ်း - စာအုပ်စင် အပေါ်ထပ်မှာ၊

(၂) ဗိုဠ်မြေပြုစာမျက်နှာ - ၃၀၁၊

(၃) ဖောင်တိန် - စားပွဲအလယ် ဆေးလိပ်ခွက်အနီး၊

(၄) မျက်မှန် - ဖောင်တိန်အနီး၊

(၅) နာရီ - နံရံ၌ ကပ်လျက်၊

(၆) ဖိနပ် - ခုတင်ခြေရင်း

အားလုံးကို အဲဒီလို မှတ်တမ်းတင်ပြီးမှ နောက်ဆုံး မီးမမှိတ်ခင် သေချာအောင် စာရင်းချုပ်လိုက်တယ်။

(၇) ပညာရှင်ကြီး - အိပ်ရာထဲမှာ

မနက် ဖိုးလင်းတော့ ပညာရှင်ကြီးဟာ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေ သူ အကုန်ပြန်စစ်သတဲ့၊ အဲဒီလို ပြန်စစ်တဲ့အခါမှာ ပစ္စည်းအားလုံးအနက် (၁) ကနေ (၆) ကို နေရာတကျ ပြန်တွေ့သတဲ့၊ တစ်ခုပဲ ခက်တာက ပညာရှင်ကြီးကိုတော့ အိပ်ရာထဲမှာ မတွေ့တော့ဘူး၊ သူ့ခမျာ အိပ်ရာထဲက ပျောက်သွားတဲ့ ပညာရှင်ကြီးကို လိုက်ရှာလိုက်တာ မတွေ့တာနဲ့ အဲဒီည ကျမ်းတောင် ဆက်မပြုစုဖြစ်တော့ဘူး တဲ့”

ကိုသက်ခိုင်၏ စကားအဆုံး၌ မမြင့်ဝေက အသံလေးများ ထွက်အောင် ရယ်ပြီး မေး၏။

“အဲဒီပညာရှင်ကြီးကို သူ ပြန်တွေ့သေးရဲ့လား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ပုံထဲမှာ မပါဘူး၊ တကယ်လို့ ပညာရှင်ကြီးကို သူ ပြန်တွေ့ရင် တစ်ခုတော့ သေချာတယ်၊ သူ့ကျမ်းကြီးကို သူ ဆက်ရေးတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မမြင့်ဝေ မရယ်။ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ အတန် ကြာအောင်ပင် ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေလေသည်။ ကိုသက်ခိုင်က သူတို့စကား ဤတွင် ပြတ်ပြီဟု ထင်သည်။

သို့ရာတွင် မမြင့်ဝေက ငိုနေရာမှ ခေါင်းမော့၍ ဆို၏။

“ဒါဖြင့် ဆရာ့ကို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ မမြင့်ဝေ ဆွေးနွေးနိုင် တော့တာပေါ့”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ငိုသွားရသူမှာ ကိုသက်ခိုင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး တွင် ကိုယ့်စကားနှင့် ကိုယ် ဖြစ်နေသောကြောင့် သဘောတူရသည်။

“လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆွေးနွေးရမယ် ဆိုရင်တော့ ဆရာ မငြင်းပယ် နိုင်ပါဘူး မမြင့်ဝေ”

မမြင့်ဝေသည် တိမ်ဖြူတစ်ဆုပ် ဖြတ်သန်းသွားခြင်း ခံနေရသော လဝန်းကို မော့ကြည့်လျက် ဖြည်းညင်းစွာ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း မေး၏။

“မမြင့်ဝေ သိချင်တာကတော့ မေတ္တာ။ မေတ္တာ ဆိုတာဟာ ဘာလဲ၊ မေတ္တာ ဆိုတာဟာ ဂေဟသီတပေမ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ဆရာ ရေးဖူး လို့ မမြင့်ဝေ စာတရားကိုယ်သဘောနဲ့ နားလည်တယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ ဘယ်လို သဘောပေါက်ရမလဲ၊ ဒါကို ဆရာဝန်မ တစ်ဦးအနေနဲ့ သိချင်တယ်၊ မိန်းမသားတစ်ဦးအနေနဲ့ သိချင်တယ်၊ ပြီးတော့...”

မမြင့်ဝေသည် စကားအဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်သွားသည်။ ခေတ္တကြာမှ နာကြည်းကြေကွဲသံ သဲ့သဲ့နှင့် ဆက်၏။

“ပြီးတော့... အစ်မ၊ သို့မဟုတ် နှမတစ်ဦးအနေနဲ့လဲ သိချင်တယ် ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမပြုမိမီ ထိတ်လန့်စွာနှင့် မမြင့်ဝေ၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်မိသည်။ မမြင့်ဝေ၏ မျက်လုံးများကလည်း

m g v o e . c o m

သူ့ကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်သည်။ မမြင့်ဝေ၏ မျက်လုံးများက မေးခွန်းထုတ်သော မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ မျက်နှာနှင့် ပါးစပ်မှ အဖြေကို တောင်းသော မျက်လုံးများ မဟုတ်ကြ။ အသည်းနှလုံးကို စာဖတ်သော မျက်လုံးများသာ ဖြစ်ကြ၏။ သို့မဟုတ်... ဖြစ်ကြသည်ဟု ကိုသက်ခိုင်က ထင်လေသည်။

ဖြေရမူ... အခက်ကြီးတည်း။ ခက်သမင်း... မဖြေလျှင်မူလည်း မဖြစ်။ ကိုသက်ခိုင်သည် ဟန်မဆောင်တော့ဘဲ ပင်ပန်းစွာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး ဖြေသည်။

“လူတစ်ဦးအနေနဲ့ ကိုယ်တွေ့ကိုပဲ ဖြေပါ့မယ် မမြင့်ဝေ၊ မေတ္တာမဟုတ်တာကို မေတ္တာလို့ ယုံခွဲမိဖူးတယ်၊ အဲဒီလို ယုံမှားမိလို့ ရင်ဟာ ပူလောင်ခဲ့ရတယ် မမြင့်ဝေ။ ဘယ်အထိ ပူလောင်ခဲ့ရသလဲ ဆိုတော့ မပူလောင်ထိုက်လေမှန်း သိတဲ့ အချိန်အထိ ပြင်းပြင်း မဟုတ်တောင် ငွေငွေ ပူလောင်နေခဲ့ရတယ်။ ပူလောင်ခြင်းဟာ မေတ္တာနဲ့ မဆိုင်နိုင်ပါဘူး မမြင့်ဝေ၊ ဘယ်လိုမှ မဆိုင်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကိုပဲ ဆရာ အဖြေပေးတတ်တယ်၊ မကျေနပ်နိုင်တောင် ကျေနပ်ပါလို့ပဲ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

မမြင့်ဝေက မျက်လွှာချ နားထောင်နေရာမှ သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ မမြင့်ဝေ၏ မျက်လုံးတို့က မျက်ဝန်းပြာဟန် ရှိသည်။ ညလရောင်၌ မပြာသော မျက်ဝန်းတို့ပင် ပြာတတ်လေသည်။ မမြင့်ဝေ၏ မျက်ဝန်းပြာပြာများကို ကိုသက်ခိုင်က ပထမဦးစွာအဖြစ် သတိပြုမိသည်။ သတိပြုမိချိန်၌ ဤမျက်ဝန်း ပြာပြာတို့သည် ဝဲသော မျက်ရည်တို့နှင့် လဲ့လဲ့လည်း ဝင်းနေလေသည်တကား။

မမြင့်ဝေက နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ မမြင့်ဝေကို ဒီလောက် လက်ခံစကား ပြောတဲ့အတွက် ဆရာ့ကို မမြင့်ဝေ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်၊ ဆရာ့ကို လာအနှောင့်အယှက်ပေးမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မမြင့်ဝေ ပြန်ပါဦးမယ်”

မမြင့်ဝေက သိမ်မွေ့ ညင်သာစွာပင် အပါးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ လရောင်ဝယ် တရေးရေး မမြင့်ဝေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကိုသက်ခိုင်က မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

ညဉ့်နက်သဖြင့် ဆောင်းနှင်းက နွေဦးညကို အနိုင်ကျင့်လာသည်။ မြောက်လေက ဇွတ်ဝင်တိုးစဉ် နှင်းမှုန်ငွေ့တို့သည် မီးခိုးများသဖွယ် တရိပ်ရိပ်

လွင့်ပါးပြေးနေ၏။ ကုက္ကိုပင်မှ တရဲရဲ မြည်သော ကြွရွက်တို့၏ အသံနှင့် ဥဩ၏ တေးသည်သာ နွေဦး၏ သနစ်မှန်ကို သတိပေး ကြွေးကြော်နေသည်။

နွေဦးည... ရွက်ဝါကြွေသော နွေဦးည...

နွေဦးညကို ကိုသက်ခိုင်က သတိပြုမိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ရင်၌ ညောင်းရွက်တို့ မကြွေနိုင်လေသေးပါတကား။



### အခန်း - ၅

### သူနှင့် ကိုယ်

ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့သော ကိုသက်ခိုင်သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ နေ အတန်ငယ် မြင့်မှ နိုးလာသည်။

ခေါင်း၌ မူးရီရီ ရှိနေသောကြောင့် ညကတည်းက ဖွင့်ထားသော တံခါးဝတွင် သွားရပ်လျက် နံနက်လေကို ရှူသည်။

နွေဦး၏ နံနက်သည် အလှပဆုံးဟု ထင်သည်။ နှင်းလည်း မမှုန်၊ မိုးလည်း မအံ့၊ နေရောင်ခြည်သည် ကြည်လင်စွာ ကျရောက်နေခိုက် လတ်ဆတ်သော လေချိုက သွေးနေသေးသည်။ ကန္တာရပင်ငယ်တို့နှင့် မြက်ခင်းတို့ထက် ညက ကြွင်းဥကျန်ရစ်သော နှင်းပုလဲတို့ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝင်းလက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ စာငှက်ငယ်တို့ လူးလာကူးပျံ မြူးရွှင်နေခိုက် ဥဩသံကလည်း မှန်မှန် လေးလေး ပေါ်ထွက်လာနေ၏။

သန့်ရှင်းသော လေအေးကို ရှူရှိုက်ရသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်၏ ဦးနှောက်သည် ကြည်လင်လာပြီး ရင်မှာလည်း အေးမြလန်းဆန်းလာခဲ့၍ ဤသို့ အေးချမ်းထွန်းသစ်သော နံနက်ခင်းကို ကြုံရပြန်သော် ခြောက်အိပ်မက်တို့၏ ညမှာ တစ်ကမ္ဘာခြား ကျန်ရစ်သယောင် ထင်မိသည်။

ဤလောကဝယ် အစစ မတည်မြဲဟု ဆိုရာ၌ နေ့ပမာ သာယာလှပမှု များသာမက ညပမာ ဆိတ်သုဉ်း ကြေကွဲဖွယ်ရာများသည်လည်း အကျိုးဝင် လေရကား ပြောင်းလဲခြင်းမည်သည် ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်လေလှပေ သည်ဟု ကိုသက်ခိုင်က စောစောစီးစီးတွင် အဘိဓမ္မာဆန်ဆန် တွေးမိပြီး ပြုံး လည်း ပြုံးမိသွား၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် ပေါ့ပါးသော စိတ်ဖြင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ သွားတိုက် ဆေး၊ ဆပ်ပြာ၊ ရေလဲလုံချည်တို့ကို ယူ၍ အောက်ထပ်ရှိ ရေချိုးခန်းသို့ သွက် လက်စွာ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ရေချိုးပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲ၍ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ တစ်ဖန် ပြန်ဆင်းလာသောအခါ ကျောင်းဝင်းအတွင်း တစ်ပတ်လှည့်လည် စစ်ဆေးရာ မှ ပြန်ရောက်ခါစ ဦးဘရီနှင့် ဆုံတွေ့သည်။

“ရှစ်နာရီတောင် ခွဲနေပြီ၊ ညက ကိုယ့်ညီ တော်တော် အိပ်ကောင်း တယ် ထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ဘူး ထင်တယ်၊ ဟုတ်စ”

“နှစ်ခုစလုံး မှန်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒါထက် ကိုကြီးရီတို့ကော စား သောက်ပြီးကြပြီလား”

“မပြီးသေးပါဘူး၊ ကိုယ့်ညီကို စောင့်နေတာ၊ ကဲ... ဦးဘနှင်းရေ ပြင်ပေတော့၊ ဆရာ ဦးမြသန်းကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါ”

မကြာမီပင် နံနက် လက်ဖက်ရည်ခိုင်း စကြသည်။ ကော်ဖီကြမ်းက တစ်ကရား၊ နို့နှင့် သကြားက သတ်သတ်၊ ကြိုက်သလို ဖျော်သောက်ရန် ဖြစ် သည်။ သစ်သီးယိုမြုပ် ကိတ်မုန့်၊ ကြက်ဥကြော်၊ စားတော်ပဲပြုတ် ဆီဆမ်း၊ ရေမုန့်(မုန့်ရေ) တို့နှင့် စားဖွယ်တို့လည်း စုံသည်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလည်း ပါ၏။

ကိုသက်ခိုင်က ကော်ဖီကြမ်းတွင် နို့မထည့်ဘဲ သကြား အနည်းငယ် ခတ်၍ စီးကရက် ဖွာရင်း ဇိမ်ခံသောက်သည်။

“ကိုယ့်ညီ... မစားသေးဘူးလား”

“ကိုကြီးတို့ စားနှင့်ပါ၊ ကျွန်တော်က မနက်လင်းလင်းချင်း ကော်ဖီ ခါးခါး တစ်ခွက် သောက်တာ အကျင့်ပါနေလို့ပါ”

သို့ရာတွင် မည်သူမျှ စမစားကြသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်က ကော်ဖီကို

mgysa.com

လက်စသတ်ကာ ခံတွင်းမှ အချိုအရသာကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ရှင်းပစ်ပြီး ရေမုန့်ကို စ ကိုင်သည်။

“ကိုယ့်ညီ ကြိုက်ပါ့မလား မသိဘူး၊ မုန့်ရေ ခေါ်တယ်၊ ဒီဘက်နယ် တွေမှာတော့ နာမည်ကြီးပဲ”

“ပြည်ဘက်ကျတော့ ရေမုန့်လို့ ခေါ်တယ်၊ အတူတူပါပဲလေ၊ ရေမုန့် မစားရတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ ကျွန်တော့် အထင်တော့ အရသာအရှိဆုံး ဗမာမုန့် တစ်ခုပဲ ကိုကြီး”

ရေမုန့်နှင့် ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းသည် ဘက်မယှဉ်သာအောင် လိုက်လှ သည်။ သူ့စကားနှင့်အညီပင် ကိုသက်ခိုင်က မြိန်ရှက်စွာ စားသည်။

“ဒါထက် ညက ဆရာ တယောသံ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ပါသေးတယ်”  
ဟု ဆရာဦးမြသန်းက ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညက ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်လို့ တယော ဆင်းထိုးမိ တာပါ၊ ပြီးတော့ ဟိုဘက် ဦးဗိုလ်သင်းတို့ အိမ်က ဧည့်သည် ဒေါက်တာ မမြင့်ဝေ ဆိုတာနဲ့တောင် အတော်ကြာကြာ စကားပြောနေမိသေးတယ်”

ဦးဘရီက ဘာမျှ မှတ်ချက် မပေးသော်လည်း ဦးမြသန်းက လူငယ်ပီပီ စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် ကိုသက်ခိုင်အား တစ်ချက် တွေ့တွေ့စိုက်ကြည့်ပြီး ဆို၏။

“ဟား... ဆရာက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မမြင့်ဝေနဲ့တောင် ညတွင်းချင်း အသိဖြစ်သွားသကိုး၊ အဲဒီ မမြင့်ဝေ ဆိုတာက...”

ဦးမြသန်းသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်သူ ရှိနေကြောင်း သတိရမိဟန် နှင့် ဦးဘရီကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ရပ်ပစ် လိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး ဆရာဟာက...”

ဟု ဦးဘရီက လိုက်လျောစွာ ဝင်ပြောမှ ဦးမြသန်းက စကားဆက်သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ မမြင့်ဝေ ဆိုတာက အတော်ချောတယ် လို့ ပြောမလို့ပါ၊ ဘယ်နှယ်လဲ... မချောဘူးလား ဆရာ”

“အင်း... ဦးမြသန်းက ချောတယ်လို့ ဆိုနေမှ ဆရာကလဲ လိုက်ချောရ တော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုသက်ခိုင်က အနှောင့်မလွတ်၊ အသွားမလွတ် ပြန်ဖြေလိုက်သဖြင့် လူရိုး ဦးမြသန်းမှာ ပျာပျာသလဲ ကာကွယ်ပြောရှာသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ချောလို့ ချောတာကို ချောတယ် လို့ ရိုးရိုးပြောမိတာပါ။ ဟိုလို ဒီလို မမှန်းရဲပါဘူး၊ အဲ... တင်စားပြောရရင် မမြင့်ဝေ ဆိုတာက ပင်မြင့်က ငွေသင်္ဃေပါ”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား ဦးမြသန်းရဲ့”

“ဒီလောက်တောင်ပဲ ခင်ဗျ၊ ရုပ်ချောတယ်၊ ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရထားတယ်၊ မိဘက မကွေးမျက်နှာဖုံး သူဌေး၊ ဘိုးဘွားတွေက ရေနံချောင်း တွင်းစားမျိုးရိုး”

ကိုသက်ခိုင် ငိုငံသွားသည်။ ဘိုးဘွားတွေက ရေနံချောင်း တွင်းစား မျိုးရိုး၊ မိဘက မကွေးမျက်နှာဖုံး သူဌေး၊ ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရထားသည်။ အနှိပ်သေသ တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ပင်မြင့်က ငွေသင်္ဃေ မမြင့်ဝေ... ထို မမြင့်ဝေသည် ညကမူ အိပ်မပျော်နိုင်၍ စက်ခန်းကို စွန့်ခဲ့လေသော မိန်းမပျို တစ်ဦးမျှသာတည်း။ မေတ္တာတရား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာလေသော မျက်ရည်ဝဲတတ်သည့် မိန်းမပျို တစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်သတည်း။

အိမ်ရှေ့မှ စက်ဘီးတစ်စီး၏ ဘီးများ လှိုင့်ဝင်လာသံ... ရပ်သံ... ထို့နောက် ဘဲလံတီးသံတို့ ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့... ဝင်ခဲ့လေ”

ဦးဘရီက အော်ပြောသည်။

အခန်းတွင်းသို့ လူငယ်တစ်ဦး ဝင်လာသည်။

သူသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးအား ရိုသေဟန် ဦးလေးညွတ်၍ နှုတ်ဆက် သည်။ ဦးမြသန်းအားလည်း ခင်မင်ဟန် ပြုံးပြသည်။ ရုပ်ရည်မှာ နုနယ်၍ ချောမောသည်ဟု ခေါ်နိုင်သည်။ မျက်နှာသည် ပြုံးလျက် ဖြစ်သော်လည်း ဣန္ဒြေ ရှိ၏။ ခါး၌ ချည်လုံချည်ကွက်ကျဲ တိုတို၊ ကိုယ်၌ အောက်ခံအင်္ကျီဖြူ ကော်လာ နှင့် ဖျင်ပင်နီအထူစား အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ တစ်ကြိမ်က ဖြူခဲ့ဟန်ရှိသော အသားသည် နေလောင်ထားသဖြင့် နီညိုညို ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်ကို လုံးဝ ခွဲမထားသောကြောင့် ရိုင်းရိုင်းနှင့် မသပ်ရပ်။ ပခုံးထက်၌ လွယ်အိတ် တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။

“လာ... ထိုင်ဟေ့ မောင်စောနောင်၊ ကော်ဖီလဲ သောက်ကွဲ့၊ ဘယ့်နှယ်... စောစောစီးစီး ပေါ်လာသလဲ”

ဦးဘရီက ဖိတ်ခေါ်သောကြောင့် မောင်စောနောင်သည် စားပွဲရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်သည်။ ဝင်ထိုင်ပြီးမှ တည်ကြည်စွာနှင့် စကား ပြန်သည်။

“ကျောင်းဆောင်ဘက်လဲ လာရင်း၊ ခုံစာရင်းလဲ ကြည့်ရင်း၊ ဆရာကြီး နဲ့လဲ တွေ့ရင်း၊ ပြီးတော့...”

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဆရာဦးသက်ခိုင် ထင်ပါတယ်၊ ဆရာ ဦးသက်ခိုင်ကိုလဲ စာတစ်စောင် ပေးရင်း ဝင်လာတာပါ” ဟု ဆိုသည်။

“စာတစ်စောင်... ဘယ်ကလဲ”

“ဆရာ ကိုထွန်းငွေ ဆီကပါ။ မောင်ညိုမှိုင်း ဆိုရင် ဆရာ သိပါတယ်တဲ့”

မောင်စောနောင်က လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာတစ်စောင်ကို နှိုက်ပြီး ကိုသက်ခိုင်ကို ပေးသည်။ ကိုသက်ခိုင်က စိတ်ဝင်စားဟန်နှင့် စာအိတ်ကို ဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်သည်။

‘ဖိုးသက်ခိုင်...’

ညက ရုပ်ရှင်ရုံမှာ စံရွှေကြီးနဲ့ တွေ့လို့ မောင်ရင် ရောက်နေကြောင်း ငါ သိရတယ်၊ ငါ့ရဲ့ ဝက်တို့ ဘဲတို့ စံရာ ဗွက်အိုင်သာနန်းကို အလည်လာဖို့ မင်းကို ဖိတ်ခေါ်တယ်၊ ကြိုက်တဲ့အချိန် လာခဲ့၊ ဘဲသား ဟင်း ချက်ကျွေးမယ်။

အခု စာယူလာတဲ့ မောင်စောနောင်ကလဲ မင်းကို တွေ့ချင် သိချင်သူ တစ်ဦးပဲ၊ သူက မကွေးကောလိပ် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌ ဟောင်းပဲ၊ မင်းတို့ရဲ့ ပညာရေးစနစ်ကောင်းကြီးကြောင့် သုံးခါကျနဲ့ ကျောင်းထွက်နေရသူပဲ၊ အေး... ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် တစ်ဦးအနေနဲ့တော့ ရပ်တည်နေဆဲပဲ၊ တက္ကသိုလ် ဆင်စွယ်နန်းပေါ် မှာ ကထိကကြီးအဖြစ် ရောက်နေပေမယ့် မင်း တစ်ယောက်ကတော့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် တစ်ဦးကို ရင်ဆိုင်ရဲလိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည် တယ်။

မင်း ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ။ ဘဲသားကို မရန်းသီးစိမ်း အုပ်ပြီး နန္ဒင်းဝါဝါနဲ့ ဆီပြန် ချက်ကျွေးပွဲမယ်။

မင်းတို့ ခေါ်တဲ့...  
ကျွန်ုပ်  
မောင်ညိုမှိုင်း

ကိုသက်ခိုင်သည် ညိုမှိုင်း၏ စာကို ဖတ်မိစဉ် ဝမ်းလည်း သာမိသည်။ ဝမ်းလည်း နည်းမိ၏။

ကိုသက်ခိုင်က မောင်စောနောင်ကို ကြည့်ပြီး ဆိုသည်။

“ညိုမှိုင်းက မောင်စောနောင်ကို ဆရာနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်တယ်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်စောနောင်”

ကိုသက်ခိုင်က နေရာမှ ထ၍ မောင်စောနောင်ကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ပထမသော် မယုံကြည်နိုင်လေသည်လော မသိ။ မောင်စောနောင်က မျက်မှောင် မသိမသာ တွန့်၍ ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်သည်။ ခဏကြာမှ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

နှစ်ဦးလုံး ပြန်ထိုင်မိကြသောအခါ ကိုသက်ခိုင်က မေးသည်။

“စောစောက မောင်စောနောင်က ခုံနံပါတ်လဲ လာကြည့်တယ် ပြောတယ်၊ စာမေးပွဲ ဖြေမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ အိတ်စတားနဲ့(လ်)ကင်ဒီဒီတ် (ပြင်ပမှ ဖြေဆိုသူ) ပါ။ ကျွန်တော်က သုံးခါကျ ကျောင်းသားပါ”

“မောင်ညိုမှိုင်းရဲ့ စာထဲမှာ ပါပါတယ်၊ ဒါထက် မောင်စောနောင် ဘယ် အတန်း ဖြေမှာလဲ”

“ဒုတိယနှစ် ဥပစာဝိဇ္ဇာပါ ဆရာ”

“ဘာသာတွဲကကော...”

“တက္ကဇေဒါ သမိုင်းနဲ့ စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာပါ။ အောင်ရင်တော့ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရောက်ပြီး... ဆရာတပည့် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် မျှော်လင့်တာပဲ၊ အင်းလေ... အောင်ရင်ပေါ့...”

တက္ကဇေဒါကို ဥပစာတန်းများ၌ ယူလာသူများသည် ဝိဇ္ဇာတန်း၌ ဖိလိုဆိုဖီ

mgysa.com

ခေါ် ဒဿနိကဗေဒကို ယူရိုးဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ မောင်စောနောင်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အင်းလေ... အောင်ပါစေလို့ ဆရာ ဆုတောင်းပါတယ်၊ နောင်နှစ် ဆရာ့အတန်းမှာ မောင်စောနောင်ကို ဆရာ မြင်ချင်ပါတယ်”

မောင်စောနောင်သည် ဘာကို သဘောကျသည် မသိ၊ ပြုံးလိုက်ပြီး ဆို၏။

“ဆရာ့အတန်း ကျွန်တော် ရောက်မှ ဆရာ စိတ်ညစ်နေရဦးမယ်နော်”

“မောင်စောနောင် ဘာကို ဆိုလိုသလဲ၊ ဆရာ့ကိုယ်တွေ့ ပြောရရင် တော့ တပည့်တစ်ယောက်အတွက် တစ်ခါမှ စိတ်မညစ်ဖူးဘူး၊ တပည့်အတွက် စိတ်ညစ်တတ်ရင်လဲ ဆရာတစ်ယောက်ဟာ ဆရာသက်ဆိုး မရှည်နိုင်ပါဘူး”

ဦးဘရီသည် ကိုသက်ခိုင်၏ စကားကို သဘောကျ ထောက်ခံဟန် ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ညိတ် လုပ်နေ၏။ တပည့်များအတွက် စိတ်ညစ်စတမ်း ဆိုလျှင် စိတ်ညစ်ရမည့် လူတန်းစားတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးများက ထိပ်တန်းမှ ပါသည်။ စိတ်ညစ်ရမည်ကို ကြောက်စတမ်း ဆိုလျှင်လည်း ကျောင်းအုပ်ကြီး လုပ်ဝံ့မည့်သူ ရှိလေမည် မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ်နှင့် ကောလိပ် ကျောင်းအုပ်ကြီး လုပ်ဝံ့မည့်သူ ရှိလေမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုသက်ခိုင် ၏ စကားကို သဘောကျ၍ ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်နေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဦးဘရီသည် ခေါင်းညိတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး မုန့်ပွဲများကို ဆွဲယူ ပေးရင်း-

“ကဲ... ပြောချင်တာလဲ ပြောပေါ့ကွာ၊ မုန့်လဲ စားဦး၊ လက်ဖက်ရည်လဲ သောက်ဦး မောင်စောနောင်”

ဟု တိုက်တွန်း၏။

မောင်စောနောင်သည် ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ တိုက်တွန်းချက်ကို လေးစား စွာ ဦးခေါင်းညွတ် လက်ခံပြီး မုန့်တစ်ခု ယူစား၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက် ယူသောက်သည်။

ဦးမြသန်းက မောင်စောနောင်ကို မေးသည်။

“မင်း... မင့်မမြင့်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

မောင်စောနောင်သည် ဖျတ်ခနဲ ဦးမြသန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့အား မသင့်တသင့်နှင့် ပြန်မေး၏။

“ဟင့်အင်း... မမမြင့် ရောက်နေပြန်ပြီလား”

“ရောက်နေတယ်၊ ညက ဆရာဦးဗိုလ်သင်းတို့အိမ် လာအိပ်တယ်၊  
ဪ... ဒါထက် ဆရာဦးသက်ခိုင်... မောင်စောနောင်ဟာ မမြင့်ဝေရဲ့ မောင်လေ၊  
မောင် တစ်ဝမ်းကွဲ”

ကိုသက်ခိုင်၏ သဏ္ဍာန်သည် ဂရုပြုမိမည် ဆိုပါက အနည်းငယ် လှုပ်ရှား  
သွားကာ “ဪ...” ဟု တစ်ခွန်းသာ ဆိုပြီး မောင်စောနောင်အား စိုက်ကြည့်  
နေ၏။

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်ဘက် လှည့်မေးသည်။

“ဆရာက... မမမြင့်နဲ့ သိပါသလား”

“သိတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ အမှန်ကတော့ မနေ့ညကမှ စ၊စကား  
ပြောဖူးတာပါ”

မောင်စောနောင်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို  
ဆက်သောက်နေ၏။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ဆက်သောက်နေပုံမှာ အမှတ်  
မထင် ပြုနေဟန် ပေါ်သော်လည်း မျက်နှာထားသည် သိသိသာသာ ပြောင်းလဲ  
နေကြောင်း ကိုသက်ခိုင်က သတိပြုမိ၏။

စကားများ ပြတ်ကာ ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် ဦးဘရီသည်  
နေရာမှ ထရင်း ပြော၏။

“ကိုကြီးတော့ ကျောင်းရုံးဘက် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဦးမြသန်း... ခင်ဗျား  
ဆရာ မြို့ထဲ လျှောက်ကြည့်ဖို့ စီစဉ်ဦးလေ၊ ဖိုးသက်ခိုင်ရေ... ကိုကြီးတော့  
မလိုက်အားဘူး”

ဦးဘရီနှင့်အတူ ဦးမြသန်းကလည်း နေရာမှ ထသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် အဝတ်အစား လဲပြီး မြို့ထဲက ငှက်ဖျားရောဂါ  
နှိမ်နင်းရေးဌာနက မိတ်ဆွေဆီ ကားသွားငှားလိုက်ဦးမယ်၊ မောင်စောနောင်နဲ့  
စကားပြောနေရစ်ပေါ့”

နှစ်ဦးချင်း ကျန်ရစ်သောအခါ မောင်စောနောင်သည် ကိုသက်ခိုင်ကို  
ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်နေဟန်ပြသည်။

ဤသည်ကို ရိပ်မိသော ကိုသက်ခိုင်က မေး၏။

“ပြောလေ မောင်စောနောင်၊ ဆရာ့ကို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

ထိုအခါကျမှ မောင်စောနောင်သည် လွတ်လပ်စွာ ရယ်ပြီး လွတ်လပ်စွာ ပြော၏။

“ဒါကြောင့် ဆရာ့ကို ဆရာ့ကိုထွန်းငွေက ပြောတာ”

“ဟုတ်လား... မောင်ညိုမှိုင်းက ဘာပြောသလဲ”

“ဆရာ ကိုထွန်းငွေက ပြောတယ်၊ ဆရာဟာ လူကဲခတ် သိပ်ကောင်းသတဲ့”

ပြုံးနေသော ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် လျော့ကျသွား၏။ မောင်ညိုမှိုင်းသည် ဤသူငယ်ကို သူ့အကြောင်း မည်သည်တို့ကို မည်မျှ အထိ ပြောထားပါသနည်း။

ကိုသက်ခိုင်သည် ချက်ချင်း ပြန်ပြုံးပြီး ဆိုသည်။

“မောင်ညိုမှိုင်းက ဆရာ့ကို ဒီအတိုင်း ချီးမွမ်းရင် ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊ ဒီကောင်ကြီးက ချီးမွမ်းခဲ့တယ်၊ သူများကို မပြောနဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူတောင် မချီးမွမ်းဘဲ အားရင် ဝေဖန်နေတဲ့ ကောင်ကြီးပဲ၊ အဲလေ... ဒါထက် မောင်စောနောင် ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြောလေ”

“မပြောတော့ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးနဲ့ ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်က သိပ်မရင်းနှီးသေးဘူး၊ ခုနင်က ဆရာ ဆုတောင်းသလို ကျွန်တော် စာမေးပွဲ အောင်ပြီး မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရောက်လို့ ဆရာ့တပည့် ဖြစ်တဲ့အခါကျမှ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ပြောစရာတွေ၊ မေးစရာတွေ၊ ဆွေးနွေးစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဆရာလဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဆရာတို့ကလဲ တပည့်တွေကို ပြောစေချင်တယ်၊ မေးစေချင်တယ်၊ ဆွေးနွေးစေချင်တယ်၊ စာသင်ရာမှာ ဆရာ စိတ်အပျက်ဆုံးက တပည့်တွေဟာ မပြောဘဲ၊ မမေးဘဲ၊ မဆွေးနွေးဘဲနဲ့ သင်သမျှ ဆိုသမျှကို နို့သက်ခံ မျိုချနေတာကိုပဲပေါ့၊ ဆရာ ထပ်ဆင့်ပြောမယ်၊ မောင်စောနောင် ကို ဆရာ စောင့်မျှော်နေပါမယ်”

စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အိမ်ရှေ့မှ ကားတစ်စီး ဆိုက်သံက ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

မကြာမီ အခန်းဝ၌ မမျှော်လင့်သူ နှစ်ဦး ပေါ်လာသည်။

တစ်ဦးမှာ ကိုသက်ခိုင်၏ တပည့်ရင်း မကွေးကောလိပ် တက္ကဗေဒ

ဌာနမှူး လက်ထောက်ကထိက အမျိုးသမီးအဆောင်မှူး မတင်စန်း ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ဦးကား မမြင့်ဝေ ပင်တည်း။

မမြင့်ဝေက ကိုသက်ခိုင်အား အထူးစကားမဆိုဘဲ ရိုးသား တည်ငြိမ်သော အပြုံးလေးနှင့်သာ နှုတ်ဆက်သည်။ ကိုသက်ခိုင်အား ပြုံးနှုတ်ဆက်ပြီး မမြင့်ဝေ၏ မျက်လုံးများက မောင်စောနောင်ထံ ရောက်သွားသည်။

မောင်စောနောင်က သူ့အစ်မ ဝင်လာသည်ကို အလေးအနက် ဂရုတမူမပြုဘဲ-

“ဪ... မမြင့် ပါလား”

ဟု သာမန်သာ နှုတ်ဆက်သည်။ သို့ရာတွင် ဤသာမန်အမူအရာမှာ ထိန်းချုပ်ဟန်လုပ် ပြုပြင်ထားသော အမူအရာဟု ကိုသက်ခိုင်၏ စိတ်တွင် ထင်မိသည်။

မမြင့်ဝေက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ရှား၍ သူ့မောင် အနားတွင် သွားထိုင်လေသောအခါ ကိုသက်ခိုင်က အာရုံကို သူတို့ထံမှ လွဲယူ၍ မတင်စန်းနှင့် စကားပြောရသည်။

“ဒါထက် မတင်စန်းနဲ့ ကျောင်းသူတွေ စက်တော်ရာ သွားဖူးနေကြတယ်ဆို၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေကြတာလဲ”

“အခု မနက်အစောကြီးပဲ ဆရာ၊ မနေ့ ညနေကတည်းက ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ၊ လမ်းမှာ ကားပျက်နေတာနဲ့ မင်းဘူး ရောက်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့်မို့ မနက်ကျမှ ကူးလာခဲ့တာ၊ ရောက်ရောက်ချင်း ဆရာဦးဗိုလ်သင်းတို့ အိမ်ကနေ ဆရာ ရောက်နေတာ ကြားလို့ လာခဲ့တာ၊ ဆရာ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

မတင်စန်းက ကိုသက်ခိုင်၏ အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ယိုယိုဝင်ထိုင်ရင်း စကားအဆုံးသတ်၍ မေး၏။

“လေယာဉ်ပျံက သန်ဘက်ခါမှ ရှိတယ်၊ သန်ဘက်ခါကျတော့မှပဲ ဆရာပြန်ရမယ်”

“ဟာ... ဒါဖြင့် အတော်ပဲ... ဆရာ့ကို ကျွန်မ အများကြီး ပူဆာစရာတွေ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ... ဒီမိုးတွင်း ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် မန္တလေး ပြန်ပြောင်းချင်တယ် မဟုတ်လား”

မိမိ ပူဆာမည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူက ကြိုတင်သိသွားခြင်း ခံရသော ကလေး တစ်ယောက်ပမာ မတင်စန်းသည် ပြုံးတစ်ချက်၊ ရယ်တစ်ချက်နှင့် စကား မပြန်ဘဲ ဝန်ခံသည်။

ကိုသက်ခိုင်ကလည်း နားလည် စာနာစွာဖြင့် မတင်စန်းအား ပြုံးရယ် ကြည့်နေမိသည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါက တက္ကသိုလ် ဆရာ၊ ဆရာမတို့မှာ မိခင်တက္ကသိုလ် ကြီးများ၌သာ တွယ်ကပ်နေလိုသည်။ နယ်ကောလိပ်များသို့ ပြောင်းရသည်ကို မဲဇာပို့ခံရသည့်အလား ထင်မှတ်ကြသည်။ နည်းပြ၊ သရုပ်ပြနှင့် လက်ထောက် ကထိက ဆရာ၊ ဆရာမငယ်များဘက်မှ ကြည့်လျှင် ဤသို့ ထင်မှတ်ခြင်းမှာ မလွန်လွန်းလှ။ တက္ကသိုလ် ဆရာ၊ ဆရာမများအတွက် တက်လမ်းမှာ လုပ်သက် ရင့်မှုပေါ် မတည်။ ဘွဲ့ဒီဂရီ အဆင့်မြင့်မှုပေါ်၌သာ တည်သည်။ ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံ စသော ရှေးဦးဘွဲ့သာ ရသေးသော ဆရာ၊ ဆရာမငယ်တို့သည် မိခင်တက္ကသိုလ်၌သာ နေရပါက အမှုထမ်းရင်း ဘွဲ့လွန်သင်တန်းများ တက်ခြင်းဖြင့် မဟာဝိဇ္ဇာ၊ မဟာ သိပ္ပံဘွဲ့များကို ရရှိနိုင်သည်။ ဤဘွဲ့ကြီးများသည်သာ တက္ကသိုလ်ဝန်ထမ်း တစ်ဦးအတွက် ဘဝအာမခံချက် ဖြစ်လေသည်။ နယ်ကောလိပ်များသို့ အပို့ခံရ လျှင် ဆိုခဲ့သော အခွင့်အရေးမျိုး မရှိရကား ဆရာ၊ ဆရာမငယ်များမှာ မဲဇာ၏ အကျဉ်းသားပမာ စိတ်အားငယ်ကြရှာသည်။ ပညာကြီးပြီး ရာထူးကြီးလျက် နှလုံးသား မကြီးနိုင်ကြရှာသူ အချို့သော ဆရာ၊ ဆရာကြီးများကြောင့်လည်း မဲဇာ၏ အကျဉ်းသမား၊ အကျဉ်းသမကလေးများ အကယ် ရှိနေကြသည်။

ဤအတွေးကြောင့် ကိုသက်ခိုင်သည် မတင်စန်းအား နားလည်စာနာ စွာ ပြုံးရယ်ကြည့်နေမိသော်လည်း ရင်တွင်း၌ နင့်တင့်တင့် ဖြစ်နေမိ၏။

အတန်ကြာမှ အားပေးသော ထပ်ဆင့်ပြုံးနှင့် ဖျောင်းဖျ ဆိုသည်။

“မပူပါနဲ့ မိစန်းရယ်၊ ဆရာ ခဏခဏ ပြောဖူးတဲ့ စကားကိုပဲ ပြန်ပြော မယ်၊ မင်းတို့ဟာ ဆရာတို့ ပြုစုပျိုးထောင်လာရတဲ့ ကောက်ပင်တွေပဲ၊ ဒီအပင် လေးတွေ ကြီးထွား အောင်မြင်လာဖို့ ဆက်လက် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဖို့က ဆရာတို့ တာဝန်ပါ။ ဆရာ့အနေနဲ့ ဒီကတိကိုတော့ ရဲရဲပေးနိုင်တယ်”

မတင်စန်းက စကား မပြန်တော့ချေ။ သို့ရာတွင် မမျှော်လင့်သူထံမှ မေးခွန်းတစ်ရပ် ကြားဖြတ်ပေါ်လာသည်။

မေးသူမှာ မောင်စောနောင် ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ၊ ပြီးတော့... ဆရာမ ဒေါ်တင်စန်းတို့လို တပည့်ဟောင်းတွေဟာ ကောက်ပင်ကလေးတွေ၊ ဆရာတို့က စိုက်ပျိုးသူ လယ်သမားကြီးတွေ၊ ဒီတင်စားချက်ကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပဲ မေးချင်တယ်၊ ကျွန်တော် မှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ ကောက်ပင်၊ ပျိုးပင်က မျိုး ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ စိုက်သူ ပျိုးသူက စေတနာ ဘယ်လောက်ရှိရှိ၊ မြေခံ ရေခံက မကောင်းရင် ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲ ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်က မောင်စောနောင်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများကို စူးစမ်းကြည့်မိသည်။ သူငယ်၏ မျက်လုံးများက ကြည်လင် ဝင်းလက်နေသည်။ ရဲတင်းသော တောက်ပြောင်မှုမျိုး မဟုတ်။ ခက်တရော်မှု မပါ။ သန့်ရှင်းသော စူးရှမှုကား ရှိနေ၏။

အမူအရာ၌လည်း အချေအတင် ငြင်းခုံရန် အဆင်သင့် ပြင်ထားဟန် မရှိ။ ဆွေးနွေးရန်အတွက် ပွင့်လင်း လွတ်လပ်မှုကိုကား ပြနေ၏။

မမြင့်ဝေကသာ အားနာဟန် ကိုသက်ခိုင်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့် သည်။

ကိုသက်ခိုင်က ဖြည်းညင်းစွာ တစ်လုံးချင်း ပြန်ဖြေ၏။

“မောင်စောနောင် မေးတဲ့ မေးခွန်းဟာ ဒီနေ့ ပညာရေးလောကမှာ လေးလေးနက်နက် မေး၊ လေးလေးနက်နက် ဆွေးနွေးပြီး လေးလေးနက်နက် ဖြေဆိုရမယ့် မေးခွန်းတစ်ခုပဲ၊ ဆရာတို့ အချိန်တော့ ယူကြရလိမ့်မယ် ထင် တယ်”

မောင်စောနောင်က သဘောတူဟန် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဆရာ... ဒီလောက် ဖြေတာကိုပဲ ကျေနပ်ပါပြီ ဆရာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အချိန်ယူကြရမယ်၊ အခုတော့ ဆရာကလဲ သွားစရာ ရှိနေတာ ကိုး၊ ဟော... ပြောရင်း ဆိုရင်း ဆရာဦးမြသန်း ဆင်းလာပြီ”

အဝတ်အစား လဲပြီးသော ဦးမြသန်းက အောက်ထပ် ရောက်လာ၏။ မတင်စန်းက ဦးမြသန်းကို မေးသည်။

“ဆရာက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဆရာ ဦးသက်ခိုင်ကို မြို့ထဲ လိုက်ပြဖို့ ကားငှားသွားမလို့”

“ဟာ... ဒုက္ခရှာမနေနဲ့တော့ ဆရာ၊ အခု ဒေါ်မြင့်ဝေကလဲ ဆရာ့ကို လိုက်ပြဖို့ ကားယူလာတယ်”

ဦးမြသန်းက မမြင့်ဝေကို လှမ်းကြည့်သဖြင့် မမြင့်ဝေက-

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မမြင့်ဝေ ကားနဲ့ သွားကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုရင်း ဖိတ်ခေါ်ဟန် ကိုသက်ခိုင်အား ပြုံးပြုံးကြည့်သည်။

ဦးမြသန်းက-

“ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပေါ့၊ နတ်တို့ဖန် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပ ခင်ဗျာ၊ ကဲ... ဆရာ အဝတ်အစား သွားလဲပေတော့” ဟု ဆို၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ အဝတ်အစား လဲသည်။ ပူအိုက်ချိန် ဖြစ်သောကြောင့် အထူး ဝတ်စားဆင်ယင်ရန် မလို။ အင်္ကျီလက်တို အပါးစားနှင့် ချည်ချောလုံချည် တစ်ထည် ဝတ်ပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

မမြင့်ဝေ၏ ကားမှာ စိမ်းပြာရောင် ဟီး(လ်)မင်း အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ရှေ့နှစ်ယောက်၊ နောက်သုံးယောက် ချောင်ချောင်ချိချိ စီးနိုင်သည်။

မမြင့်ဝေသည် မောင်စောနောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ တိုးညင်း ချိုသာစွာ ဖိတ်ခေါ်သည်။

“မောင်လေးလဲ လိုက်ခဲ့လေ... နော်”

မောင်စောနောင်၏ ကိုယ်ဟန်သည် အနည်းငယ် သိသာရုံ တောင့်တင်း သွားလျက် ခေါင်းကို ခါသည်။

ကိုသက်ခိုင်က ထပ်ဆင့်ခေါ်မည်အပြု၌ မောင်စောနောင်က ငြင်းသည်။

“လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုင်စကယ်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် ကားမစီးချင်ဘူး”

အဖြေစကားထက် အသံ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်က တိကျ ပြတ်သားသည်။ ‘ကျွန်တော် ကားမစီးချင်ဘူး’ ဟူသည်မှာ မမြင့်ဝေအတွက် ဆိုလိုလိုက် ဟန်တူ၏။ သို့ရာတွင် ကိုသက်ခိုင်ကလည်း အသည်းနှလုံးနှင့် နားလည်လိုက် ၏။

ဦးမြသန်းက ကားရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး-

“ဆရာ... တက်ပါ”

ဆိုနေသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်သည် ရှေ့ခန်းဒရိုင်ဘာ ထိုင်ခုံဘေးနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းက နောက်ခန်း၌ နေရာယူကြသည်။

ကားနောက်ပိုင်း မြေပြင်ရှိ ဘိုင်စကယ်၏ လက်ကိုင်ကို ကိုင်ရင်း ရပ်နေသူ မောင်စောနောင်ကို လည်ပြန်လေး တစ်ချက် ကြည့်ပြီး မမြင့်ဝေသည် ဒရိုင်ဘာထိုင်ခုံ၌ ဝင်ထိုင်သည်။

မွေးညင်းစိမ်းစိမ်းများ ထင်ရှားစွာ လွှမ်းဖုံးနေသော ကျောက်ဖယောင်း သားပမာ နုညက်ဝင်းဝါသည့် လက်ချောင်းလေးများနှင့် မမြင့်ဝေက ကားသော့ ကို ကိုင်ကာ စက်ကို နှိုး၏။ အပြာဖျော့ဖျော့ ရူဘီယာရုံသားအင်္ကျီ လက်ပြတ် ကလေးကိုသာ ဝတ်ထားသောကြောင့် အဆစ်အမြစ် မထင် လုံးဝန်းပြေပြစ် သည့် မမြင့်ဝေ၏ ရွှေနံ့သာရည်သွေး လက်ရုံးလက်မောင်း လက်သွယ်သွယ် ပျောင်းပျောင်းလေးများကို ကိုသက်ခိုင်သည် သတိမထားပေလျက် မြင်မိသား ဖြစ်နေ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် အငိုက်မိရာမှ သတိဝင်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။ တတ်နိုင်လျှင် မျက်စိကို ပိတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြေးချင် သည်။

ကြုံဖူးပါ၏။ ကြုံဖူးခဲ့ပါ၏။ ယခုမူ ကြုံပြန်လေရသည်။

နားထဲတွင် 'ကျွန်တော် ကားမစီးချင်ဘူး' ဟူသော စကားက ပဲ့တင်ထပ် လာသည်။ ဤစကား၏ အသံရှင်မှာ မောင်စောနောင်မူ မဟုတ်။ ဤ ပဲ့တင်သံ သည် ကိုသက်ခိုင်၏ ရင်တွင်းမှ ပဲ့တင်သံ ဖြစ်သည်။ ဝေးလံခဲ့ပြီ ဖြစ်သော အတိတ်ကာလမှ ပြန်လာသော ပဲ့တင်သံ ဖြစ်သည်။

'ကြုံပြန်လေရသည်၊ ကြုံမှ ကြုံပြန်လေရသည်...'

ကိုသက်ခိုင်က ရင်ထဲမှ ညည်းမိ၏။

ကားသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ထွက်၍ မကွေး-တောင်တွင်းကြီး လမ်းပေါ် ရောက်ခဲ့ပြီး မြို့ထဲဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

အခန်း - ၆

နှမလက်လျှော့ နေလေတော့

မမြင့်ဝေက သက်ပြင်းလေး ရှိုက်ပြီး ဆိုသည်။

“မောင်စောနောင်က မမြင့်ဝေ ကားကို ဘယ်တော့မှ မစီးဘူး ဆရာ၊ ကားစီးပြီး ဇိမ်ခံလူတန်းစားစိတ် ပေါက်မှာ စိုးလို့တဲ့”

စကားအဆုံး၌ မမြင့်ဝေက သဲ့သဲ့ရယ်သည်။ သို့ရာတွင် မျက်လုံးများ ၌ကား မျက်ရည်မဝဲတဝဲ ရှိနေ၏။

ကိုသက်ခိုင်က သူ့အတွေးနှင့် သူ ငိုငိုလိုက်လာခဲ့သည်။

ကားနောက်ခန်းမှ ဦးမြသန်းက ဈေးမကွဲမိ ဈေးတွင်း အရင်ဝင်ကြည့်ရန် အကြံပေးသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်က သဘောတူလိုက်သည်။

မကွေးဈေး၏ ယေဘုယျ အကွက်အကျင်း အထားအသို အခြေအနေမှာ အခြားမြို့ကြီးများ၏ ဈေးများနှင့် ထူးကဲကွဲလွဲမှု မရှိလှ။ ငါးစိမ်းနံ့၊ အမဲနံ့၊ ကုန်ခြောက်နံ့၊ ကုန်စိမ်းနံ့တို့ ရောပြွမ်း ထွက်ပေါ်နေပုံမှာလည်း ရှူဖူး ရှိုက်ဖူးသော အနံ့အသက်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုသက်ခိုင် စိတ်ဝင်စားသည်ကား ကုန်စိမ်းဈေးခင်း ဖြစ်လေသည်။

မြစ်ကမ်းနဖူး မြို့ကြီး၏ ဈေး ဖြစ်သောကြောင့် ကိုင်းပေါ်စ ဤရာသီတွင် အသီးအနှံမျိုးစုံ တောင်ပုံရာပုံ ရှိနေ၏။

ဖရဲသီးတို့၏ အခွဲများက မြရောင် ရင့်နေ၏။ အတွင်းသား ပတ္တမြားနီနီ တွင် သကြားပွင့်များ ဥနေ၏။ သခွားချိုသီးများကလည်း အားကျမခံ ဝါဝါရွေရွေ ညိုညိုမှောင်မှောင်နှင့် ခပ်သင်းသင်း ရနံ့ကို ထွက်ပျံ့နေစေ၏။ အစိမ်းသက်သက် က တစ်သန့်၊ အစိမ်းတစ်ဝက်တွင် အဝါရောလျက်က တစ်ကန့်၊ ရဲရဲနီနီ ပတ္တမြား ရည် ပြည့်ရွန်းလျက်က တစ်ပုံ၊ ခရမ်းချဉ်သီးမျိုးတို့ကလည်း စုံလှသည်။

အသီးအနှံမည်သည် စိုပြည်သော ဤကမ္ဘာမြေ၏ သရုပ်ကို ဆောင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုင်တွယ် ရောင်းချနေသူတို့၏ အသွင်ကား ညှိုးနွမ်း ခြောက်ခန်းလှ လေသည်တကား။

သူတို့မှာ ဈေး၌ ကျင်လည်သော ဈေးသည်များ ဟုတ်ဟန် မတူ။ ကိုင်းမြေ စိုက်ခင်းမှ တိုက်ရိုက်တက်လာ ရောင်းချသော ကိုင်းသမား၊ ကိုင်းသမများသာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ယောက်ျားများ၏ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် အရောင်အသွေး၊ အကွက်အဆင် မပေါ်တော့ပြီ ဖြစ်သော ပုဆိုးကို နံငယ်ပိုင်းမျှ တိုတို ဝတ်ထား ကြသည်။ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကား ဗလာနတ္ထိတည်း။ ဗလာနတ္ထိ ဖြစ်သဖြင့် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ညိုမည်း ကွဲအက်လျက် အကွက်အကွက် ထနေသော အသားအရေ၏ ညှိုးနွမ်း ခြောက်ခန်းခြင်းကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်သည်။ မိန်းမသားတို့၏ အသွင်မှာလည်း ထူး၍ မပြောင်လှ။ ထဘီတို့၌ အဆင်မရှိပြီ။ တစ်ကြိမ်က ဖြူခွဲဟန် တူသော အင်္ကျီတို့၌ ယခုအခါ မြေကြီး၏ အရောင်သာ ရှိနေသည်။

ကုန်ပေါ်၍ ဝယ်အား နည်းချိန် ဖြစ်သဖြင့် ဈေးကောင်းကို သူတို့ မျှော် နိုင်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ မျက်နှာများက ရွှင်သည် မရှိ။

ဖရဲသီးပုံတစ်ခု ဘေး၌ ယောက်ျားကြီး တစ်ဦးသည် ခေါင်းပေါင်း မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ခုကို ဖြုတ်၍ မျက်နှာမှ ချွေးတို့ကို သုတ်နေ၏။ အနီး၌ မိန်းမတစ်ဦးသည် ပြောင်းဖူးဖက်လိပ် တစ်တိုကို ပျင်းရိစွာ ဖွာရင်း ကလေး နို့တိုက်နေသည်။ ရင်သားတစ်ဖက်ပေါ်ရှိ အင်္ကျီပိုင်းကို အထက်သို့ လိပ်မ,တင် ထားသည်။ ချိတ်ဖြုတ်ထားသော ဘော်လီအင်္ကျီမှ ပခုံးသိုင်းကြိုးသည် လျော့ကျ ကာ တံတောင်ဆစ်၌ ရောက်နေ၏။ ဤသို့ အရံအတားများ ဖြေလျော့ထား သဖြင့် တွဲရရွဲကျနေသော သားမြတ်မှာ ကြုံလို၍ ရှည်လျားသည်။ ဤကြုံလို ရှည်လျားသော သားမြတ်မှ ကျသမျှ နို့ရည်ကို အနီးမရှိ၊ အဝတ်မပါ၊ ဗလာ ကိုယ်ချည်းနှင့် ခြောက်လအရွယ်ခန့် သားငယ်သည် ဇိမ်ခံစို့လျက် ရှိသည်။

mgjoe.com

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သူတောင်းစား မောင်နှမကို တွေ့ရ၏။  
 မောင်ဖြစ်သူ သူတောင်းစားလေးမှာ သုံးနှစ်သားခန့်သာ ရှိသေး  
 သည်။ ကိုယ်၌ အဝတ်မပါ။ ဤကလေးငယ်သည် ဖရဲသီးအခွံ တစ်ခုမှ ကြွင်းသမျှ  
 အသားတို့ကို စုပ်ယူ စားသောက်နေ၏။ အစ်မ ဖြစ်သူကား ခြောက်နှစ်ခန့်သာ  
 ရှိဦးမည်။ ကလေးမသည် ဒန်သတ္တု ထမင်းချိုင့်ဟောင်း တစ်ခုမှ ကြေးတက်  
 ပိန်ရှုံ့နေသော ခွက်တစ်ခုကို ကိုင်ရင်း ဖရဲသီးပုံမှ နမူနာပြု ဖွင့်လှစ်ထားသော  
 ဖရဲသီးတစ်လုံး၏ ရဲရဲနီသော အသားများကို ငေးမောကြည့်နေရှာသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ကိုသက်ခိုင်တို့အသိုက် အနီးသို့ ရောက်လာ  
 သောအခါ သူတို့ အသီးသီးသည် မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီနှင့် လှမ်းကြည့်ကြ၏။  
 ကိုသက်ခိုင်က ခရမ်းချဉ်သီးတစ်ခြင်းကို ကိုင်၍ ဈေးမေးကြည့်သည်။  
 “တစ်ခြင်းကို ပြားသုံးဆယ်နဲ့ ရောင်းတယ်၊ လိုချင်ရင် တစ်မတ်နဲ့  
 ပေးလိုက်မယ်ဗျာ”

ယောက်ျားကြီးက မဆစ်ခင် ဈေးလျှော့ ဆိုရှာ၏။  
 တစ်ခြင်းလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ပိဿာဝင်မည် ထင်သည်။ တစ်ပိဿာ  
 ကို တစ်မတ် ဆိုသည်မှာ အလကား ပေးသည့် သဘောလောက် ပေါနေသည်ဟု  
 ကိုသက်ခိုင်က ထင်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က ခရမ်းချဉ်သီး သုံးခြင်း ယူပြီး ငွေတစ်ကျပ် ထုတ်ပေး  
 ၍-

“မအမ်းပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ဖရဲသီးတစ်စိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခြမ်းဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်  
 သလောက် ပေးပါ” ဟု ဆို၏။

လူကြီးက စေတနာ ပြည့်သော မျက်နှာနှင့် ဖရဲသီးတစ်လုံး ပေးရာ  
 ကိုသက်ခိုင်က ခွဲစိတ်စေပြီး ဘေးမှ သူတောင်းစား မောင်နှမအား ပေးလိုက်၏။  
 သူတောင်းစားကလေးများက မည်သို့မျှ မဆိုသော်လည်း မိန်းမကြီးက စပ်ကြား  
 မှ ဝင်၍ ဆုပေးသည်။

“သာဓုပါတော်... သာဓု သာဓု... စေတနာရှင်များ ဘုန်းကြီးလို့ သက်  
 ရှည်ကြပါစေ၊ ဒီလင် ဒီမယားတွေ အိုအောင် မင်းအောင် ပေါင်းသင်းကြပါစေ၊  
 ဟဲ့ ကလေးမရဲ့... စားဖို့ချည်း လောမကြီးနဲ့လေ၊ ကိုယ့်လှူရင် ဆုလေး ဘာလေး  
 ပေးရတယ်အေ့”

မတင်စန်း၏ မျက်နှာ၌ ရှက်သွေးများ ရဲနေ၏။ ဆရာဦးမြသန်းကမူ နားရွက်များ ရဲကာ ဘာမျှ မပြောဘဲ ခရမ်းချဉ်သီး နှစ်ခြင်း ဆွဲ၍ ရှေ့မှ လစ်တော့ ၏။

ကိုသက်ခိုင်က ကျန်တစ်ခြင်းကို ဆွဲယူရင်း မမြင့်ဝေအား ကြည့်မိ သည်။ မမြင့်ဝေ၏ မျက်နှာတွင်လည်း ရှက်သွေးများ ဖြန်းလျက် ရှိလင့်ကစား အပြုံးလေးမူ မပျက်ချေ။

မိမိ စေတနာ ပိုမိသောကြောင့် တလွဲ ဆုပေးခံရသည်ကို အားတောင့် အားနာ ဖြစ်ရင်း ကိုသက်ခိုင်လည်း ဣန္ဒြေဆည်လျက် နေရာမှ ခွာခဲ့ရ၏။

ကားအနီး ရောက်မှ အရှက်ပြေသွားဟန်နှင့် မတင်စန်းက ရယ်မော လျက် ဆို၏။

“ဆရာ စေတနာကလဲ ကောင်းပါရဲ့၊ ဆုပေးလိုက်တဲ့ သူရဲ့ စေတနာ ကလဲ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံး လွဲနေကြတာက ခက်တယ်”

စိတ်၌ ကသိကအောက် ဆက်ဖြစ်နိုင်သည့် အချက်ကို မတင်စန်းက ဤသို့ ရယ်မော ပြောဆို၍ ဖော့ပစ်လိုက်သောကြောင့် အားလုံး၏ရင်မှာ ပေါ့သွား ကြကာ မတင်စန်း နည်းတူ လိုက်ရယ်ကြသည်။

ကားသည် ဈေးမှနေ၍ ဘုရားဘက်သို့ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ အနည်းငယ် ကြမ်းပြီး ခရီးလည်း အတန်လှမ်းသည်။ ဘုရား အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ချိုင့်တစ်ခုတွင်း ဆင်းရပြီး တစ်ဖန် ကုန်းမော့မော့ကို တက်ရပြန်၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် ဤခရီးကို စက်ဘီးစီး၍ လာမည့် မောင်စောနောင် ပင်ပန်းလေမည်ကို သတိပြုမိ၏။

ကိုသက်ခိုင်တို့ကား ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အသင့် ရောက်နှင့်လျက် ကြိုဆိုနေသော မောင်စောနောင်ကို တွေ့ရသည်။

စောင်းတန်းဘက်ဆီသို့ ဦးဆောင် ခေါ်ရင်း ဦးမြသန်းက-

“ပန်းချီတွေ အရင်ကြည့်တာပေါ့ ဆရာ၊ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားဖူးကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကိုသက်ခိုင်က-

“ဘာလဲ... ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောတို့ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပန်းချီတွေ မဟုတ်လား” ဟု ပြန်မေးသည်။

ဦးမြသန်းက အံ့ဩဟန် မော့ကြည့်ပြီး ဆို၏။

“ဟာ... ဆရာက ဘောကျော်နဲ့ ဘောသော တို့ကိုတောင် သိနေပြီကိုး၊ ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူတို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိပဲ”

ဘုရားစောင်းတန်းထိပ် တစ်လျှောက်၌ မြန်မာပြည်ရှိ တန်ခိုးကြီးဘုရား စောင်းတန်းများ၌ တွေ့ရတတ်သော လက်ရာမျိုးနှင့် ဆွဲထားသည့် ဘောကျော်၊ ဘောသောတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပန်းချီကားများ ရှိနေ၏။ တစ်နည်းဆိုသော် မြသလွန်စေတီတော်၏ သမိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘုရားသမိုင်းတိုင်း၌ ပါမြဲဖြစ် သော မြန်မာ့ရိုးရာ ဆန်လှသည့် လွမ်းဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ် နောက်ခံ ဇာတ်လမ်း ပါနေ၏။

သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း ရှိ မင်းဘူးမြို့ ကျောင်းတော်ရာစေတီ တည်ရာအရပ်၌ ကြွရောက် သီတင်းသုံး နေတော်မူခဲ့သည်။ မဇ္ဈိမတိုင်းသို့ ပြန်မကြွမီ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော် အား အလုပ်အကျွေး ပြုခဲ့သော ဘောကျော်နှင့် ဘောသော ခေါ် ဘီလူးညီနောင် တို့အား လျောင်းတော်မူရာ မြသလွန်ကို ပူဇော်ရန် ပေးသနားခဲ့သည်။ စေတနာ အဟုန်ဇောကြောင့် ညီနောင်နှစ်ဖော်သည် မြသလွန်ကို ဌာပနာ၍ စေတီတစ်ဆူ အမြန်တည်ကြရာ မြတ်စွာဘုရားကို ပြုစုဖော် ပြုစုဖက် နှမဖြစ်သူ ဘီလူးမလေး အား အသိပေး ဖိတ်ခေါ်ရန် မေ့မိခဲ့ကြသည်။ ဤအတွက် နှမ ဘီလူးမသည် ညီနောင်တို့အပေါ် စိတ်နာ ငြိုငြင်ခဲ့ပြီး သူတို့နှင့် ခွဲ၍ တစ်တော ပြောင်းနေ သည်။ နောင်ဘဝ အဆက်ဆက်၌လည်း ညီနောင်တို့နှင့် လွဲရန် ဆုတောင်းသည်။

ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့အတွက် ကံကြမ္မာဆိုးမှာ ဤမျှနှင့် မရပ်။ အနုညာတ သာမည ဖြစ်သော အနိမ့်စား ဘီလူးနှစ်ကောင်က မြင့်မြတ် လှသော မြတ်စွာဘုရား၏ မြသလွန်တော်ကို မအပ်မရာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စေတီငယ် တည်ရလေသလောဟု သိကြားမင်းက အမျက်တော်ရှလေပြီး ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့ တည်ထားသော စေတီငယ်ကို ဝရဇိန်လက်နက် နှင့် ဖြိုခွင်း ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ထို့နောက် မြသလွန်တော်အား ကျောက်ဆောင် အတွင်း၌ သွင်းကာ တန်ခိုးနှင့် ဖုံးကွယ်ထားလိုက်၏။

မကြာမီ ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့ ကွယ်လွန်ကြရှာသည်။ ရင်ကွဲ ပက်လက်နှင့် ကွယ်လွန်ကြရှာသည်လောဟုမူ မသိ။ သမိုင်းက အထူးမဆို။

တမလွန်ဘဝတွင် ဘီလူးမလေးက မင်းသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ပန်းချီဆရာက ဘီလူးရုပ် ဆွဲ၍ ပြသည်တွင် ဘဝဟောင်းကို သတိရအောက်မေ့ပြီး ရင်ကွဲ၍ သေရှာသည် ဟူသတည်း။ ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့နှင့်ကား ပြန်မဆုံလေရတော့။

ဘောကျော်နှင့် ဘောသောတို့ကား လူ့ဘဝ၌ ကုန်သည်ညီနောင် ဖြစ်လာကြသည်။ လိုဏ်အတွင်းရှိ မြသလွန်တော်ကိုမူ စွာရ ရသေ့ကြီးများက စောင့်ရှောက်ထားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူကြွယ်ကြီးတစ်ဦးက မြသလွန်တော်ကို တူးဖော်၍ စေတီ တည်လိုသည်။ သို့ရာတွင် သလွန်ပိုင်ရှင် မဟုတ်သောကြောင့် အကြံမအောင်နိုင်ချေ။ ဖခင်၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးလိုသူ သူကြွယ်သမီးက သလွန်ပိုင်ရှင်အစစ်တို့ကို အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ လိုက်ရှာ၏။

အတိုချုံးဆိုရသော် အဆုံး၌ ဘောကျော်၊ ဘောသော ကုန်သည်ညီနောင်တို့နှင့် ဆုံစည်းမိကြသည်။ အစ်ကို ဘောကျော်သည် သူကြွယ်သမီးနှင့် လက်ထပ်ရသည်။ ထို့နောက် ညီနောင်နှစ်ဖော်တို့သည် မြသလွန် စေတီတော်ကြီး၏ ရှေးဦးဒါယကာများ ဖြစ်လာကြလေသတည်း။

ပန်းချီကားများကို ကြည့်၍ ဆုံးသောအခါ ကိုသက်ခိုင်က မောင်စောနောင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ မောင်စောနောင်၏ မျက်နှာတွင် သရော်သော အပြုံးကို မြင်ရ၏။

“ယုတ္တိရှိရဲ့လား ဆရာ”

“အနုပညာသဘော အရတော့ လွမ်းစရာ၊ ကြည်နူးစရာ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ပါပဲ မောင်စောနောင်”

“ကျွန်တော် သဘောကျတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဆရာ၊ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်က မြသလွန်တော်ကို ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောကို ပေးသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ တည်တဲ့ စေတီတော်ကို သိကြားမင်းက ဗီတိုသုံးပြီး ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်၊ သိကြားမင်း ဆိုတဲ့လူက လူတန်းစားလဲ ခွဲတယ်၊ အာဏာရှင်လဲ ဆန်တယ်၊ ဟဲ ဟဲ...”

မောင်စောနောင်၏ ရယ်သံတွင် သရော်ပြောင်လှောင်မှုသည် ပိုမို ထင်ရှားနေ၏။

“အင်း... မောင်စောနောင် မြင်တဲ့ အချက်က မဆိုးလှဘူး၊ ဆရာမှာလဲ စိတ်ဝင်စားမိတဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိတယ်”

“ဘာလဲ ဆရာ”

“ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောတို့ရဲ့ နှမ ဘီလူးမလေးခများပဲ၊ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ အစမှာတော့ ပါပြီး အဆုံးမှာတော့ မဆိုင်တော့ဘဲ လွဲရရှာတယ်။ မိန်းမသားတို့ရဲ့ အချစ်ဟာ ကြီးတတ်တယ်၊ အချစ်ကြီးရင် အမျက်ကလဲ ကြီးတတ်ပြန်သတဲ့၊ အေးချမ်းတဲ့ အချစ်ကနေ ပူလောင်တဲ့ အမျက် ဖြစ်ပြီး အငြိုးထားတဲ့ အမုန်းကြောင့် သံသရာ အဆက်ဆက် ကွဲကြရတာဟာတော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ ထင်တယ်ကွယ်”

ကိုသက်ခိုင်၏ စကားသည် မောင်စောနောင်၏ အသည်းနှလုံးမှ တစ်စုံတစ်ရာသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို မှန်သွားလေသလော မသိ။ မောင်စောနောင်သည် ဣန္ဒြေပျက်သွားပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ဦးမြသန်းက ပန်းချီကားများကို မော့ကြည့်လျက် ငြိမ်ရပ်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း စောင်းတန်းအဆုံးရှိ ပန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ မမြင့်ဝေနှင့် မတင်စန်းတို့က ပန်းများ ဝယ်နေကြ၏။

မောင်စောနောင်က ကြိုးစား တည်ငြိမ်ယူရသော အပြုံးနှင့် ဖြေ၏။

“အင်း... ဝမ်းတော့ ဝမ်းနည်းစရာပေါ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးက ဘုရင့်သမီးတော် ဖြစ်ပြီး ကျန်နှစ်ဦးက သာမန်လူတွေ ဖြစ်နေကြမှတော့ မတွေ့တာ... မကြုံတာ... မဆုံတာဟာ ကောင်းတယ်လို့ပဲ မှတ်ရမှာပါပဲ”

ကိုသက်ခိုင်က စဉ်းစဉ်းစားစားဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုနောက် စကားကို လွဲရန် ဦးမြသန်းဘက်သို့ လှည့်မေး၏။

“ဒါထက် ဦးမြသန်းက မြန်မာစာဌာနကမို့ မေးရဦးမယ်၊ မြသလွန်စေတီတော်ရဲ့ ထူးခြားချက်တွေကို သတိပြုမိရဲ့လား”

“ဘယ်လို ထူးခြားချက်မျိုးလဲ ဆရာ”

“ဥပမာ... ဆရာ ပြည်ရွှေဆံတော်ကို ရောက်ဖူးမလား မသိဘူး၊ ပြည်ရွှေဆံတော်ရဲ့ ထူးခြားချက်တစ်ခုက ခေါင်းလောင်းတွေပဲ၊ ပြည်ရွှေဆံတော်ဟာ ဗမာပြည်မှာ ခေါင်းလောင်းအများဆုံး စေတီတစ်ဆူ ဖြစ်တယ်၊ ဒုတိယထူးခြားချက်ကတော့ မြောက်ဘက် စောင်းတန်းက ခြင်္သေ့ကြီးတွေပဲ။ အဲဒီခြင်္သေ့ကြီးတွေရဲ့ ပုံစံက တောတွင်းက တကယ့် ခြင်္သေ့ပုံစံ၊ များသောအားဖြင့်က ဘုရားခြင်္သေ့ ဆိုရင် အမောက်တွေ အတွန့်တွေနဲ့ ပန်းချီခြင်္သေ့၊ ပန်းပုခြင်္သေ့

တွေပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီတောတွင်း ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီး တစ်ကောင်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်အောက်မှာ သားကောင်တွေ ရှိနေတယ်၊ ပါးစပ်ထဲမှာလဲ ကိုက်ရက် တစ်ကောင်။ ဒါကတော့ ပြည်ရွှေဆံတော်မှာ လူတိုင်း မြင်ပြီး လူတိုင်း သတိမပြုမိတဲ့ ထူးခြားချက်တွေပဲပေါ့။ အခု မြသလွန်မှာလဲ အဲဒီလို ထူးခြားချက် ရှိတယ်၊ အဲဒါကို ဆရာမေးတာပါ”

ဦးမြသန်းက ခေါင်းခါရင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံသည်။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် သတိမပြုမိဘူး ဆရာ”

မောင်စောနောင်ကမူ ဆင်ခြေတက် မေးသည်။

“အဲဒီလို စေတီတွေက ထူးခြားချက်တွေ သိရလို့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ ဆရာ”

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်စောနောင်၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ဦးရဲ့ လေ့လာမှု အမြင်ရှင်အောင် အထောက်အကူတော့ ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဦးမြသန်းကသာ စိတ်ဝင်စားစွာ တောင်းပန်သည်။

“မြသလွန်ရဲ့ ထူးခြားချက်တွေကကော ဆရာ”

“မြသလွန်စေတီတော်ရဲ့ ပထမ ထူးခြားချက်က ဖိနပ်တော်ဟာ သလွန်ပုံစံ ဖြစ်တာပဲ၊ ဒါကိုတော့ လူတိုင်း သတိမပြုမိကြမယ်၊ တခြား ထူးခြားချက်တွေကိုတော့ အလွယ်တကူ မတွေ့ကြဘူး၊ လာ လာ... ဆရာ ပြမယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ရှေ့ဆောင် ခေါ်ငင်သွားသဖြင့် ဦးမြသန်းနှင့် မောင်စောနောင်သည် လိုက်ပါသွားကြ၏။

ကိုသက်ခိုင်က နတ်ရုပ်ကြီးလေးပါး ရှိသော တံခွန်တိုင် ရှိရာ၌ ရပ်လိုက်၏။ နတ်ရုပ်များကို ညွှန်ပြပြီး ပြောသည်။

“သေသေချာချာ ကြည့်ကြလေ၊ မြန်မာပြည် ဘုရားတကာမှာ တွေ့ရတဲ့ နတ်ရုပ်တွေက လူ့အရုပ်လောက်ပဲ ရှိကြတယ်၊ လူ့အရုပ်ထက် မြင့်တောင် အချိုးအစားက လူ့အချိုးအစားပဲ၊ ဒီက နတ်ရုပ်တွေက လူ့အချိုးအစား မဟုတ်ဘူး၊ ရှည်တယ်၊ သွယ်တယ်၊ မြင့်တယ်၊ မားတယ်၊ မြသလွန် ဗိသုကာတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်တယ်”

မောင်စောနောင်က နတ်ရုပ်ကြီးများကို ပြုံးကြည့်နေ၏။ ဘာမျှမူ မဝေဖန်တော့။ ဦးမြသန်းကမူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကြည့်နေသည်။

“ကဲ...လာကြ၊ မြသလွန်ရဲ့ တတိယ ထူးခြားချက်ကို ကြည့်ကြရအောင်”  
ကိုသက်ခိုင်က စောင်းတန်းအတိုင်း စေတီတော် ရှိရာသို့ ရှေ့ဆောင်  
သွားသောကြောင့် ကျန်နှစ်ဦးက လိုက်ကြပြန်သည်။

ဦးမြသန်းက ကိုသက်ခိုင်ကို အံ့ဩမိသည်။ မူလက သူသည် မကွေး  
မြို့ လမ်းညွှန်သူအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် လိုက်လာခဲ့၏။ ယခုမူ ကိုသက်ခိုင်က  
လမ်းညွှန် လုပ်နေသည်။ ကိုသက်ခိုင်၏ အမူအရာမှာလည်း ရွှင်လန်း တက်ကြွ  
လျက် ရှိနေကြောင်းကို မယုံနိုင်ဖွယ် တွေ့နေရ၏။

ဘုရားစောင်းတန်း အဆုံး၌ မမြင့်ဝေနှင့် မတင်စန်းတို့က ပန်းများ  
ဝယ်ပြီး၍ အဆင်သင့် ရပ်စောင့်နေကြ၏။

ကိုသက်ခိုင်ကမူ သူတို့နှစ်ဦးအား အပြုံးနှင့်သာ အသိအမှတ်ပြုပြီး  
စောင်းတန်းထိပ်ရှိ ရုပ်တုနှစ်ခုအနက် တစ်ခုရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ သူသည်  
ရုပ်တုကို ကြင်နာယုယစွာ ပွတ်သပ်ကြည့်၏။

ရုပ်တု နှစ်ခုလုံးကို ထုံးဖြူ သုတ်ထားသည်။ မျက်နှာ အသွင်အပြင်  
များမှစ၍ အမွေးအမှင်များကို ပေါ်အောင် ထုထားပုံကား မျောက်ဝံကြီးများ၏  
သဏ္ဍာန် ပေါ်နေစေသည်။

ဦးမြသန်းက ကိုသက်ခိုင်ကို လှမ်းပြောသည်။

“အဲဒါ... ဘောကျော်နဲ့ ဘောသော ရုပ်တုတွေ ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကလဲ အဲဒါကို ပြချင်လို့၊ ဘီလူးဆိုရင် ကျန်တဲ့  
ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အချွန်တွေ အတက်တွေ အကောက်တွေ အလိမ်တွေနဲ့  
ယိုးဒယားပန်းချီ ဘီလူးတွေချည်းပဲ၊ မြသလွန်ကျမှ ဘီလူးနှစ်ကောင်ဟာ ခြင်္သေ့  
နေရာ ဝင်ယူတယ်၊ ဘီလူးနှစ်ကောင်ရဲ့ အသွင်ကိုလဲ ပန်းချီဘီလူးအဖြစ် မထုဘဲ  
မျောက်ဝံနဲ့ တူအောင် ထုပြထားတယ်၊ အဲဒါက မြသလွန် စေတီတော်ရဲ့ တတိယ  
ထူးခြားချက်ပဲ”

ဦးမြသန်းက ကိုသက်ခိုင်ကို အံ့ဩစွာ ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ရယ်၍  
ကောက်ချက်ချသည်။

“ဧကန္တ... ဆရာ မကွေးနဲ့ မြသလွန်ကို ရောက်ဖူးပြီးသား ဖြစ်ရမယ်၊  
ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ဆိုပါတော့ ဦးမြသန်း”

“ဘယ်တုန်းကလဲ ဆရာ”

“အတိတေ... ရှေးအတိတ်ဘဝက ဆိုပါတော့ကွယ်”

“ဘယ်လို ဆရာ... အတိတေ ရှေးအတိတ်ဘဝက...”

“ဟုတ်တယ်... ဆိုပါတော့၊ ဘောကျော် သို့မဟုတ် ဘောသော ဘဝက”

ဦးမြသန်းက ရယ်သည်။ မောင်စောနောင်ကမူ မရယ်ဘဲ ကိုသက်ခိုင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

မမြင့်ဝေနှင့် မတင်စန်းတို့က သူတို့ ပြောနေသည်ကို နားမလည်။ သို့ရာတွင် နားစွန်နားဖျား ကြားသမျှနှင့် ဦးမြသန်းနှင့်အတူ လိုက်ရယ်ကြ၏။

အားလုံးသည် စေတီရင်ပြင်တော်ပေါ် တက်ခဲ့ကြသည်။

မမြင့်ဝေနှင့် မတင်စန်းတို့က ယောက်ျားအဖော်များကို ပန်းဝေပေး၏။

ကိုသက်ခိုင်နှင့် ဦးမြသန်းတို့က မိမိတို့အတွက် ရသော ပန်းများကို လက်တွင် ကိုင်၍ စေတီတော်ခြေရင်းတွင် ခူးညွတ်လျက် ထိုင်ရင်း ရှိခိုးသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် မတင်စန်းကလည်း ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၍ ပန်းဖြင့် ဘုရားကို ပူဇော်နေ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် စေတီတော်ကို ပန်းကိုင်သည့် လက်နှင့် ဦးသုံးကြိမ် ချပြီးနောက် ဘေးဆီသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည်။

မတင်စန်းသည် မျက်လုံးမှိတ်၊ မျက်လွှာချ၍ ဘုရားရှိခိုးနေသည်။

ဦးမြသန်းကလည်း ထိုနည်းအတူပင်တည်း။

သို့ရာတွင် မမြင့်ဝေကား ရပ်လျက် ရှိသေးသည်။ မမြင့်ဝေသည် ပန်းစည်းကို ခွဲလျက် မောင်စောနောင်ကို ပေးနေသည်။

မောင်စောနောင်က လက်နောက် ပစ်ထားသည်။ မမြင့်ဝေ ပေးသော ပန်းကို မယူ။ သူ့အသံကလည်း မာမာ ထွက်လာနေ၏။

“တော်စမ်းပါ မမြင့်ရယ်၊ ကျေးဇူးပြုလို့ တော်လိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်တုန်းကများ ကျွန်တော်က ရူးဖူးလို့လဲ၊ မမြင့်တို့ ထိုင်ရှိခိုးနေတဲ့ အုတ်ခဲပုံကြီးကို ရွှေမကလို့ စိန်ချထားထား ဘယ်လောက် ရှိခိုး ရှိခိုး ဘာအကျိုးတွေက လာမှာမို့လဲ”

မောင်စောနောင်သည် စကားအဆုံး၌ ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

မမြင့်ဝေ တစ်ယောက်တည်း ပန်းစည်းကို ကိုင်လျက် ငြိမ်ကျန်ရစ်သည်။

ခဏ၌မူ မမြင့်ဝေ၏ မျက်နှာတွင် မဲ့ပြုံးလေး ပေါ်လာသည်။

မမြင့်ဝေက ပန်းစည်းကို စေတီအခြေရှိ ပန်းအိုးတစ်ခုတွင် ထိုးစိုက် လိုက်ပြီး ရင်ပြင်၌ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်လျက် ရိုသေစွာ ရှိခိုးနေရှာသည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်ပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံပြုသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ အသွင်တော်ကို ရှေးဦးစွာ ပူဇော်သည်။ ထို့နောက် သူ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လေသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်အနန္တကို ရှိခိုးသည်။ အဆုံး၌မူ မြတ်စွာဘုရား၏ အတိုင်းမရှိသော မေတ္တာတော်ဂုဏ်ကို နှလုံးသွင်းကာ အတုယူ ပွားများပြီး စေတီတော်ကို ဦးသုံးကြိမ် ချသည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် ဘုရားရှိခိုးခြင်းအမှု ပြီး၍ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်သောအခါ ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းတို့ကိုမူ မတွေ့ရတော့။ မမြင့်ဝေ ကား ဘုရားရှိခိုးဆဲတည်း။

ကိုသက်ခိုင်သည် ထူးဆန်းသော ကရုဏာတစ်မျိုး ရင်၌ ပေါ်လာရင်း ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ ထိုင်ကာ ဘုရားရှိခိုးနေသည့် မမြင့်ဝေ၏ ကိုယ်နောက်ပိုင်းကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်မိ၏။

မမြင့်ဝေသည် အဘယ်ဆုများကို ပန်နေလေပါသနည်း။ ဘောကျော် နှင့် ဘောသောတို့၏ နှမငယ် ပန်သွားသည့် ဆုမျိုးကား မဖြစ်နိုင်တန်ရာ။ ဖြစ်လည်း မဖြစ်တန်ရာ။ အမှန်မှာ ယနေ့ စွန့်ပစ် ရှောင်ထွက်သွားသူကား နှမ မဟုတ်၊ မောင်တစ်ယောက် သာလျှင်တည်း။ ဗုဒ္ဓ၏ ပရိဘောဂ စေတီတော် မြတ်ကြီးကိုပင် အုတ်ပုံကြီးဟု မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ခေါ်သွားသော မောင် တစ်ယောက် သာလျှင်တည်း။

ကိုသက်ခိုင်က လက်တွင်းမှ ပန်းကို ညောင်ရေအိုး တစ်ခုတွင်း၌ စိုက်လှူခဲ့ပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ မမြင့်ဝေကလည်း ဘုရားရှိခိုးပြီး၍ နေရာမှ ထလျက်သား ရှိနေ၏။

ကိုသက်ခိုင်နှင့် မမြင့်ဝေတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦး အတန် ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ခေတ္တခဏပင်ဖြစ်စေ နှစ်ဦးလုံး၏ ရင်မှာ ချမ်းမြေ့ နေကြ၏။ နှစ်ဦးလုံး၏ မျက်နှာများမှာလည်း သိမ်မွေ့ ကြည်လင်နေကြ၏။ နှစ်ဦးလုံး၏ မျက်လုံးများကလည်း ပျော့ပျောင်း တည်ငြိမ်နေကြပေသည်။

မမြင့်ဝေက မျက်လွှာ အသာချပြီး တိုးတိုးညင်ညင် ဖိတ်ခေါ်၏။  
 “လာ... ဆရာ၊ မြစ်ကမ်းရဲ့ ရှုခင်းတွေ သွားကြည့်ကြရအောင်”  
 မမြင့်ဝေက စေတီတော်ကို ပတ်၍ ရှေ့ဆောင် ခေါ်သွားသည်။  
 စေတီတော် ရင်ပြင်၏ အနောက်ဘက် အုတ်တံတိုင်း ဘောင်အနီး  
 တွင် ဦးမြသန်း၊ မတင်စန်းနှင့် မောင်စောနောင်တို့က ရပ်နေကြသည်။  
 မမြင့်ဝေက မောင်စောနောင်၏ အနားတွင် ကပ်၍ သွားရပ်သည်။  
 မောင်စောနောင်က လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ သူ ငေးလျက်ရှိရာသို့ ငေးမြဲ ငေးနေ  
 သည်။

ကိုသက်ခိုင်က ဦးမြသန်း၏ ဘေးတွင် ရပ်ပြီး ရှုခင်းကို လှမ်းကြည့်  
 သည်။ ရှုခင်းကား အံ့မခန်းပေတည်း။

မြစ်ကမ်းခြေသည် အောက်၌ အတန်ဝေးစွာ ရှိနေသည်ကို မြင်ရမှ  
 မြသလွန်စေတီ တောင်တော်၏ အမြင့်ကို သတိပြုမိနိုင်သည်။ တောင်တော်  
 ကမ်းပါး၏ အခြေမှစ၍ သဲသောင်ပြင်သည် ပြန့်၍... ပြော၍... ကျယ်၍...  
 သွယ်တန်း ပြေးနေသည်။ နွေဖြစ်သဖြင့် မြစ်ပြင်ဝယ် သဲသောင်တို့သာ စိုးမိုးနေ  
 သည်။ မည်သို့ကြည့်ကြည့် သဲသောင်ဝါဝါတို့သာ စိုးမိုးနေသည်။ သဲသောင်  
 ဝါဝါတို့သည် တစ်ချီတစ်ချီတွင် ငွေရောင်များကို ပြက်ပြလေသေးသည်။ သဲသောင်  
 တို့သည် ဝိုက်ကာ ဝေ့ကာ ဝန်းကာ ချွန်းကာနှင့် မြစ်ရေပြာပြာကို သိမ်မွေ့စွာ  
 ဆုံတွေ့ စပ်ဟပ်ကြ၏။

မြစ်မင်းဧရာသည် ဂုဏ်နိမ့်မာန်ချကာ သေဝပ် ငြိမ်သက်စွာ စီးဆင်း  
 နေ၏။ ယဉ်ကျေးအေးဆေးစွာ ကွေ့လည်နေ၏။

မြစ်ရေပြာနှင့် သဲသောင်ဝါသည် ကျွမ်းကျင်သော ပန်းချီဆရာ၏ လက်ရာ  
 ပမာ လှလှပပ သဟဇာတ ဖြစ်နေကြသည်။ ဤသဘာဝအလှ ပန်းချီကို သောင်ပြင်  
 မြေနှုတ်ထက် စိုက်ပျိုးထားသော လူ၏ လက်ရာ ဖြစ်သည့် စိမ်းနက်နက်  
 မြမှောင်မှောင်သော ကိုင်းခင်းများက ကူစွက် အားဖြည့်ပေးနေသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းမှ မင်းဘူးမြို့ မြစ်ကမ်းပါးကလည်း မြင့်လေသည်။  
 ပါးလွှာသော မြူကမ္ဘာလားကို ခွင်း၍ မြို့၏ အဆောက်အအုံများနှင့် မြတ်စွာ  
 ဘုရားသခင်ကို ဘောကျော်၊ ဘောသောတို့ အလုပ်အကျွေး ပြုရာ မူလဌာနေ  
 ကျောင်းတော်ရာ စေတီကိုလည်း လှမ်း၍ ဖူးမြင်နေရသည်။ မင်းဘူးမြို့ အနောက်

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း တစ်လျှောက်ဆီ၌ ပြာမှိုင်းဝေရီသော တောင်တန်းကြီးများကို လည်း လွမ်းမော ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် မြင်နေရသေးသည်။

ဦးမြသန်းက စတင် စကားဆို ရှင်းပြ၏။

“ဒီနေရာမှာ ဧရာဝတီမြစ်ဟာ ဝိုက်ပြီး ကွေ့နေတယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့်လဲ မြစ်ကွေ့ နောက် မြစ်ကွေး... နောက် မကွေးလို့ ခေါ်တယ်လို့ အဆို ရှိတယ်၊ အင်းလေ... ဆရာ သိပြီး ဖြစ်မှာပါပဲ”

ကိုသက်ခိုင်က ရယ်ရင်း ဖြေသည်။

“မြစ်ကွေ့... မြစ်ကွေးကနေ မကွေး ဖြစ်လာပုံကတော့ ယုတ္တိရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ကိုင်း တို့... စကု တို့... မြေထဲ တို့... နာမည်ရလာပုံ ဇာတ်လမ်းကိုတော့ ဆရာ သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဘယ်လို ဆရာ”

“တကောင်းကနေ စူဠာသမ္ဘဝ မဟာသမ္ဘဝတို့က စုန်ဆင်းလာကြ သတဲ့၊ စစ်ကိုင်းကို ရောက်တော့ စစ်ပင်ကြီး ကိုင်းနေတာမို့ စစ်ကိုင်းလို့ တွင် လာသတဲ့၊ စကု ရောက်တော့ မျက်လုံးတွေကို စကုတာမို့ စကုလို့ တွင်ပြန် သတဲ့၊ မြေထဲ ရောက်တော့ မင်းသားနှစ်ပါးက မျက်လုံး စမြင်ကြတာမို့ အလို... မိုးကား အဖုံး မြေက အထဲပါကလား... လို့ ဥဒါန်းပြုတာမို့ မြေထဲလို့ တွင်ပြန် ပါရောတဲ့၊ ခက်တာက စူဠာသမ္ဘဝ မဟာသမ္ဘဝတို့က ဘာစကား ပြောကြသလဲ၊ မြန်မာစကား ပြောကြတယ် ဆိုရင်တော့ ငြင်းစရာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စူဠာသမ္ဘဝ တို့ ခေတ်နဲ့ ပုဂံခေတ်ကြားမှာ သရေခေတ္တရာ ခေတ်ကြီးက ခံနေသေးတယ်၊ သရေခေတ္တရာခေတ်မှာက ပျူစကား သုံးတယ်၊ ဒီတော့ စစ်ကိုင်း... စကု... မြေထဲ... တို့လို မြန်မာဝိသနေတဲ့ မြို့နာမည်တွေအတွက်က စဉ်းစားစရာ ဖြစ် နေတယ်”

ဦးမြသန်းက ငြိမ်စဉ်းစားနေခိုက် မတင်စန်းက ဝင်မေးသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် စစ်ကိုင်း... စကု... မြေထဲတို့ကို ဘာကြောင့် စစ်ကိုင်း... စကု... မြေထဲလို့ ခေါ်ရတယ် ဆိုတာ ဆရာမှာ သိအိုရီတစ်ခုခု ရှိနေသလား”

“မရှိသေးပါဘူး မတင်စန်း၊ ဆရာက စဉ်းစားစရာလို့ ပြောတာပါ၊ စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ပျဉ်းမနားကို ဘာကြောင့် ပျဉ်းမနားလို့ ခေါ်တယ် ဆိုတာကို လူနောက်တွေက ဟောဒီလို ဖွင့်ဆိုပြကြတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ပျဉ်း လို့တောင်မှ မနားနဲ့တဲ့၊ နားမိရင် အခိုးခံရမယ်၊ အလှခံရမယ်... စသည်ပေါ့လေ။”

စင်စစ်တော့ ဟာသလုပ်ရင်းက ပျဉ်းမနားမြို့နဲ့ ပျဉ်းမနားမြို့သားတွေကို သက်သက် စော်ကားသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာလို့ ပျဉ်းမနားကို ပျဉ်းမနားလို့ ခေါ်ရသလဲ”

“ဒီအတွက်တော့ ရှင်းပါတယ် မတင်စန်း၊ ပျဉ်းမနား ဆိုတာက အမှန်မှာ မြန်မာစကား မဟုတ်ဘူး၊ ရှမ်းစကားပဲ။ ပျဉ်းမနား တည်နေရာဟာ ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ မြန်မာပြည် ခရီးစပ်ကြားမှာ ရှိနေတာကိုလဲ သတိပြုသင့်တယ်။ အမှန်က ပျဉ်းမနား ဆိုတာက အနီးစပ်ဆုံး မြန်မာသံနဲ့ ထွက်ရရင် ပင်းမုန်န ဆိုတဲ့ ရှမ်းနာမည်ပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုတဲ့လဲ ဆရာ”

“ရှမ်းပြည်နယ်မှာ မြို့တွေ နာမည်ပေးရင် ရေကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ကိုလည်းကောင်း၊ စခန်းကို လည်းကောင်း အစွဲပြုပြီး ပေးတတ်ကြတယ်။ ရေ... သို့မဟုတ် မြစ်၊ ချောင်းတို့နဲ့ စပ်ဆိုင်လာရင် နမ့် ဆိုတာ ပါလာတယ်။ နမ့် ဆိုတာက ရေကို ပြောတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ နမ့်ဆိုင်းတို့... နမ့်ဆန်တို့ ဆိုတဲ့ မြို့နာမည်တွေ ပေါ်လာတယ်။ တောင်ကို လွိုင် ခေါ်တယ်။ လွိုင်လင်တို့... လွိုင်လုံတို့... လွိုင်ကော်တို့ဟာ နမူနာပေါ့။ တောင်ကြီးမြို့ကို ရှမ်းလို လွိုင်လုံ လို့ ခေါ်ရမယ်။ လွိုင် ဆိုတာက တောင်... လုံ ဆိုတာက ကြီးတာ၊ လွိုင်လင်ကျ တော့ လွိုင် ဆိုတာက တောင်၊ လင်(လီယံ) ဆိုတာက ချွန်တာ၊ တောင်ချွန် မြို့ပေါ့။ စခန်းကိုတော့ ပင်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဥပမာ- ပင်းလုံမြို့ ဆိုပါတော့၊ ပင်း ဆိုတာက စခန်း... လုံ ဆိုတာက ကြီးတာ၊ ဒီတော့ ပင်းလုံမြို့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က စခန်းကြီးမြို့လို့ ရတယ်။ ဇေယျဒီပနိမိတ္တပဲ၊ ပြည်ထောင်စုကြီးဟာ စခန်းကြီးမြို့ မှ စတင်ပေါက်ဖွားခဲ့တယ်”

“ပျဉ်းမနားနဲ့ ပင်းမုန်န အကြောင်း ဆက်ပါဦး ဆရာ”

“ပင်း ဆိုတာက စခန်းပဲ၊ မုန် ဆိုတာက အသီးကို ခေါ်တာ၊ န ဆိုတာက ဖန်ခါး၊ ဒီတော့ ပျဉ်းမနား သို့မဟုတ် ပင်းမုန်န ဆိုတာဟာ ဖန်ခါးသီး စခန်း လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒီအယူအဆကို အထောက်အကူ ပေးတဲ့ အချက်က ပျဉ်းမနား နားမှာ နမ့် အစပျိုးတဲ့ ရွာတွေ ရှိနေတယ်”

ဦးမြသန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင် နေရာမှ ကောက်ချက်ချ၏။

“အင်း... ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ အမည်တွေ... ဝေါဟာရတွေရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကို လိုက်ရင် ပြည်ထောင်စုတိုင်းရင်းသား လူမျိုးတွေရဲ့ စကားကို ရှေးဦးစွာ ဦးတည် အလေးပြုရမှာပေါ့နော်”

“မှန်တယ် ဦးမြသန်း၊ အဖြေမရှိတာနဲ့ နိုင်ငံခြား စကားတွေကို ဇွတ်ယူ ဝိဂြိုဟ်ပြုတာကတော့ မလိုလားအပ်ဘူး၊ စကားစပ်ပြန်တော့ ရယ်စရာတစ်ခု ပြောရဦးမယ်”

“ပြောပါ ဆရာ”

“ကြည့်မြင်တိုင်နဲ့ ပုဇွန်တောင်တို့ အမည်တွင်လာပုံ ရယ်စရာ လုပ်ထားတာလေ၊ ရန်ကုန်ကို အင်္ဂလိပ်ရေတပ်က ဝင်သိမ်းတော့ မြန်မာတွေက စစ်သင်္ဘောတွေကို တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်ကြသတဲ့၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက် ဆိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘော ကပ္ပိတန်က သဘောကောင်းတော့ မြန်မာတွေကို သင်္ဘောပေါ် ဖိတ်ခေါ်သတဲ့၊ ဖိတ်ခေါ်ပုံက ကမ်းအင်ဒိုင်း... ကမ်းအင်ဒိုင်း (Come and dine) ကြွကြပါ၊ ညစာလဲ သုံးဆောင်သွားကြပါလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကမ်းအင်ဒိုင်းကနေ ကြည့်မြင်တိုင် ဖြစ်လာသတဲ့”

ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းတို့က ရယ်ကြသည်။ ကိုသက်ခိုင်က ဆက်ပြောသည်။

“ပုဇွန်တောင်ဘက် ဆိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘော ကပ္ပိတန်ကတော့ စိတ်တိုတတ်သတဲ့၊ မြန်မာတွေက သင်္ဘောပေါ် တက်ကြည့်တော့ ကပ္ပိတန်က သူ့တပ်သားတွေကို ဒေါသတကြီးနဲ့ အမိန့်ပေးသတဲ့၊ သူ့အမိန့်က ပွတ်ရှုဟင်းဒေါင်း.. ပွတ်ရှုဟင်းဒေါင်း (push him down) ဒီကောင်ကို တွန်းချလိုက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ပွတ်ရှုဟင်းဒေါင်းကနေ ပုဇွန်တောင် ဖြစ်လာရသတဲ့”

မတင်စန်းက မျက်ရည်များ စို့အောင် ရယ်ရင်း-

“ဆရာကလဲ ကြံကြံဖန်ဖန် ရယ်စရာ ပြောတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

“ရယ်စရာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မတင်စန်း၊ ဒီသဘောက မြန်မာပညာရှိ တချို့မှာ တကယ် ဖြစ်နေတာ၊ မြန်မာစကား တစ်ရပ်ရဲ့ အခြေအမြစ်ကို ရှာချင်ရင် ပါဠိတို့ သင်္သကရိုက်တို့ထဲမှာပဲ လိုက်ရှာကြတယ်၊ မတွေ့ရင်တောင်မှ နီးစပ်ရာ ပါဠိ၊ သင်္သကရိုက်ကနေ ဇွတ်ဆွယ်ယူပြီး ဝိဂြိုဟ်ပြု အနက်ဖွင့်ကြ

တာပဲ၊ အမှန်က မြန်မာရဲ့ ညီအစ်ကိုတွေဖြစ်တဲ့ ကချင်၊ ချင်း၊ မွန်၊ ရှမ်းတို့ရဲ့ စကားတွေမှာသာ အရင်ရှာဖို့ သင့်တာ”

ဦးမြသန်းကမူ ရယ်ရင်းက ထောက်ခံသည်။

“ဆရာ ပြောတာ မှန်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့်လဲ အခု ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာဌာနဟာ မြန်မာစာဌာနလို့ အမည်ခံထားပေမယ့် တိုင်းရင်းသား ဘာသာတွေကိုပါ ထိထိရောက်ရောက် လေ့လာနိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်၊ ဆရာလဲ သိပြီးရောပေါ့”

ကိုသက်ခိုင်က ခေါင်းညိတ်၏။

စကားစ ခေတ္တ ပြတ်သွားကြသည်။ စကားစ ပြတ်သွားစဉ် ကိုသက်ခိုင် က မောင်စောနောင်တို့အား လှမ်းကြည့်သည်။

စောစောက မိမိဘာသာ စကားကောင်းနေစဉ်ကမူ သတိမပြုမိ။ ယခု သတိပြုမိခါမှ မောင်စောနောင်နှင့် မမြင့်ဝေတို့မှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို အကြိတ်အနယ် ပြောဆိုနေကြမှန်း တွေ့ရသည်။

ကိုသက်ခိုင်တို့ ရပ်နေရာမှာ တံတိုင်း၏ ဗဟိုခန့်တွင် ဖြစ်၏။ မောင်စောနောင်နှင့် မမြင့်ဝေတို့ ရပ်နေရာကား တံတိုင်း၏ လက်ယာဘက် အစွန်ထောင့်နား၌ ဖြစ်၏။

စောစောကမူ ဘာတွေ ပြောဆိုနေကြသည် မသိ။ ကိုသက်ခိုင် သတိ ပြုမိချိန်၌ မောင်စောနောင်၏ အသံသည် ပေါ်လာ၏။ အသံ၌ မခံချင်မှု ရော၍ ဒေါသဟုန် ပါသောကြောင့် ကိုသက်ခိုင် ကြားသာရုံ ကျယ်နေ၏။

“ခက်တယ် မမြင့်ရာ... သိပ်ခက်တာပဲ၊ ကျွန်တော်က မလိမ္မာလို့ ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ”

မမြင့်ဝေက တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် တိုးတိုးပြော သည် ဖြစ်သောကြောင့် ကိုသက်ခိုင် မကြားရ။

ကိုသက်ခိုင်က ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းတို့ကို ကြည့်မိ၏။ ဦးမြသန်း နှင့် မတင်စန်းတို့က လှုပ်ရှားမှုကင်းသော မျက်နှာထားများနှင့် မင်းဘူးဘက် ကမ်းသို့ လှမ်းငေးနေကြ၏။ အမှန်စင်စစ်မှာ လှမ်းငေးနေကြခြင်း မဟုတ်။ မျက်နှာ လွှဲနေကြခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ မောင်စောနောင်၏ စကားကိုလည်း ကြားကြမည်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤအဖြစ်မျိုးကို ကြုံဖူး၊ တွေ့ဖူးသော ဟန်လည်း ပေါ်နေကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အမူအရာကို ကိုသက်ခိုင်က ဤသို့လျှင် ရိပ်စားမိသည်။

မောင်စောနောင်၏ အသံ ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“ဪ... သနားလို့... ဟဲ ဟဲ၊ မသနားပါနဲ့ မမမြင့်ရယ်၊ ဒီလို ပြောစတမ်း ဆိုရင် မမမြင့်တို့ကိုလဲ ကျွန်တော်က ပြန်သနားမိတယ်၊ ကုန်ကုန် ပြောမယ် လေ၊ ကြိုးတော့ ကြိုးစားနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမမြင့်တို့ အထင်ကြီးနေတဲ့ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့မရရင်လဲ ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး”

ဤအချိန်အထိ မမြင့်ဝေသည် တံတိုင်းပေါ် လက်ထောက်၍ ခေါင်း ကလေး ငုံ့လျက်ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်စောနောင်၏ နောက်ဆုံးစကား ကြောင့် ကိုယ်လေး မတ်လာ၏။ မောင်စောနောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြောရန် ခေါင်းလည်း ငဲ့လာ၏။ ခေါင်းငဲ့စဉ်တွင် မျက်လုံးများက ကိုသက်ခိုင်ကို လှမ်းမြင် သွားသည်။

ကိုသက်ခိုင်က လျင်မြန်စွာပင် ဦးမြသန်းတို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ရယ်မော ဆိုသည်။

“စကားကောင်းလိုက်ကြတာနဲ့ ဆရာ လုပ်ချင်တာလေးတွေ မလုပ်မိ သေးဘူး ကဲ ကဲ...”

“ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ဆရာ”

ဟု ဦးမြသန်းက မေးသည်။

“ဪ... မြသလွန်ပေါ်ကနေ ကြည့်လို့ မြင်ရတဲ့ ရှုခင်းကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ထားသလို အသေးစိတ် မျက်လုံးထဲမှာ မှတ်မိအောင် ကြည့်မလို့ပါ”

ဦးမြသန်းက ရယ်ပြီး မေး၏။

“ဘာလဲ ဆရာ... နောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးရင် ဖော်ပြနိုင်အောင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ အဲဒီလောက် အပင်ပန်းခံ မှတ်ထားတာတောင်မှ မှတ်ဉာဏ် ဆိုတာ ရွေ့တတ်တော့ တစ်ခါတလေ အမှားတွေ ပါသွားတာကို စာဖတ်ပရိသတ်က ထောက်ပြမှ သတိပြုမိတယ်”

“ဆရာ့ နောက်ဝတ္ထုက ဘာအကြောင်းလဲ ဆရာ”

ဟု မတင်စန်းက စုံစမ်းသည်။

“အဲ... ဘယ်လို ပြောရပါ့မလဲ၊ နေဦး... အင်း... စဉ်းစားမိပြီ၊ ဘောကျော် ဘောသောနဲ့ သူတို့ရဲ့ နှမအကြောင်းပဲ မတင်စန်း”

ကိုသက်ခိုင်သည် စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီး နေရာမှ ခွာ၍ ဟိုဟို သည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်၏။

ပထမ တောင်ဘက်တွင် အရှေ့ဘက်သို့ ကွေ့ဝင်ချိုးသွားသော မြစ်၏ လမ်းစဉ်၊ ထို့နောက် မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ မင်းဘူးဆီ၊ အဆုံး၌ မြစ်ရေ ပြာပြာ သဲသောင်ဝါဝါနှင့် စိမ်းမှောင်မှောင် ကိုင်းခင်းများကို ဝိုက်ဝေ ဖြတ်သန်းပြီး မြောက်ဘက်ဆီ... ။

ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်လုံးများက အရှိန် ရုတ်တရက် တန့်ကာ ထိုးဆိုက်ရပ်သွား၏။ နှလုံးသည်လည်း ပြင်းစွာ တစ်ချက် ခုန်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ရပ်သွားသည်။ လူမှာလည်း မလှုပ်... မလှုပ်... မလှုပ်...။

တံတိုင်း၏ အစွန်ထောင့်၌ ရွယ်သည်ဟု ဆိုရမည့် မောင်စောနောင်နှင့် မမြင့်ဝေတို့သည် အကြိတ်အနယ် ပြန်လည် ဆွေးနွေးနေကြဟန်တကား။ တံတိုင်း၏ အပြင် ဘုရားကုန်းတော်၏ တစ်ဖက် အတန်ငယ် နိမ့်ရာ၌ အရွက်စိပ်၍ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် ရှိသည်။ ပင်စည်ကို ခေါင်းမှီရင်း လုံမပျိုတစ်ဦးက ထိုင်နေ၏။ လုံမပျို၏ လက်တွင် ဖွင့်လှန်ထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။ လုံမပျို၏ မျက်လုံးများက စာအုပ်ပေါ်တွင် မစူးစိုက်၊ လည်တိုင်လေးကို ဆန့်၍ မျက်နှာလေးကို မော့ရင်း မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ငေးကြည့်သယောင် ရှိနေ၏။ လုံမပျို၏ ဘေးတွင် ထိုင်ရင်း လုလင်ပျိုတစ်ဦးက မျက်နှာကို လုံမပျို၏ နားအနီး ကပ်၍ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ နှလုံးသား၏ ဘာသာကို စကားသင်စ လေ့ကျင့်နေဟန်တကား။ သူတို့ကို လွန်လျှင်မူ ပန်းချီကားက ပိုမိုပြည့်စုံလာသည်။

မြစ်ကမ်းပါးထိပ် မြေကမူတစ်ခု၏ အစွန်း... သစ်ရိပ်အောက်၌ ယောက်ျားတစ်ဦးက ကိုယ်ကို ကိုင်းရင်း လက်တစ်ဖက်နှင့် အနောက်ဘက်သို့ ညွှန်ပြ၍ ရှင်းလင်း ပြောဆိုနေဟန်တကား။ သူ့လက်တစ်ဖက်က သမီးဟု သိသာနိုင်သော ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ပခုံးကို ယုယစွာ အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ သမီးငယ်သည် ဖခင် ပြောပြရာကို နားလည်သည်လော၊ နားမလည်သည်လော မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖခင် ညွှန်ပြရာကို မတ်တတ်လေး ရပ်ရင်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကလေး၏အနီး၌ မိခင်အရွယ်ရှိ မိန်းမသားတစ်ဦးက ဒူးမကွေးတကွေးနှင့် ခြေဆင်း၍ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ထိုမိန်းမသားက မကွေးတကွေး ရှိသော ဒူးများကို လက်ဖဝါးချင်း ယှက်၍ အားပြုဝန်းဝိုက်ထား

သည်။ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်တွင်မူ သမီးငယ်၏ လက်ကလေး တစ်ဖက်သည် အားယူ ထောက်ပြုထား၏။

ထိုမိန်းမသား၏ မျက်လုံးများက အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေ၏။ မှန်သည်။ အဝေးသို့... မင်းဘူး မြစ်ကမ်းဆီလည်း မဟုတ်။ မင်းဘူးမြို့ အနောက်ဘက်မှ တောင်တန်းပြာပြာများဆီသို့လည်း မဟုတ်။ အဘယ်ဆီသို့နည်း... အဝေးသို့... အဝေးသို့... ဟို အဝေးသို့... ကာယကံရှင်သာ ထိုအဝေးကို သိနိုင်လိမ့်မည် ထင်သည်... ထင်သည်။

ထိုမိန်းမသား၏ အသားက ဝါသည်၊ ဝင်းသည်၊ ကြည်သည်၊ လဲ့သည်၊ အထူးခြားဆုံးကား... သဘာဝအတိုင်း ခွေသော... နွယ်သော ပိတုန်းရောင်ဆံပင်တို့သည် ပယင်းရွှေရည် ပွတ်လဲ့ကြည်သော နဖူးလှလှထက် ညွတ်လျှောကျနေခြင်းပင်တည်း... ပင်တည်း။

သူတို့ကို မြင်မိသောကြောင့် ကိုသက်ခိုင်သည် မလှုပ်။ လုံးဝ မလှုပ်။ မောင်စောနောင်နှင့် စကားပြောနေရာမှ မမြင့်ဝေသည် မလှုပ်မရှားသော ကိုသက်ခိုင်၏ သဏ္ဍာန်ကို မြင်သွားသည်။ ကိုသက်ခိုင်ကမူ သူ့ကို ပြန်မြင်ဟန် မတူ။

မမြင့်ဝေသည် ကိုသက်ခိုင် စိုက်ကြည့်နေရာသို့ အမှတ်မထင် လိုက်ကြည့်မိ၏။ ခဏတွင်ပင် မမြင့်ဝေ၏ အမူအရာသည် လှုပ်ရှား တက်ကြွသွား၏။ နှုတ်မှလည်း အာမေဍိတ်သံ အဦးပြု၍ စကားများ ထွက်လာ၏။

“ဘုရားရေ... ကြည့်စမ်း၊ အစ်ကို ဘမြိုင်တို့ပါကလား၊ မောင်လေး မောင်စောနောင်... မင်းအစ်ကို ဘမြိုင်တို့ လင်မယားလေ၊ ကြည့်စမ်း... ညနေပိုင်းကျမှ မမမြင့်က မြို့ကို လိုက်ပြမလို့ ပြောထားတာ၊ ဘယ်က ကားရသလဲ မသိဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် မြင်းလှည်းနဲ့ လာကြသလား မသိဘူး၊ အတော်ပဲ အပြန် ခေါ်သွားရမယ်၊ နေဦး... ခဏနေဦး”

မမြင့်ဝေသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားသည်။ သူ့အစ်ကို ဘမြိုင်တို့ဆီ သွားမည်မှာ သေချာလှ၏။

မောင်စောနောင်ကလည်း ကိုသက်ခိုင်တို့ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ လှည့်ပြီး လျင်မြန်စွာ ပြော၏။

“ကဲ... မမမြင့်လဲ အစ်ကိုဘမြိုင်တို့ဆီ သွားပြီ၊ ကျွန်တော်လဲ ပြန်တော့မယ်၊ ဪ... ဆရာဦးသက်ခိုင်... ဆရာ ကိုထွန်းငွေဆီတော့ လာမယ် မဟုတ်လား”

ကိုသက်ခိုင်ကလည်း မှင်တက်မိရာမှ နိုးကြားလာ၏။ သူသည် ဆွဲငင် ထားဟန် မောင်စောနောင်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မောင်စောနောင်... ဆရာနဲ့ မောင်စောနောင် နှစ်ယောက် စီးပြီး စက်ဘီးနဲ့ မြို့ထဲ ပြန်နိုင်ပါ့မလား”

မောင်စောနောင်သည် ကိုသက်ခိုင်အား အံ့အားသင့်စွာ ပြန်ကြည့်ပြီး နောက် ဖြေသည်။

“ဘာပြုလို့ မပြန်နိုင်ရမှာလဲ ဆရာ၊ အဲ... ကုန်းအတက်တွေမှာတော့ ဆင်းတွန်းရမှာပေါ့”

“ကြိုက်ပြီ၊ မောင်စောနောင်နဲ့ ဆရာ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဦးမြသန်းရေ... မမြင့်ဝေ ပြန်လာရင် ဆရာ မောင်စောနောင်နဲ့ ပြန်သွားပြီလို့ ပြောပြလိုက်ပါ။ ဆရာ မြို့ထဲမှာ ကားမရောက်နိုင်တဲ့ နေရာတွေ ကြည့်စရာ ရှိသေးတယ်၊ မမြင့်ဝေ ကြည့်ရတာ ဆရာတို့ကို လိုက်ပို့ချင်တာနဲ့ သူ့အစ်ကို... အစ်မတွေကို ပစ်ထားခဲ့ရပုံ ပေါ်တယ်၊ အပြန်မှာ ကားကျပ်နေဦးမယ်၊ ဆရာ ကြည့်ချင်တဲ့ နေရာတွေကိုလဲ မမြင့်ဝေ လိုက်ပို့တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... သွားပြီ”

ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းတို့က ကိုသက်ခိုင်ကို နားမလည်နိုင်စွာ မျက်လုံးပြူး ကြည့်နေကြ၏။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် ဆရာ၊ ဆရာမငယ် တပည့်တို့သာ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့၏ ဆရာရင်း ကထိကကြီးတစ်ဦးကို ပြန်လှန်ဆင်ခြေ မကွန့်ဝံ့။ ပြီးတော့ သူတို့၏ ဆရာ ကထိကမှာ ရိုးရိုးကထိက မဟုတ်။ ဆန်းသော စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နေပေသေးသည်။

စာရေးဆရာ ဆိုသော သတ္တဝါ အမျိုးအစားတို့သည် လူတကာနှင့် မတူလေဟန်ပါတကား။

ဦးမြသန်းနှင့် မတင်စန်းတို့ အံ့သြ ကျန်ရစ်စဉ် ကိုသက်ခိုင်နှင့် မောင်စောနောင်က ထွက်ခွာသွားကြသည်။

မြသလွန်ကုန်းတော်၏ ထိပ်၌ စက်ဘီးကို ကိုင်ရင်း မောင်စောနောင် က ရပ်လိုက်၏။ ကုန်းတော်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် ချိုင့်တွင်းသို့ နိမ့်လျှော ဆင်းသွားသော လမ်းကို မြင်နေရ၏။

မောင်စောနောင်က စပြော၏။

mgyoe.com

“ဆရာ ဘားတန်းပေါ် ထိုင်၊ ကျွန်တော်က နင်းမယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ... ဆရာက နင်းမယ်၊ မောင်စောနောင်က ဘားတန်းပေါ် ထိုင်”

ရှေးဦးစွာအဖြစ် မောင်စောနောင်သည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အားရပါးရ ရယ်မောသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဆရာရေ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောမယ်၊ ဆရာက အသက်ကြီးတယ်၊ ကျွန်တော်က အသက်ငယ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာက ကထိကကြီး၊ ကျွန်တော်က ကျောင်းသားလေး၊ မမမြင့်က ကျွန်တော့်ကို မလိမ္မာဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ်၊ ဂုဏ်ရမီ ဝယုရမီ နားမလည်တဲ့အထိ ကျွန်တော် မမိုက်ကန်းသေးပါဘူး၊ ဒီတော့ ဆရာက ဘားတန်းပေါ်က ထိုင်၊ ကျွန်တော်က နင်းမယ်၊ ကျွန်တော် မောလို့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျတော့ ဆရာ နင်းပေါ့၊ ကျွန်တော်က ဘားတန်းပေါ်က ထိုင်လိုက်မယ်၊ စာချုပ်ပဲ ဆရာ... ကျေနပ်ရဲ့လား”

ကိုသက်ခိုင်ကလည်း အားရပါးရ ရယ်မောသည်။

“မောင်စောနောင် ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဟုတ်ပြီ တပည့်ရေ... ကိုင်းနင်းပေတော့”

မောင်စောနောင်က စက်ဘီးကို တွန်းပြီး တက်နင်းသည်။ ကိုသက်ခိုင်က လက်ကိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင် တွန်းပြီး အရှိန်ရမှ ဘားတန်းပေါ်သို့ ခုန်၍ တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်၏။

ကုန်းထိပ်၌ စိမ်းပြာရောင် ဟေး(လ်)မင်းကားလေးသည် ငြိမ်သက်စွာ မလှုပ်မယှက် ကျန်ရစ်နေသည်။

ရှေ့ဘားတန်း၌ ကိုသက်ခိုင်က ထိုင်လျက်...

မောင်စောနောင်က နင်းလျက်....။

စက်ဘီးသည် ကုန်း၏ ဆင်ခြေလျှောလမ်းအတိုင်း အရှိန်ပြင်းစွာ လိမ့်ဆင်း ခရီးနှင်လေသတည်း။

အခန်း - ၇

ဟိုဘက်ကမ်း သည်ဘက်ကမ်း

မကွေးမြို့ ဘောလုံးကစားကွင်းကြီး၏ တံတိုင်းဘေး တစ်လျှောက်အတိုင်း စက်ဘီးသည် ကွေ့ပတ်ပြီးနောက် ဆေးရုံကြီးရှေ့ ရောက်လာသည်။ ထိုမှသည် တောင်ဘက်သို့ အတန်ငယ် ဆက်လာပြီးနောက် ကင်းချောင်းအနီးတွင် ရပ်လိုက်၏။

မြသလွန်စေတီတော်မှ စထွက်လာစဉ်ကမူ မောင်စောနောင်က နင်းပြီး ကိုသက်ခိုင်က ရှေ့ဘားတန်း၌ ထိုင်လျက်ဖြစ်၏။ ယခုမူ ပြောင်းပြန်တည်း။

ကိုသက်ခိုင်က သူ့ခြေတံရှည်များကို ကားထောက်၍ စက်ဘီးကို တည်ငြိမ်ထားစဉ် ဘားတန်းပေါ်မှ မောင်စောနောင် ခုန်ချလိုက်၏။ မောင်စောနောင် မြေပြင်သို့ ရောက်မှ ကိုသက်ခိုင်က ထိုင်ခုံပေါ်မှ ဆင်းပြီး စက်ဘီးကို ဒေါက်ချ ရပ်ထားလိုက်၏။

ကိုသက်ခိုင်၏ ကျယ်ပြန့်ဖြူဝင်းသော နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျဆင်းနေ၏။ သူ့အင်္ကျီလက်တိုမှာလည်း ချွေးတို့ဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေ၏။

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်လျက် ဆိုသည်။

“ဆရာတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးရွဲနေပြီ၊ ကျွန်တော် ပြောသားပဲ၊ ကျွန်တော် ပဲ တောက်လျှောက် နင်းခဲ့ပါရစေလို့၊ အခုတော့ ဆရာ ပင်ပန်းနေပြီ”

ကိုသက်ခိုင်က အသက်ကို ရှိုက်ကာ ရှူရင်း ဖြေသည်။

“ဆရာ မောတော့ သိပ်မောတယ် မောင်စောနောင်၊ ဒါပေမဲ့ မပင်ပန်း ပါဘူး”

မောင်စောနောင်က မောခြင်းနှင့် ပင်ပန်းခြင်းကို ခွဲခြားပြောသော ကိုသက်ခိုင်၏ စကားကို သတိပြုမိသည်။ သူတို့ တက္ကသိုလ်ဆရာမည်သည် စကားလုံးများကို အသေးစိတ် သတိပြုဟန်ပါတကား။

မောင်စောနောင်က သဘောကျစွာ ပြုံးပြီး ဝန်ခံ၏။

“ဆရာ့ကို ကျွန်တော် တော်တော်အံ့ဩတယ်”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“တစ် အချက်က ကားနဲ့ ဇိမ်ခံပြန်နိုင်ရက်သားနဲ့ ကျွန်တော့်စက်ဘီး နဲ့ လိုက်လာတာပဲ ဆရာ”

“ပြီးတော့ကော...”

“ပြီးတော့ ဒီနေရာ ရောက်အောင် ကျွန်တော် မညွှန်ပြဘဲနဲ့ ဆရာ့ ဘာသာ ဆရာ စီးလာနိုင်တာကိုပဲ ဆရာ”

ကိုသက်ခိုင်က မရယ် မပြုံးဘဲ တည်တည်ပြန်ဖြေ၏။

“အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး မောင်စောနောင်၊ ပထမ အချက်အနေနဲ့က မောင်စောနောင် ကားမစီးချင်သလို ဆရာလဲ ကားမစီးချင်ဘူး၊ ကားစီးခြင်း ကို မမက်ဘူးလို့... မညာချင်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်ကား စီးနိုင်အောင် ဆရာလဲ ငွေစု နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ ဘယ်လို ပြောပြရမလဲ မသိဘူး၊ သူများကား မစီးချင် ဘူးကွယ်၊ အထူးသဖြင့် ဟောဒီ မကွေးနဲ့ ပြီးတော့... အင်း... ရေနံချောင်းမှာ ကားမစီးချင်ဘူး”

မောင်စောနောင်က နားမလည်နိုင်ဟန် ကိုသက်ခိုင်ကို မော့ကြည့် ၏။ ကိုသက်ခိုင်ကသာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒုတိယအချက်အနေနဲ့က ဒီက လမ်းတွေကို ဆရာ သိတယ်လေ၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ တစ်ခါက ဆရာဟာ ဒီဆိတ်စိုက်မှာ နေခဲ့ဖူးလို့ပဲ”

မောင်စောနောင်သည် အံ့ဩစွာနှင့် မေး၏။

“တစ်ခါက ဆရာဟာ ဒီဆိတ်စိုက်မှာ နေခဲ့ဖူးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ ဆရာ”

“စောစောက ဆရာ တစ်ခါ ဖြေပြီးပါကောလား၊ ဘောကျော်တို့.. ဘောသောတို့ ဘဝတုန်းကလို့”

ကိုသက်ခိုင်သည် နောက်ပြောင် ပြောနေသလောဟု စုံစမ်းဟန် မောင်စောနောင်က သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်နှာက အထူးတည်ကြည်နေပြီး မျက်လုံးများက တစ်နေရာသို့ ငေးကြည့်နေ၏။

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင် ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်မိရာမှ ကိုသက်ခိုင် ဘာကို မြင်သည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အသာ ရယ်မောပြီး ဆိုသည်။

“အဲဒီမှာလဲ ဆရာ့အချစ်တော် ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောတို့ပဲ ဆရာ၊ ကိုင်း... လာ သွားနှုတ်ဆက်ကြရအောင်”

အမှန်ပင် ထိုနေရာ၌ ကြီးမားလှသော ဘီလူးရုပ်တုကြီး နှစ်ခု ရှိနေသည်။

မောင်စောနောင်နှင့် ကိုသက်ခိုင်တို့က ရုပ်တုကြီး နှစ်ခုနားသို့ ချဉ်းကပ် သွားကြ၏။

ရုပ်တုနှစ်ခုမှာ ဘီလူးရုပ်များ ဖြစ်ကြောင်းမူ ပီသသေးသည်။ သို့ရာ တွင် အင်္ဂတေများမှာ ဆွေးမြည့်လျက် ကွာကျပြီး ရှိနေ၏။ အတွင်းသား ရှေးဟောင်းအုတ်များက ပေါ်နေသည်။ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ရုပ်တု နှစ်ခုလုံး ၏ အရောင်အဆင်းကား ညိုမည်း နက်မှောင်နေ၏။ အုတ်ကြား အင်္ဂတေကြား တို့တွင် မြက်နှင့် သစ်ပင်ငယ်တို့ အမြစ်တွယ်ကပ် မှီပေါက်နေကြ၏။

ပြုပြင်သူ မရှိဘဲ စွန့်ပစ် မေ့လျော့ထားခြင်း ခံရသော ရုပ်တု နှစ်ခုပေ တည်း။ ဤသို့ ပြုပြင်သူ မရှိဘဲ စွန့်ပစ် မေ့လျော့ထားခြင်း ခံရ၍ အရောင် အဆင်း ညိုမည်း နက်မှောင်နေသောကြောင့်ပင် ဤဘီလူးရုပ်တု နှစ်ခုတွင် ပိုမို၍ အသက်ဝင်နေသည်။ အသက်ဝင်နေသည် ဆိုရသော်လည်း ကြောက်မက် ဖွယ်ရာမူ မရှိ။ အထီးကျန်ဘဝကို ပြနေကြသည်။ ဆိတ်သုဉ်းစွာ ရှိနေကြသည်။ ကရုဏာနှင့် မေတ္တာတရားကို တောင်းခံနေကြသည်။

လက်ယာဘက်ရှိ ဘောကျော်၏ ရုပ်တုဟု အမှတ်သညာပြုရသော အုတ်ပုံ အစုအဝေးကို ကိုသက်ခိုင်က ယုယကြင်နာစွာ လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း ကြည့်နေခိုက် မောင်စောနောင်က ဝေဖန်သည်။

“ဟို... အဝေးမှာ ဘုရားကတော့ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ရှိနေတယ်၊ မဆီမဆိုင် ဒီနေရာမှာကတော့ ဘုရားဒကာခမျာတွေ ဆင်းဆင်းရဲရဲ မျက်နှာ ငယ်ငယ်နဲ့ နေကြရရှာတယ်၊ ဒါလည်း သိကြားမင်းက ဒဏ်ခတ်ထားလို့ပဲ ထင်ပါ တယ်နော်... ဆရာ”

“ဒါပေမဲ့ မောင်စောနောင်၊ ဘောသောနဲ့ ဘောကျော်ဟာ ဘုရား ဒါယကာတွေမှ မဖြစ်ခဲ့ရရှာဘဲ၊ လူဖြစ်ကြမှသာ ဘုရားဒါယကာ ဖြစ်ခဲ့ကြရတာ၊ ဘောကျော်... ဘောသော ဘဝတုန်းကတော့ အနုညာတတွေမို့ တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားကိုတောင် မောင်စောနောင် ပြောသလိုပဲ သိကြားမင်းက ဗီတိုအာဏာ သုံးပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ... ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောဟာ ဘုရားဒါယကာတွေ မဟုတ်ပေမယ့် မြသလွန်တော်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင်အစစ်တွေလို့ တော့ ခေါ်ရမယ်”

မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ဘောကျော် နှင့် ဘောသောတို့အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေရပါသနည်းဟု သိလိုသည်။ သိလိုခြင်း ကိုလည်း ဟန်မဆောင်ဘဲ တိုက်ရိုက်မေး၏။

“ဆရာက ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောကို စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ၊ ဒီဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တွေကိုကော တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေ လို့ ဆရာက ယုံနေလို့လား”

ကိုသက်ခိုင်က တွေးခေါ် မြော်မြင်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ယုံသလား... ဆိုတဲ့ စကားကို ဆရာ ဘယ်လို ဖြေရမလဲ မသိဘူး၊ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင် ဆိုတာတွေမှာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ဆန်ဆန်ပဲ ယုံချင်သူမှ ယုံနိုင်စရာ အကြောင်းတွေ ပါနေရိုးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းအရာတွေထဲမှာ သိမ်မွေ့တဲ့ ဖုံးကွယ်ခြင်း စနစ်နဲ့ သွယ်ဝိုက် သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ သစ္စာတရားတွေဟာ ပါပါ နေတတ်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

“ဥပမာ... ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောရဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုပဲ ကြည့်ကြ ရအောင်၊ မြသလွန်တော်ဟာ ဘယ်ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်ကြည့် သူတို့ရဲ့ အပိုင် ပစ္စည်းပဲ၊ သူတို့ရဲ့ အပိုင်ပစ္စည်းမို့ သူ့ခမျာများလဲ မြတ်နိုးစုံမက်လှပြီး ရင်မှာ အထွတ်အမြတ် ထားခဲ့ကြရှာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိကြားမင်းက ဝင်စွက်လိုက်

တယ်လေ၊ ခမျာတွေဟာ ပိုင်ရက်နဲ့ မဆိုင်ရဘဲ လက်လွတ်ခဲ့ကြရရှာတယ်၊ အရှုံးပေးခဲ့ရရှာတယ်၊ ဝေးရာ ပြေးခဲ့ရရှာတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရ ရှာတယ်၊ ရင်နင့်ခဲ့ရရှာတယ်၊ နောက်ဆုံး ရင်ကွဲခဲ့ရရှာတယ်၊ မောင်စောနောင်... လူဘဝနဲ့ လူ့လောကမှာ သိကြားမင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဘောကျော်နဲ့ ဘောသောလို ခမျာတွေလဲ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဆရာနဲ့ မောင်စောနောင်တို့ တောင် ဘောကျော်နဲ့ ဘောသော မဟုတ်ခဲ့ဘူး... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်လိမ့်ဘူး လို့ ရဲရဲကြီး မပြောဝံ့ပါဘူး မောင်စောနောင်”

မြသလွန်စေတီ ကုန်းတော်ပေါ်၌တုန်းကကဲ့သို့ပင် ကိုသက်ခိုင်၏ စကားသည် မောင်စောနောင်၏ အသည်းနှလုံးမှ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်နေရာရာ ကို တိုက်ရိုက် ထိခိုက်သွားဟန် တူသည်။ သူငယ်၏ သဏ္ဍာန်သည် သိသိ သာသာ တုန်လှုပ်သွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ညောင်တစ်ပင်၊ လက်ပံတစ်ပင် နှင့် အခြားသစ်ပင် တစ်ပင်၊ နှစ်ပင်မှ လွဲ၍ လူသူလေးပါး တစ်စုံတစ်ဦးမျှ မရှိမှန်း သိလျက်နှင့် သူငယ်၏ ခေါင်းသည် ဝဲ ယာ တိမ်းငဲ့ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်၏။ ထို့နောက် ကိုသက်ခိုင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူ မြင်ရ သည်မှာ ကိုသက်ခိုင်၏ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာနှင့် အေးချမ်းသော မျက်လုံး များကိုသာတည်း။

မောင်စောနောင်သည် ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား... ဆရာက သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဆရာ့ကို ဝေဖန်ကြတာပဲ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ဆရာ”

“ပြောပါလေ”

“ဆရာ့ကို သူတို့က ဝေဖန်ကြတယ်၊ ဆရာဟာ တက္ကသိုလ် ကံ့ကော်နံ့ သင်းနေတဲ့ ပညာတတ် လူတန်းစား စိတ်ကူးယဉ် စာရေးဆရာတစ်ဦး... တဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုသက်ခိုင်က လှိုက်လှဲစွာ ရယ်ပြီးမှ ဖြေ၏။

“ရန်ကုန် လမ်းကြိုလမ်းကြား အရက်ဆိုင်က သေရည်နဲ့ထက် စာရင် တော့ တက္ကသိုလ် ကံ့ကော်နံ့က အများကြီး မွှေးပါသေးတယ်၊ ပညာတတ် လူတန်းစားဘွဲ့ ပေးလို့လဲ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့

ပညာတတ်အောင် အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာကိုး၊ အင်း... စိတ်ကူးလည် စာရေးဆရာ ဆိုလို့လဲ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ လောဘ... ဒေါသ... မောဟ ဆိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာတွေကို ဝိဇ္ဇာလို့ မြင်၊ တော်လှန်ရေး ဆိုတဲ့ အပြုလုပ်ငန်းကို ချေမှုန်းရေး ဆိုတဲ့ အဖျက်လုပ်ငန်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်၊ အမုန်းတရားကို ဘဝအင်အားလို့ ယူ၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ပျော့ညံ့မှုလို့ အနက်ဖွင့်၊ အဓမ္မ အထွေထွေကို ဓမ္မလို့ ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ တိုးတက်ပါတယ် ဆိုတဲ့ ရုပ်ကြမ်းဝါဒီ စာရေးဆရာ အဖြစ်ထက်တော့ မေတ္တာတရားရဲ့ လောကက လှပမှု အထွေထွေမှာ စိတ်ကူး ယဉ်နေရတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် စာရေးဆရာဘဝကို ဆရာတော့ လှလှကြီး ဂုဏ်ယူ ပြီး လက်ခံတယ် မောင်စောနောင်”

မောင်စောနောင်ခမျာမှာ မှားယွင်းသော ထိုးစစ်ကို မြှုပ်မိသည့် စစ်သူကြီး ပမာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရှာသည်။

ကိုသက်ခိုင်က မောင်စောနောင်၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး သတိပေး သည်။

“ကဲ.. မောင်စောနောင်... ဘောကျော်၊ ဘောသောနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် မသေမီ နယ်ခွဲပြီး သေလို့ ဘဝသစ် ရောက်ကြတော့လဲ ကွဲကြပြန်သတဲ့၊ မကွေး ရွှေမြို့တော်ကြီးနဲ့ ဟိုမှာဘက် မောင်စောနောင်တို့ မင့်ဆရာ ကိုထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်းတို့ နေရာကိုလဲ ကင်းချောင်းက နယ်နိမိတ်သတ် ခွဲခြားထား တယ်၊ ကင်းချောင်းကို မမြင့်ဝေတို့ရဲ့ မော်တော်ကား မဖြတ်နိုင်ဘူး၊ မဖြတ်နိုင် လို့ ခြေကျင်လဲ မလာကြပါဘူး၊ သူတို့ မလာနိုင် မလာချင်တဲ့ အရပ်ကိုး၊ ဒီတော့ ဆရာနဲ့ မောင်စောနောင်တို့က ဘောကျော်နဲ့ ဘောသော အဖြစ်နဲ့ ကင်းချောင်း ကို ဖြတ်ပြေးကြစို့လား၊ ဟိုဘက်ကျမှ တို့ညီအစ်ကို ဆက်ရန်ဖြစ်ကြရအောင် လား”

မောင်စောနောင်က သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းကောင်းကြီး အငိုက်မိခံလိုက် ရသည်ဟု ယူဆသည်။ သူ့ထက် အသက်ကြီး၍ သူ့ထက် အတွေ့အကြုံ များပြီး သူ့ထက် ပညာတတ်သူတစ်ဦးကို သွားစမိသောကြောင့် ခံလိုက်ရသည်ဟု မကျေ မချမ်း မှတ်လိုက်မိသည်။

သို့ရာတွင် ဆရာကိုထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်း ရှိသေးသည်။ ထိုအခါ ကျမှ... ထိုအခါကျမှ... ။

မောင်စောနောင်က သူ့စက်ဘီးကိုသူ ထမ်း၍ ရှေ့မှ သွားသည်။ ကိုသက်ခိုင်က နောက်မှ လိုက်၏။

ကင်းချောင်းကို ကူးလိုက်ကြ၏။



ကင်းချောင်းတစ်ဖက်မှ လူနေအိမ်စုတို့သည် မကွေးရွှေမြို့တော်၏ ဇနပုဒ်လက္ခဏာများကို ပြည့်ဝစွာ ဖော်နေ၏။

တိုက်တာအိမ်ကြီးတို့ မရှိဘဲ တဲတို့သာ များ၏။ လူတို့ကား... မိန်းမသားတို့က ထဘီရင်ရှားထားသည်။ အင်္ကျီမဝတ်။ ယောက်ျားတို့က ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဗလာ၊ ပုဆိုး ညိုညိုညစ်ညစ်တို့ကိုမူ ဆီးထားကြ၏။

နံပိန်၍ အမွေးခြောက်သော ခွေးဝင်စားများကို တွေ့ရသည်။ လွတ်လပ်စွာ အစာ ကောက်စားနေသော ကြက်ဖ၊ ကြက်မ၊ ကြက်ငယ်များကို မြင်ရသည်။ ပူအိုက်၍ ရေခန်းသော ရာသီကို မကျေနပ်ရကောင်းမှန်း မသိ။ ပျင်းတိပျင်းတွဲ လမ်းလျှောက်နေသော ဘဲအချို့ကို မြင်ရ၏။ ဝက်ပေါက်စ တစ်ကောင်က မြောင်းဘေး ချုံရိပ်တွင် မှိန်းအိပ်ငိုက်နေရာမှ ကိုသက်ခိုင်တို့ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပြန်မှိန်းအိပ်ငိုက်လေ၏။

အိမ်အချို့က မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် မြစ်ကို ကျောခိုင်းလျက် တည်နေ၏။ အိမ်အချို့ကား အတွင်းပိုင်း၌ ရှိနေ၏။

အတွင်းပိုင်းရှိ ခြံဝင်းတစ်ခုတွင်းမှ မကြီးမငယ် သက်ငယ်မိုး၊ ထရံကော ခြေတံရှည် အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ မောင်စောနောင်က ကိုသက်ခိုင်ကို ခေါ်သွားသည်။

အိမ်အောက်၌ သစ်တုံးကို ထွင်းထားသော ခွက်ရှည်တစ်ခုအတွင်း၌ ဆန်ကွဲ၊ ဖွဲနု၊ ထမင်းရည်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် အကြွင်းအကျန်များကို ရောစပ်နယ်နေရာမှ လူရွယ်တစ်ဦးသည် ကိုသက်ခိုင်တို့ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်၏။

“ဟေ့ကောင်ကြီး... ထွန်းငွေ၊ မောင်ညိုပိုင်း”  
ကိုသက်ခိုင်က ဝမ်းသာအားရစွာ လှမ်းခေါ် နှုတ်ဆက်သည်။

အကောင်ကြီး ထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်များကို လျင်မြန်စွာ ပွတ်ပြီး ခါလိုက်၏။ လက်များ၌ ကျန်သမျှသော အရည်အချွဲ အဖတ်များ စင်အောင် ပုဆိုးနှင့် သုတ်ပစ်လိုက်၏။ လက်ဖဝါးများကို တင်ပါး၌ သုတ်ရင်း တုံ့ပြန် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... သက်ခိုင်၊ အေး... မင်း လာမယ် ဆိုတာ ငါ သိသားပဲ၊ ငါ ဘဲသားဟင်း ချက်ကျွေးမယ်ကွ”

ထွန်းငွေ၏ အောက်ပိုင်း၌ ပုဆိုးတိုတို ဆီးထားသည်။ အထက်ပိုင်း၌ အင်္ကျီမရှိ၊ အင်္ကျီ မရှိသောကြောင့် ပေါ်ထင်သော နံရိုး၊ မဆူဖြိုးသော်လည်း စူတူတူ ငေါနေသော ဝမ်းဗိုက်၊ ပိန်ကပ်ကပ် ရင်ဘတ်၊ အထင်းသား မြင်နိုင်သော ပခုံးကော်လာအရိုး၊ လည်ပင်းရှည်ရှည်မှ ပြူးထွက်နေသော စလုတ်၊ အားလုံးကို မြင်နိုင်၏။

ဆံပင်ဗိုလ်ကေက ရှည်၍ ညည်းသိုးသိုး ဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများက မသန်သော်လည်း မရိတ် မနုတ်သောကြောင့် စုတ်ပြတ်ပြတ် ကျိုးကျဲကျဲ ငေါက်တောက်တောက် ပြူထွက်နေ၏။

အနီသို့သော သွင်ပြင်လက္ခဏာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံအပ်သည့် အရပ် မရှည်တရှည် လက်ပြင်ကုန်းကုန်းနှင့် ထွန်းငွေ ခေါ် မောင်ညိုမှိုင်းသည် တောက်ပ ပြုံးရွှင်သော မျက်လုံး မျက်နှာတို့နှင့် ကိုသက်ခိုင်ကို ဆီးကြိုပြီး နေရာထိုင်ခင်း ပေး၏။

နေရာထိုင်ခင်း ပေးသည် ဆို၍ အထူးနေရာထိုင်ခင်းကား မဟုတ်။

အိမ်အောက်ထပ်၌ ကွပ်ပျစ်တစ်လုံး ရှိသည်။ ကွပ်ပျစ်၏ အခင်းကား ဝါးကြမ်းများ ဖြစ်ပြီး အထိုင်ခံရဖန် များသောကြောင့် အရောင်ဆီ တင်ပွတ် ထားဘိအလား ဝါဝင်းပြောင်လက်နေသည်။

ပထမသော် ထွန်းငွေသည် နှီးချောဖျာစုတ် တစ်ချပ်ကို ယူလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် နှီးချောဖျာစုတ်မှာ မည်းပေ ညစ်တူးနေ၏။ ထွန်းငွေသည် စေတနာကောင်းစွာနှင့် ဖျာစုတ်ကို ကွပ်ပျစ်ခြေတိုင်၌ ရိုက်ခါလေရာ ဖုန်ခိုးလူလူ ထွက်၍ နှာခေါင်းများကို လာကလိသည်။ ကိုသက်ခိုင်က အချိန်မီ နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပိတ်မိသောကြောင့် ဘာမျှ မဖြစ်သော်လည်း ထွန်းငွေနှင့် မောင်စောနောင်တို့မှာ ပြိုင်တူ ချေကြရ၏။

ထွန်းငွေသည် ဖျာကို မြေကြီးပေါ်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး ရယ်၍ ပြော၏။

“ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်တော့ကွာ၊ အခင်းက ပြောင်နေသားပဲ၊ ဖျာပေါ်ထိုင်ရင် ကြမ်းပိုး အထိုးခံနေရဦးမယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ကွပ်ပျစ်ထက် ထိုင်လိုက်၏။ မောင်စောနောင်ကမူ ခွင့်တောင်းသည်။

“ဆရာ ဦးသက်ခိုင်ရော... ဆရာ ဦးထွန်းငွေရော ကျွန်တော့် ခွင့်ပြုဦး၊ အိမ်ပြန်ဦးမယ်”

ထွန်းငွေကသာ ပြန်မေးသည်။

“ဟ... ပြန်တော့မလို့လား၊ စကားလေး ဘာလေး ပြောဦးလေ”

“ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ် ဆရာ၊ အခု အဖေ့ကို ထမင်းကျွေးချိန် ရောက်နေလို့၊ ဩော်... ဦးသက်ခိုင် ကျွန်တော့် အိမ်ဘက်လဲ လာလည်ပါဦး၊ နီးနီးလေးပါ”

“အေး အေး... မောင်စောနောင်၊ ဆရာ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

မောင်စောနောင် ထွက်သွားသောအခါ ကိုသက်ခိုင်က ထွန်းငွေကို မေးသည်။

“နေပါဦး... မောင်ညိုမြိုင်းရ၊ မင်းကို မောင်စောနောင်က ဆရာ တပ်ခေါ်တာ ငါ သတိပြုမိတယ်၊ ဘာလဲ... မင်းက သူ့ကို စာပြပေးနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက အင်တာ(ဥပစာတန်း)မှ မအောင်တာ၊ သူကလဲ အင်တာ ဆက်ကျနေတဲ့ လူ၊ ဘယ်လို စာပြပေးနိုင်မှာလဲ၊ ဆရာလို့ သူခေါ်တာက ဟီး ဟီး... အဟဲ... ဟိုဟာကြီးတွေကြောင့်”

ကွပ်ပျစ် ခေါင်းရင်း၌ ပွတ်လုံးတိုင် ခြေထောက်တပ် စားပွဲဟောင်း တစ်ခု ရှိသည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ ကျိုး၍ တိုနေသောကြောင့် အုတ်ခဲ ခုထားရ၏။ စားပွဲထက်၌ ဖုန်တက်နေသော စာအုပ်ပုံတစ်ပုံ ရှိသည်။

ကိုသက်ခိုင်သည် နေရာမှထ၍ စာအုပ်များကို ကြည့်မိသည်။ ကြည့်မိသည်ခဏ၌ ဤစာအုပ်များမှာ ထွန်းငွေ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ရှိစဉ် ကတည်းက ကိုးကွယ်ထားသော ကျမ်းများ ဖြစ်ကြောင်း ကိုသက်ခိုင် မှတ်မိသည်။

‘ဗွီ.အိုင်.လီနင်’ ၏ လက်ရွေးစင်ကျမ်းများ၊ စတာလင်၏ လီနင်စာအုပ်၊ လူရှောက်ချီ၏ ကွန်မြူနစ်ကောင်း ဖြစ်နည်း နိဿရည်း၊ ကားလ်မတ်စ်၏



ကက်ပီတယ်လ် ကျမ်းကြီး၊ အိန်ဂျယ်လ်၏ အင်တီဂျူရိန်း စာအုပ်နှင့် သိပ္ပံနည်းကျနှင့် စိတ်ကူးယဉ် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်း၊ ဂေါ်ကီ၏ အမေ ဝတ္ထု၊ မတ်ဇစ် ဂလောဆရီ ခေါ် မတ်စ်ဝါဒ ဝေါဟာရ အဖွင့်ကျမ်း စသည့် လက်ဝဲ ပိဋကတ်တို့ ပေတည်း။

ယခင်က ဤကျမ်းကြီး၊ ဤစာအုပ်ကြီးတို့သည် ထွန်းငွေ၏ ပြည်ကျောင်းဆောင် အခန်းတွင်း၌ ခုတင် ခေါင်းရင်းတွင် ခုံညားစွာ စံနေခဲ့ဖူး၏။ ယခုမူ မြေပြင်ထက် ခြေတစ်ဖက်ကျိုးနေသော စားပွဲပေါ်တွင် သိမ်ငယ်စွာ အိမ်နိမ့်စံနေတော်မူရ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် ကွပ်ပျစ်၌ ပြန်ထိုင်ရင်း မေး၏။  
“မင်းကွာ... ဒီစာအုပ်တွေကို ဒီလိုပဲ ပစ်စလက်ခတ် ထားရသလား”  
ထွန်းငွေက ကိုသက်ခိုင်ကို ပြုံးစိစိ ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်မေး၏။  
“ဘာလဲ... မင်းက ဝမ်းနည်းနေလို့လား၊ မင်း ဝမ်းနည်းတယ် ဆိုတာ ငါ ယုံလိုက်ရမလား”

“မယုံချင် နေပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ဟာ စာအုပ်ပေါ့၊ ရှိရှိ သေသေတော့ ထားသင့်ပါတယ်”

“ဟကောင်ရ... ရှိသေလို့ ဒီလို ထားတာပေါ့၊ မတ်စ်ဝါဒ ဆိုတာဟာ မြေကြီးနဲ့ နီးစပ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ငါက ဒီစာအုပ်တွေကို အိမ်ပေါ် မထားဘဲ မြေကြီးပေါ်မှာ ချထားတာ၊ ဒီထက် ဂုဏ်ပြုနည်း ရှိသေနည်း ရှိသေးသလား”

ထွန်းငွေက အလွန်ရိုးသားသော မျက်နှာထား၊ လေသံတို့နှင့် ဖြေသည်။ သူ့မျက်လုံးများကမူ ရယ်မောနေကြ၏။

“အေးလေ... ထားပါတော့၊ အဲဒါနဲ့ မင်းကို မောင်စောနောင်က ဆရာလို့ ခေါ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ပါသော်ကော... မောင်စောနောင်နဲ့ သူ့ကောင်လေးတွေက ဒီစာအုပ်ကြီးတွေ လာလာငှားတယ်၊ နားမလည်ရင် ငါနဲ့ အဲ ဟိုသင်း... လာလာဆွေးနွေးသပေါ့ကွာ၊ မင်းလဲ ငါ့အကျင့် သိသားပဲ၊ အဲဒါမျိုး ပြောရရင် ပါးစပ်ထဲက အမြှုပ်စီအောင် ပြောချင်တာမျိုး မဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ မောင်စောနောင်နဲ့ သူ့ကောင်လေးတွေက ငါ့ကို ဆရာ ခေါ်ကြတယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ထွန်းငွေကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ထွန်းငွေ၏ မျက်လုံးများက ရယ်နေကြသည်။ မျက်နှာကမူ တည်နေ၏။ ပိန်ကပ်သော သူ့

ရင်ဘတ်များကမူ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် ရှိနေသည်။ စိတ်တွင်း၌ ကျိတ်ရယ်နေသလော၊ ငိုနေသလော မသိ။ ထွန်းငွေကို ငိုနေသလော... ရယ်နေသလော... အဟုတ် ပြောနေသလော... နောက်ပြောင်နေသလောဟု အကဲခတ်ရ ခက်မှန်း ဟိုစဉ်ကတည်းက ကိုသက်ခိုင် သိပြီး ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် မသိပြီး ဖြစ်၏။

“မင်းကကော... အဲဒါတွေ ဆက်ပြောနေတာ ယုံသေးလို့လား”

ထွန်းငွေက ကိုသက်ခိုင်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်သည်။ ဤမျက်လုံးတို့ကမူ မရယ်၊ မပြုံး၊ တင်းသည်။

“သက်ခိုင်ရာ... တက္ကသိုလ်က လက်ဝဲသမားတွေအနက် လေဘာ အီမီဂရေးရှင်းနဲ့ အင်မိုင်ဂရေးရှင်း (တစ်ပြည်မှ တစ်ပြည် အလုပ်သမား ဝင်ခွင့် ထွက်ခွင့်) တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမျိုးသား အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်ခွင့်နဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်ခွင့်ကို နိုင်ငံငယ်တွေ ထိခိုက်နိုင်တယ်လို့ စပြောမိတာ ငါပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်လဲ ငါ့ကို ကျဉ်းမြောင်းသော လူမျိုးရေးအမြင် ရှိတယ်။ ကမ္ဘာ့ဆိုရှယ်လစ်အရေးထက် အမျိုးသားရေး ဦးထိပ်ပန်ဆင်သူ... စသဖြင့် ဝိုင်းအုပ်ကြတာ မှတ်မိသေးလား၊ အင်းလေ... မင်း မှတ်မိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မှတ်မိပါတယ်၊ ပြည်နဲ့ တကောင်း ကျောင်းဆောင် ကြားက မြက်ခင်းပေါ်မှာ... မင်း ငါနဲ့ အေးဝင်းကို ပြောပြတာလေ၊ ငါရော... အေးဝင်းရော ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ်၊ အင်းလေ... အဲဒါနဲ့ ငါ မေးတာ က ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုလို့ပေါ့ကွ၊ မင်းက ယုံသေးသလားလို့ မေးလို့ပါ၊ မေးစရာ မလိုပါဘူး၊ အေး... လာဆွေးနွေးရင်တော့ လျှောက်ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ငါ ဝန်ခံခဲ့ပါ ကောလား၊ အကျင့်က ပါနေတယ်လို့ တို့ဆရာ ဆရာကြီးတွေကလဲ အကျင့်ပါလို့ ပြောကြတာပဲ၊ ငါလဲ ပါခွင့် ရှိတာပေါ့၊ အဟီး...”

ထွန်းငွေ၏ မျက်လုံးများက ပြန်လည် ရယ်ပြုံးလာကြသည်။ ပိန်ကပ်သော ရင်ဘတ်ကလည်း နိမ့်တုံ မြင့်တုံ ပြန်ဖြစ်လာ၏။

ကိုသက်ခိုင်က ဝမ်းနည်း စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ခါသည်။ သူ့ မျက်လုံးများက ခြေတစ်ဖက်ကျိုးနေသော စားပွဲထက်မှ လက်ဝဲကျမ်းများဆီ ရောက်သွား၏။ အိန်ဂျယ်၏ သိပ္ပံနည်းကျနှင့် စိတ်ကူးယဉ် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကျမ်းကို သွားသတိရသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒရှေ့မှ သိပ္ပံနည်းကျ... ဟူသည်နှင့် စိတ်ကူးယဉ်

ဟူသော နာမဝိသေသနများကို အမှတ်ရမိ၏။ အိန်ဂျယ်သာ အသက်ရှင်နေ သေးလျှင်မူ မြန်မာကွန်မြူနစ်များကို ကြည့်၍ နာမဝိသေသနတစ်လုံး တိုးဖို့ ရန် သေချာသည်။ ထိုနာမဝိသေသနကား သူငယ်နာမိတ္တဇ ဟူ၍ ဖြစ်မည်မှာ သေချာ၏။

ထွန်းငွေက နေရာမှထပြီး ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ဒါတွေ ထားစမ်းပါကွာ၊ မင်းကို ငါ လိုက်ပြစရာ ရှိတယ်၊ ဆင်စွယ် နန်းပေါ်က ကထိကကြီးကို ငါ့ရဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု ပတ်ဝန်းကျင်ဆီ ဖိတ်ခေါ်တယ်၊ ကြွပါ ကြွပါ...”

ထွန်းငွေ ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း ဆင်စွယ်နန်းတော်ပေါ်မှ ကထိကကြီး ဦးသက်ခိုင်သည် ကြွသည်။

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ညှဉ်းသိုးသိုးနှင့် ထွန်းငွေက လက်ပြင်ကုန်းကလေးနှင့် ရှေ့မှ ကြွနှင့်၏။

ထွန်းငွေ၏ အိမ်မှာ မကြီး မငယ် ဖြစ်သကဲ့သို့ ခြံမှာလည်း မကျယ် မကျဉ်း ဖြစ်သည်။ ခြံတွင်း၌ ကြက်မ၊ ကြက်မ၊ ကြက်ပေါက်စများ ရှိနေကြ၏။ ကြက်ချေးနံ့များကလည်း ကြိုင်နေ၊ လှိုင်နေ၏။

ခြံနောက်ပိုင်းတွင် ရေကန်ငယ်တစ်ခု ရှိသည်။ ရေကန်သည် ချောင်း နှင့် ဆက်လျက်ရှိ၏။ ရေကန်တွင်း၌ ရေသည် ရှိသည်ဆိုရုံမျှ ရှိနေ၏။ ရှိသမျှ ရေမှာလည်း ညစ်ပုပ် နောက်ကျိနေသည်။ ဤညစ်ပုပ် နောက်ကျိနေသော ရေတိမ်တိမ်ထက် ဆယ်ကောင်မျှသော ဘဲညို၊ ဘဲပြာ၊ ဘဲဖြူတို့က ခေါင်းငုံ့ လိုက်၊ အမြီးနှုတ်လိုက်၊ တောင်ပံခတ်လိုက်နှင့် ပျော်ပါး စံပယ်နေကြသည်။

ကန်ရေစပ် ညွှန်များထက်၌ ဝက်ငါးကောင်ခန့် လူးလှိမ့်နေကြသည်။

ထွန်းငွေကို မြင်သော် ညွှန်တွင်းမှ ဝက်သိုးကြီး တစ်ကောင်သည် အမြီးနှုတ်၍ ပြေးကပ်လာသည်။ သူသည် နှာခေါင်းကြီး ပွစ်ပွစ်လုပ်ပြီး အနံ့ခံနေ ၏။ ထို့နောက် တအိအိ တကျည်ကျည် အော်ပြီး ထွန်းငွေ၏ လက်များကို လျက်၏။

ထွန်းငွေသည် အဖြူနှင့် အနီ ကျားအပ်သော ထိုဝက်သိုးကြီးကို ချစ်ခင် ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပြီး မေး၏။

“အံ့မာ... စတာလင်ကြီး၊ စားစရာ အနံ့ရရင် နင် ထိပ်ကချည်းပဲ၊ နင့် သူငယ်ချင်း ပေါက်စီတုံး ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ပေါက်စီတုံး... ပေါက်စီတုံး”

ထွန်းငွေ၏ ခေါ်သံကို ကြားရ၍ သူ့နာမည်ကိုလည်း သူ သိဟန်တူသော ဝက်ဖြူကြီးတစ်ကောင်က ချုံရိပ်တစ်ခု အောက်မှ ရင်ခေါင်း လိုက်သံပါသော အသံနှင့် တအွန်အွန် တုံ့ပြန်ဖြေသည်။ သည်ကောင်ကြီးမှာလည်း ဝက်သိုးကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ကိုသက်ခိုင်က ထွန်းငွေ၏ ဝက်နာမည်များကြောင့် တခွဲခွဲ ရယ်မောမိ၏။

“ဟေ့ကောင်... ဘာရယ်တာလဲ”

“စတာလင်တို့... ပေါက်စိတုံးတို့ ဆိုလို့ပါ။ နာမည် မှည့်စရာ ရှားလားကွာ မောင်ညိုမြိုင်းရာ၊ လုပ်မှ လုပ်ရက်ပလေ”

ထွန်းငွေက သူ့ရင်ဘတ် ပိန်ပိန်ကို လှုပ်ရုံ ရယ်သည်။ ရယ်သံမူ မထွက်။ ပြီးမှ ရှင်းပြ၏။

“စတာလင်တို့၊ ပေါက်စိတုံးတို့က မျိုးရဖို့ ငါ မွေးထားတဲ့ ဝက်သိုးကြီးတွေကွ၊ ပေါ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ အေး... မင်း စားချင်ရင်တော့ ငါ အိုက်စင်ဟောင်းဝါး ပေါ်ပေးမယ်”

“ဘာ... အိုက်စင်ဟောင်းဝါး ပေါ်ပေးမယ်၊ မင်း ဘာပြောတာလဲ”

ထွန်းငွေက ညွှန်လူးနေသော ဝက်တစ်သိုက်ဆီ ညွှန်ပြ၏။

“ဟို ညာဘက်အစွန်က ဖြူနီနီကောင်က အိုက်စင်ဟောင်းဝါး၊ သူ့ဘယ်ဘက်က ရွံ့တွေကို နှုတ်သီးနဲ့ ဆောင့်နေတဲ့ ငနဲနာမည်က ချာချို၊ ကျန်တာတွေကတော့ ဝက်မတွေပါကွာ၊ ဒီကောင်တွေ အားလုံးက ပေါ်ဖို့ ဝက်ချည်းပဲ၊ လိုင်စင်စီ ကိုကျူးဝါးနဲ့ ငါနဲ့ ဈေးဦးစပေါက်တာက ဟစ်တလာနဲ့ မူဆိုလီနီပဲကွ၊ ချန်ကေရှိတ်နဲ့ ကရူးရှက်ကိုတော့ ငါ့မိန်းမက မင်းဘူးဘက် ယူသွားလို့ မင်းမတွေ့နိုင်တော့ဘူး”

ကိုသက်ခိုင်သည် ထွန်းငွေ၏ စကားတို့ကို ငိုရခက်၊ ရယ်ရခက်နှင့် နားထောင်နေရ၏။ ထွန်းငွေ၏ မိန်းမ မင်းဘူးဘက် ကူးသွားသည်ဟု ကြားရမှ မေးသည်။

“အဲဒါထက် မင့်မိန်းမကော ထွန်းငွေ”

“မင်းဘူးဘက် ကူးသွားတယ်လို့ ငါ ပြောပြီးပါကောလား၊ ချန်ကေရှိတ်နဲ့ ကရူးရှက် ဝက်နှစ်ကောင်လဲ ပါသွားတယ်၊ ဘဲတွေ ကြက်တွေလဲ ပါသွား”

တယ်၊ ဟိုဘက်မှာ ဘုရားပွဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တစ်ပြည်လုံးက ဘုရားဖူး  
တွေနဲ့ ကျပ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဝက်ဈေး.. ဘဲဈေး.. ကြက်ဈေး သိပ်ကောင်းနေ  
တယ်၊ ငါ့မိန်းမတော့ သွားလေရဲ့ အဟီး”

ထွန်းငွေက ရယ်သည်။ ကိုသက်ခိုင်က စိတ်မချမ်းသာ။ ကိုသက်ခိုင်  
စိတ်မချမ်းသာသည်ကို ရိပ်မိဟန်မတူဘဲ ထွန်းငွေက မေး၏။

“မင်း မနက်စာ ငါ့အိမ်မှာ စားမယ် မဟုတ်လား၊ မစားဘူးလို့တော့  
မငြင်းနဲ့ သူငယ်ချင်း”

“စားပါ့မယ် မောင်ညိုမှိုင်းရာ၊ ငါ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး မင်းတို့နဲ့ နေမယ်  
လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး လာခဲ့တာ၊ မင်း ကျွေးရင် ညစာပါ ငါ ဒီမှာ စားပါ့မယ်”

“အေး... ဒါဖြင့် စိန်လိုက်၊ ငါ ချက်ကျွေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟေ့ကောင်...  
မောင်စောနောင်တို့ အိမ်ကိုတော့ သွားလည်လိုက်ဦးကွာ၊ ဆက်ဆက်သွားကွာ၊  
မသွားဘဲ မနေနဲ့”

“သွားပါ့မယ် မောင်ညိုမှိုင်းရာ၊ မင်း မတိုက်တွန်းလဲ ငါကတော့ သွား  
မှာပါပဲ၊ မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက် တိုက်တွန်းနေရတာလဲ”

မောင်ညိုမှိုင်း ခေါ် ထွန်းငွေ၏ မျက်နှာက တည်ကြည်သွားသည်။  
သူက လေးနက်သော အသံနှင့် မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းကို မေးသည်။

“သက်ခိုင်... မင်း မင့်မမနွယ်ကို သတိရသေးသလား”  
ကိုသက်ခိုင်က တုန်လှုပ်စွာ မောင်ညိုမှိုင်းကို ပြန်ကြည့်မိ၏။

“မောင်ညိုမှိုင်း... မင်း ဒီစကားကို ဘာလို့ မေးရသလဲ”  
ညိုမှိုင်းက စလုတ်ပေါ်သော သူ့လည်ပင်းကို ရှေ့သို့ ညှစ်ထုတ်ဆန့်

ပြီး ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ သူ့မျက်လုံးများက  
မရယ်။ သူ့မျက်နှာကလည်း မရယ်။ တည်သည်၊ ညှိုးသည်၊ နှိုင်းသည်။

ညိုမှိုင်းသည် ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် ဆို၏။  
“ချစ်သည်... ချစ်မိသည်.. ချစ်ခဲ့မိသည်..

ချစ်ရလိမ့်ဦးမည်... ဒုက္ခ... ဘဝ၏ ဒုက္ခ။  
မြင့်သည်၊ ကွာသည်၊ လှမ်းသည်၊ ခြားသည်၊ သို့သော်...

မှန်းမိသည်၊ အမှား... အမှား၊ ဘဝ၏ အမှား။  
ရှောင်မည်၊ တိမ်းမည်၊ ပြေးမည်၊ အရှုံး... အရှုံး... ဘဝ၏ အရှုံး...။ ။

ဟေ့ကောင်... သက်ခိုင်၊ ဒါ ဘယ်သူ ရေးခဲ့တာလဲကွ”

ကိုသက်ခိုင်သည် ထွန်းငွေကို ပြန်ကြည့်သည်။ ထွန်းငွေ၏ မျက်နှာက ငှက်ပျောတုံးလို သေနေ၏။

“မင်း ရေးခဲ့တာလေ မောင်ညိုမှိုင်း၊ မင့်စာကို တို့ လုဖတ်တော့၊ တို့ဆိုတာက ငါနဲ့ အေးဝင်း၊ အေး... တို့ လုဖတ်တော့ ဒီစကားတွေကို တွေ့တယ်၊ ဒီတော့ ငါနဲ့ အေးဝင်းက ရယ်တယ်၊ ဟားတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

ထွန်းငွေက သူ့ခေါင်း ညှဉ်းသိုးသိုးကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း လေအေးလေးနှင့် ဖြေသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့လဲ ဖြစ်ချင်တာ လျှောက်ဖြစ်ကြတာပဲ၊ ခက်တာက လူကြီး ဖြစ်လာတော့ ဝန်မခံရဲကြဘူး၊ ပညာများများ တတ်လေ၊ ရာထူးများများကြီးလေ ဝန်မခံရဲလေလေပဲ၊ ကလေးတွေ တစ်ခုခုလုပ်ရင် လူကြီးတွေက သောတာပန်ရှုနဲ့ မင်းတို့ကွာ... မင်းတို့ ကကွာ... တို့တုန်းကတော့... တို့တုန်းကတော့ ဒါမျိုးတွေ... ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ မလုပ်မိခဲ့ပါဘူးကွာ... မင်းတို့ကျမှ မင်းတို့ကျမှ တောက်... ဟင်း အဲ... အဟီး.. အဟက်.. ဟက်.. ဟား.. ဟား..ဟား”

ထွန်းငွေသည် သူ့စကားကို သူ သဘောကျစွာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်နေ၏။

ကိုသက်ခိုင် ငိုငံသွား၏။ ဘာမျှ ပြန်မဖြေမိ။ ဖြေစရာမရှိ၍မူ မဟုတ်။ ဖြေစရာထက် တွေးစရာတို့က သူ့ခေါင်းတွင်း ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထွန်းငွေကသာ ဆက်ပြော၏။

“မင်းမလဲ... မင့်မမနွယ်ကြောင့် ဒုက္ခ၊ ဟိသစ္စံ... ဤစကားသည် မှန်၏။ ထပ်ဆိုမည်၊ မင်းမလဲ... မင့်မမနွယ်ကြောင့် ဒုက္ခ၊ အေးဝင်းကလဲ သူ့ကောင်မလေး မွန်ကြောင့် ဒုက္ခ၊ ငါလဲ... အေးလေ.. အေးလေ.. မရွေ့သီကြောင့် ဒုက္ခ၊ ဇာတ်ပေါင်းတဲ့ အချိန်ကျတော့ မင်းတို့ ငါတို့ သတ္တဝါ... အကောင်ကြီး.. အကောင်လတ်တွေက အကောင်ငယ်လေးတွေကို ပစ်ပစ်ပြီး မဟာကရုဏာနဲ့ သနားလိုက်ကြတယ်၊ အဲ... တို့ကိုလဲ အကောင်အို၊ အကောင်ပြတ်ကြီးတွေက တစ်ဆင့် ထပ်ထပ်ပြီး မဟာကရုဏာ ထားကြရှာသတဲ့ ဖိုးသက်ခိုင်ရှေ့... ကောင်းကြရော... အားလုံး ကောင်းကြရော”

ကိုသက်ခိုင်သည် ထွန်းငွေ၏ စကားတို့ကို ဆက်နားထောင်ရမည် စိုး၍ ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွန်းငွေက နောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။

ခြံဝတွင် ရပ်ပြီး ကိုသက်ခိုင်က ပြော၏။

“ကဲ... မောင်ညိုမှိုင်း... ငါ မောင်စောနောင်တို့ အိမ်ဘက် လျှောက် သွားဦးမယ်”

“အေးလေ... သွားလေ ဟိုဘက်၊ အဲ... ဘယ်နှအိမ်ကျော်ပါလိမ့်၊ အင်း... ငါးအိမ်ကျော်၊ သွားလေ... မြန်မြန်တော့ ပြန်ခဲ့၊ ငါ ဘဲလည်လှီးပြီး မရန်းသီးနဲ့ အုပ်ချက်ထားနှင့်မယ်”

ကိုသက်ခိုင်က ခြံမှ ထွက်ကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မောင်စောနောင်တို့၏ အိမ်ကို အထူးရှာရန် မလို။

တဲကုပ်တစ်ခု၏ ရှေ့၌ ထန်းသား ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံး ရှိနေသည်။

တဲကုပ်အတွင်းမှ အဘိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် လူငယ်တစ်ဦး ထွက်လာကြ သည်။ အဘိုးကြီးက ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေနေသည်။ လူငယ်က ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေနေသော အဘိုးကြီးကို ခက်ခဲစွာ တွဲဖို ခေါ်ဆောင်လာပြီး ထန်းသား ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ နေရာချပေး၏။

အဘိုးကြီးက ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“လူကလေး၊ နေသာနေတယ် ထင်တယ်နော်”

လူငယ်က ဖြေသည်။

“နေသာနေတယ် အဖေ၊ အဖေ နေရောင်ကို မြင်တယ်နော်”

“အေး အေး... နေရောင်ကို မြင်တယ်ကွယ်၊ တခြား ဘာမှတော့ မမြင်ဘူး၊ နွေဆိုတော့ နေရောင် လက်မှာပေါ့၊ လူကလေးရေ... အဖေ ဆာ တယ်ကွယ်၊ မင့်အမေ ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“အမေက မနက်ဖြန် မုန့်ဟင်းခါးဟင်းချက်ဖို့ ငါး လိုက်ဝယ်နေလို့ ပြန်မလာသေးဘူး အဖေ၊ ငါးကလဲ သိပ်ရှားနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေ တော်တော်ကြာ ပြန်လာမှာပဲ၊ အဖေ ဆာရင် ခဏနေဦးနော်၊ ကျွန်တော် ထမင်း သွားရှူးလိုက်ဦးမယ်၊ ချဉ်ရည်ဟင်းအိုး နွေးထားတာလဲ ဆူလုပြီ၊ အဖေ ခဏနေဦးနော်”

လူငယ်က အိမ်တွင်း ဝင်သွားသည်။

ကိုသက်ခိုင်က လမ်းဘေး ခြံဝမှ ရပ်ရင်း အားလုံးကို မြင်နေရသည်။  
အားလုံးကို ကြားနေရသည်။

မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ခေါင်းထက်တွင် လင်ပန်းကို ရွက်ရင်း ကိုသက်ခိုင်  
ကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ မိန်းမကြီး၏ ခေါင်းထက်မှ လင်ပန်းပေါ်တွင်  
အိုးတစ်လုံး ပါလာ၏။ အခြားအရာများလည်း ပါလာ၏။ မုန့်ဟင်းခါး ဟင်းရည်  
နံ့၊ မုန့်ဟင်းခါး အချဉ်နံ့၊ ငံပြာရည်၊ ငရုတ်သီးနံ့များကို ကိုသက်ခိုင်၏ နှာခေါင်း  
များက ဖမ်းရမိသည်။

မိန်းမကြီးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ပေါ်နေသည်။ ရပ်ကြည့်နေ  
သော ကိုသက်ခိုင်ကို မြင်ဟန်မတူဘဲ ခြံတွင်းဝင်၍ တဲပုတ်ရှေ့ ရပ်လိုက်၏။

အဘိုးကြီးက နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ခံပြီး မေးသည်။

“မသင်းမြိုင်လား... ပြန်လာပြီလား...”

“ပြန်လာပြီ ကိုဘိုးထိန်... ရှင် ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“လူကလေး သွားခူးနေတယ်၊ ဒါထက် မင်း ရောင်းကောင်းရဲ့လား”

“ရောင်းလို့တော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းရောဂါ သိုးသိုးသန့်သန့်  
ဖြစ်လို့ ပုလိပ်တွေက မုန့်ဟင်းခါး မရောင်းရတော့ဘူးလို့ ပိတ်နေပြီရှင့်”

“ဟင်... ဒါဖြင့် မင်း မနက်ဖြန် ဘာရောင်းမလဲ”

“မပူပါနဲ့ ကိုဘိုးထိန်၊ ကျွန်မ မနက်ဖြန်အတွက် လက်လုပ်ခေါက်ဆွဲ  
မှာထားခဲ့တယ်၊ ကြက်သားနဲ့ ချက်ရမှာပေါ့၊ ကြက်တော့ လူကလေးကို သူ  
ဆရာ ကိုထွန်းငွေ ခြံက ယူခိုင်းရမှာပဲ”

မိန်းမကြီးက တဲကုပ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

အဘိုးကြီးက ကောင်းကင်ဆီသို့ ကြောင်ကြောင်ကြီး ငေးကြည့်နေ  
၏။

လူငယ်သည် ထမင်း တစ်ပန်းကန်၊ ဟင်းတစ်ပန်းကန်ကို လင်ပန်း  
တစ်ချပ်ပေါ်၌ တင်ယူလာသည်။ လင်ပန်းကို ပက်လက်ကုလားထိုင် အနီးရှိ  
သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုထက် တင်ပြီး ဖခင်ကို ရိုသေကြင်နာစွာ စတင် အစာခွဲ၏။

အဘိုးကြီးက အစာစားရင်း မေးသည်။

“အခုနွေ သား စာမေးပွဲ ဖြေရဦးမယ်၊ အောင်ပါဦးမလား”

“ဒီနှစ်တော့ အောင်စေရပါမယ် အဖေ”

“အင်း... အောင်ရင် မင်း မန္တလေး တက္ကသိုလ်ကို ဘယ်လို ဆက်သွားမလဲ”

“ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ကို မမက်ပါဘူး အဖေ”

အဘိုးကြီးက ခေတ္တငြိမ်နေ၏။ ထို့နောက် တုန်ယင်စွာ ပြောသည်။

“မိမြင့်ဝေက အခု ဆရာဝန်မ ဖြစ်သွားပြီ တဲ့... ဟုတ်လား၊ သားကပဲ မနက်က ပြောတယ်လေ”

လူငယ်သည် ချက်ချင်း မဖြေဘဲ ဝိုင်းနေသေး၏။ ခဏကြာမှ ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ မမမြင့်က အခု ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်သွားပြီ”

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် တင်းမာသွားသည်။ စကားသံလည်း မာနေ၏။

“ဒါပေမဲ့ လူကလေး၊ သင်းတို့နဲ့တော့ မဆက်ဆံလေနဲ့၊ ကြားလား”

လူငယ်က ဝိုင်းသွားသည်။ သူသည် ဖခင်အိုကို ထမင်းတစ်လုတ် ခွဲလိုက် ပြီးနောက် နူးညံ့စွာ ပြောသည်။

“မဆက်ဆံပါဘူး အဖေ၊ ဒါပေမဲ့ မမမြင့်ကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံလျက်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မလိုက်လျောပါဘူး”

အဘိုးကြီးသည် ထမင်းဝါးရင်း မမြင်နိုင်သော မျက်လုံးများနှင့် မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေ၏။



အခန်း - ၈

ကရုဏာဇာတ်လမ်း

ကိုသက်ခိုင်က သားနှင့် အဘ၏ ကြည်နူးဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ် မြင်ကွင်းကို လှုပ်ရှား  
သော ရင်ဖြင့် ငေးနေမိရာမှ ချောင်းဟန်အသံပြုပြီး ခြံတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

မောင်စောနောင်သည် နေရာမှ ပျာပျာသလဲ ထကာ ဆီးကြိုသည်။

“ဟော... ဆရာက တကယ်ကို လိုက်လာတာကိုး၊ လာပါ ဆရာ...  
ထိုင်ပါ။ အို... ခဏနေဦး ဆရာ”

မောင်စောနောင်သည် ထိုင်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်ပြီးမှ စကားပြင်လိုက်ရသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုင်စရာ နေရာက မရှိ။

မောင်စောနောင်သည် ဖခင်ကို ကျွေးမွေးနေသော ပန်းကန်ကို ချပြီး-

“ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင် ကုလားထိုင် ယူလိုက်ဦးမယ် ဆရာ”

ဟု ဆို၍ နေရာမှ ထ၏။

“နေပါစေ မောင်စောနောင်၊ ဒီမှာ ထိုင်စရာ အဆင်သင့် ရှိသားပဲ”

ကိုသက်ခိုင်က အနီး မြေပေါ်၌ လဲလျက်ရှိနေသော ထင်းတုံးတစ်တုံး  
ကို ထောင်ပြီး တက်ထိုင်လိုက်၏။

ကိုသက်ခိုင် ပြုမူပုံကို မောင်စောနောင်သည် ရပ်ကြည့်နေ၏။ မျက်နှာ  
ကမူ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

“ကဲ မောင်စောနောင်၊ ဘာမှ ဒုက္ခရှာဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ဒီကပြန်ရင် မောင်ညိုမှိုင်းနဲ့ ထမင်းစားရမယ်၊ သောက်စရာ စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်လဲ ပါလာတယ်၊ မောင်စောနောင် အဖေကိုသာ ထမင်း ဆက်ကျွေးပါ”

ထိုအခါကျမှ မောင်စောနောင်က နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး ထမင်း ပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်၏။

အဘိုးကြီးကသာ မေးသည်။

“မင့်ဆရာ... ဟုတ်လား လူကလေး၊ မောင်ထွန်းငွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အသံလဲ မကြားဖူးဘူး၊ ဘယ်သူလဲ”

“မန္တလေးတက္ကသိုလ်က ကထိကဆရာကြီး ဦးသက်ခိုင်ပါ အဖေ၊ ကျွန်တော်က ဖိတ်တာနဲ့ အိမ်လာလည်တာပါ”

“ကထိက ဆရာကြီး... ဟုတ်လား လူကလေး၊ ကထိကဆရာကြီးက တို့များအိမ်ကို လာလည်တယ်... ဟုတ်လား”

အဘိုးကြီးသည် မယုံကြည်နိုင်ဟန်နှင့် မေးပြီး ကိုသက်ခိုင် ရှိရာ ဘက်သို့ ခန့်မှန်း၍ ကြည့်၏။

ကိုသက်ခိုင်၏ ရင်၌ အထူးထိခိုက်သွားသည်။ ဤခြံတွင်းသို့ သူ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မောင်စောနောင် ပြောသော ‘ဆရာက တကယ် လိုက် လာတာကိုး’ ဟူသည့် စကားကို သတိထားမိခဲ့သည်။ ယခုလည်း မောင်စောနောင် ၏ ဖခင်က မိမိ လာလည်ခြင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ မေးနေ၏။

ကိုသက်ခိုင်သည် မည်သို့ စကားပြန်ရမှန်း မသိသောကြောင့် မောင်စောနောင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မောင်စောနောင်က မျက်လွှာချထား၏။

အဘိုးကြီးကသာ ဝန်ခံ ပြောဆိုသည်။

“ဆရာကြီး ဦး... ဘယ်သူ... အဲ... ဦးသက်ခိုင်၊ ဟုတ်တယ်နော်... ဆရာကြီးက ကျွန်တော်များ အိမ်ကို လာလည်တယ် ဆိုလို့ ကျွန်တော်များ သိပ်အံ့ဩသွားမိပါတယ်၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်များ အိမ်ကို ရာထူး ဂုဏ်ထူးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ မပြောနဲ့၊ ရာထူး ဂုဏ်ထူးငယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးများ တောင် မလာကြပါဘူး၊ အင်း... လာတော့ လာတယ်လေ၊ ပုလိပ်အရာရှိတွေ၊ ပြီးတော့... ပုလိပ်ကလေးတွေ၊ အင်း အင်း... သူတို့တော့ မှန်မှန်လာတတ်ပါရဲ့၊ အင်း အင်း... မှန်မှန်လာတတ်ပါရဲ့”

အဘိုးကြီး၏ ပြောဟန် ဆိုဟန်နှင့် စကားသံတို့တွင် ရိုးသားမှုသည် ပေါ်လွင်နေ၏။ နာကြည်းမှုသည်လည်း ပေါ်လွင်နေပါလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးလို့ မခေါ်စေလိုပါဘူး ဦးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ဟာ ဦးရဲ့ တူအရွယ်... သားကြီး အရွယ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့် ကို မောင်သက်ခိုင်... ဒါမှမဟုတ် ကိုသက်ခိုင်လို့ ခေါ်စေချင်ပါတယ်၊ ဦးကိုလဲ ကျွန်တော် ဦးကြီးတစ်ယောက် ဘကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံ ပြောဆိုခွင့် ပြုပါ”

ကိုသက်ခိုင်က တည်ငြိမ် အေးချမ်းသော ပင်ကိုအသံနှင့် တောင်းပန် လေရာ အဘိုးကြီးသည် ကျေနပ် ဝမ်းသာဟန် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး မှတ်ချက်ချ၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းလှပါပြီ ကိုသက်ခိုင်၊ စကားမှာ မာနသံ ကင်း ပါတယ်၊ အင်း... ပညာရှိရင် မာနကင်းရမှာပဲလေ... မဟုတ်ဘူးလား၊ ဆရာ ကိုသက်ခိုင်... ဦးတို့အိမ်ကို အခုလို လာလည်တာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်”

မောင်စောနောင်က သူ့ဖခင်ကို ထမင်းတစ်လုတ် ခွံသည်။ အဘိုးကြီး က ထိုတစ်လုတ်ကိုမူ စားလိုက်ပြီးနောက် လက်ကာ၍ တားသည်။

“တော်ပြီ... လူကလေး၊ ထမင်းကို အချိန်မရွေး စားနိုင်တယ်၊ လူ့ ဘဝမှာ ထမင်းစားဖို့က အဓိက မဟုတ်ဘူးလို့ အဖေ ခဏခဏ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ရေတစ်ခွက်သာ ပေး၊ အဖေ ဆရာကိုသက်ခိုင်နဲ့ စကားပြောချင် တယ်”

ရေအိုးစင်မှာ အိမ်အောက်ထပ်တွင်ပင် ရှိ၏။ မောင်စောနောင်က ရေတစ်ခွက် ခပ်ယူပြီး ဖခင်ကို ပေးသည်။ အဘိုးကြီးက ပါးလုတ်ကျင်း ရေ သောက်ပြီးနောက် စကားဆက်ပြော၏။

“အခုနင်က ဦး ပြောတယ်၊ ဦးတို့အိမ်ကို တခြား ရာထူး ဂုဏ်ထူး ကြီးတဲ့ လူတွေ မလာဘူး၊ ပုလိပ်အရာရှိတွေကတော့ လာတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ဦး သား လူကလေးက ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် တစ်ဦးကိုး၊ ဦး ကလဲ စာရေး သပိတ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ် အမှုထမ်း ပေါင်းစုံ သပိတ်ကြီးတုန်းကလေ၊ ဦး အဖမ်းခံရတယ်၊ ထောင်ထဲမှာ ငါးနှစ်

mgysbe.com